

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 77

CENA 10.000 DINARA

NINJA

SINOVI PAKLA

DEREK FINEGAN

SINOVI PAKLA

Derek Finegan
SINOVI PAKLA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 77 — OKTOBAR 1989. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

SINOVI PAKLA

Ćuteći, sa rukom u ruci, njih dvoje su silazili prirodnim stepenicama uklesanim u kamen delovanjem vetrova i erozije. Malo ko usudio bi se da tuda krene i usred dana, ali su njih dvoje savlađivali stepenike tako hitro i bezbrižno kao da silaze niz široke mermerne stepenice jednog od luksuznih hotela San Franciska.

Nekoliko puta prirodne stepenice promenile su pravac, ne koliko puta morali su se čak neko vreme i uspinjati da bi došli do drugog dela puta koji ponovo vodi naniže.

Njihovo ćutanje je gotovo po božno, reklo bi se. Ovo mesto, uostalom to i zaslužuje.

Milioni godina su prošli pre nego što je strpljivi i neumorni okean stvorio minijaturnu lagunu, okruženu sa svih strana strmim, gotovo nepristupačnim liticama. Stene su se slagale svud unaokolo, ostavljajući samo uski prolaz za

talase koji i sada miluju kamene zidove.

Oni zastadoše u gotovo potpunoj tami. Svetliji je jedino vidljivi deo neba nad njima i površina lagune, zahvaljujući fosforescenciji talasa.

Neko drugi bi možda na ovom mestu osetio strah, ili bar nelagodnost, ali njih dvoje, još uvek bez ijedne izgovorene reči, počеше da svlače odeću sa sebe, nemarno odbacujući pojedine njene delove po glatkom kamenu, još uvek toplom od dodira sa vazduhom i okeanom.

Nema tu mnogo prostora za plivanje, ali oni nisu ni došli u lagunu zbog toga. Prepuštajući se blagom njihanju talasa, traže usne jedno drugom.

Voda je topla. Neće učiniti ništa da makar ublaži vatru kojom sada gore ta dva tela.

Dva divna tela. Vidi se to u trenutku kada isto onako tiho ponovo izađu na topli kamen,

milujući jedno drugom usnama kožu sa koje se nečujno slivaju kapi okeana.

Tišina prirodne katedrale du go je ostala nenarušena. Vrlo dugo, gotovo čitav jedan čas, šezdesetak minuta, oni su vodili ljubav, uživajući u svojim telima.

— Aaaaahhhh!

Dug, malo promukao krik de vojke objavi da je još jednom, po ko zna koji put, došla do toliko željenog vrhunca i klonula na topli kamen pod sobom, sklapajući oči i prepuštajući se toplim mlazevima koji su joj sa pravilnošću kakvu poznaju samo prirodne pojave, ispunjavali utrobu...

Ležali su još neko vreme, ne pokretni i tihi, dodirujući se čitavom dužinom svog tela. I usnama.

Muškarac se prvi uspravio.

— Dođi, Sumiko — reče tiho dubokim, prijetnim glasom. — Uskoro će svanuti...

Ona ne odgovori ništa. Ostala je nepomična, sklopljenih očiju čak i kada je on ponovo skliznuo u vodu.

Tople kapi okeana padoše po njoj i ona se trže i osmehnu otvarajući oči.

— Želim te ponovo — reče on.

— I ja tebe, ali...

— Ali...?

Ona sklopi ruke preko grudi i lako se strese.

— Iznenada mi je hladno — požali se. Uspravila se lagano, dopuštajući snažnoj ruci muškarca da joj pomogne.

— Nije hladno. Nešto drugo je u pitanju, devojčice.

— Lesli Eldridže, ne pokušavaj da me prevariš! Kladim se da si ti ovo što ja sada osećam, osetio bar deset minuta ranije.

— Okupaj se. Voda je još to pla.

— Čim mi odgovoriš. Osetio si?

— Da, osetio sam. Zadovoljna?

— Opasno?

— Ne. Nije to takvo osećanje. Jednostavno... ne znam čak ni kakvim imenom to da nazovem.

Ona klimnu glavom, ali joj pogled odluta naviše, prema otvoru među stenama kroz koji se videlo nebo.

— Nema nikoga gore, devojčice. Da ima, ja bih to znao. Možeš se mirno okupati.

Klimnuvši glavom, devojka tiho skliznu u vodu. Izašla je brzo, nekoliko trenutaka kasnije, obavijajući mokru kosu oko glave da joj ne smeta u odevanju.

Tanka tunika priljubi se za telo devojke, ocrtavajući liniju grudi i još uvek napete bračnice. Osetivši pogled muškarca na sebi, ona se osmehnu.

— Stari jarče... nikad ti ni je dosta! Čak i sada!

— Zašto »čak i sada«? Ništa se nije dogodilo, zar ne?

— Ali i ti i ja osećamo da će se dogoditi. ŠTA, Lesli?

On je sledio njen pogled koji ponovo odluta prema litici.

— Ne znam. U svakom slučaju, haragei čuti i to, dakle, nije nikakva stvarna opasnost.

— Događalo se i da te prevari...

— Ne. Događalo se samo da ne poverujem njegovim upozorenjima, a to nije isto.

Ona još jednom zagladi kosu hitrim pokretima i pogleda ga.

— Idemo, Les?

— Da.

Ruke im se sretoše kada su ponovo krenuli prirodnim stepeništem, ovoga puta naviše.

Nekoliko puta muškarac zastade, dajući devojci znak da bude tiha. Svaki put, međutim, odmahnuo bi glavom, osmehnuo se kao da želi da je ohrabri, i oni bi produžili uspinjanje, isto onako tiho i neprimetno kao što su i sišli.

Ipak, kada su stigli do samog vrha litice, Lesli joj dade znak da ostane u mestu. On sam, iznenada nalik divljoj zveri koja se privlači vrlo plašljivom plenu, pođe do početka prirodnog stepeništa i oprezno izviri.

Proučavao je teren pred sobom suženim očima, sluhom, kožom, čitavim svojim telom.

Uspravio se lagano, ispunjavajući pluća vazduhom, svestan da se njegova silueta sada sasvim jasno ocrtava na svetlijoj pozadini istočnog neba.

Ako će se na neki volšebni način ono predosećanje što lebdi nad ovim mestom pretvoriti u stvarnu opasnost, onda je ovo pravi trenutak za to...

Ništa. Nikakvog pokreta među grmljem, nikakvog šuma na stenama.

— Dodi, Sumiko — reče on, ne okrećući se. — Nema nikoga.

A opet, negde duboko u podsvesti osećao je da se nevidljivi oblaci nadnose nad ovo mesto, da topli vazduh postepeno ispunjava statički naboj kao pr ed letnju tropsku oluju.

Mnogo puta su dolazili na ovo skrovito mesto. Samo njih dvoje. Još nikada se ovakvo nešto, međutim, nije dogodilo...

Dugi prsti dotakose komad čelika vešto skriven pod širokim kožnim opasačem, ali on os tade na svom mestu. Ma šta da se dogodi, jedan komad čelika, znao je, neće moći bitno da iz meni situaciju.

On ispruži ruku da pomogne devojci da savlada neravnu stazu među kamenjem, ali se ona odmače od njega.

— Ne — prošaputa. — Neka ti obe ruke budu slobodne, Lesli!

— Zašto?

— Zato što tako želim. A ako nisam u pravu, oboje ćemo se posle smeјati mojoј gluposti. Važi?

— Nema nikakve opasnosti...

— Za sada.

— Šta?

— Nisi dovršio rečenicu, Les. Trebalo je da na kraju dodaš »za sada«, zar ne?

— U redu — osmehnu se on, ali su mu oči i dalje neumorno pretraživale okolinu — Ako ta ko želiš...

Produžili su, nastojeći da budu što tiši. Pedesetak jardi da lje njihova mračna kola stajala su na čistini pored puta, po dsećajući na krupnu životinju koja zgurena i preteći vreba u zasedi.

Još dvdeset jardi do puta. Lesli jasno ču kako devoјka i-

za njega nesvesno zadržava dah osećajući bez sumnje kako neprestano raste onaj statički naboj u vazduhu.

On sam bio je spreman. Doslovno na sve. Svaki mišić, sva ki nerv u njegovom telu već je doveden u stanje koje će omo gućiti gotovo trenutnu reakciju u času kada se ukaže prvi znak opasnosti.

Još deset jardi do kola... Na petost se sada već gotovo fizički oseća u vazduhu.

Lesli zastade da još jednom osmotri vozilo, osvetljeno neobičnom, neprirodnom, boјom ju tarnjeg neba.

Ne, njegova podsvest ne navja ljuje nikakvu opasnost iz tog pravca. Ako se ma šta dogodi, dogodiće se na sasvim drugoj strani.

Još desetak stopa. U nosnicama oseća prašinu podignutu njegovim nogama sa tla, znak da poneko vozilo ipak u toku dana prođe ovim uskim i krivudavim putem.

Predmet sumnjivo pravilnog oblika iskršava iz senke stene koju je upravo zaobišao i on staje. Ne ukočen od iznenađenja, već u stavu koji će mu ta kođe pružiti priliku za trenutnu reakciju.

— Les... ŠTA je to?

Ma šta bilo, taj predmet NIJE se nalazio tu kada su prvi put prošli. Na ovom mestu ne bi ga mogao prevideti ni na koji način.

Još korak bliže, uprkos polu glasnom kriku upozorenja koji se nesvesno otima devojci.

— Ne, Leslie! Možda je...

— Nije bomba — kaže on, saginjući se da bi bolje video. — Haragei bi me već odavno upozorio da jeste... To je... običan kasetofon.

— Kasetofon?

— Sa nekakvom porukom, bez sumnje.

Njegovi prsti sklapaju se oko nevelikog predmeta, dižu ga u visinu uha; oči i dalje pretražuju okolinu hitrinom i preciznošću radarskog zraka.

Pokrenuta kaseta tiho šušti u zvučniku, ali se devojci čini da joj bubne opne podrhtavaju od tog šuma. Svaki šum, uostalom, prejak je na ovom mestu; svaki je samo korak bliže nevidljivoj i neshvatljivoj pretnji...

— U zamci si, Eldridž — go-tovo ravnodušno saopštava snimljeni glas, Dubok, vrlo dubok, tako da podseća na prita-jenu grmljavinu pred oluju. Sa dobrom dikcijom, ipak; glas ob razovanog čoveka koji zna zašto se i kako upotrebljavaju po

jedine reči. — U času dok ovo slušaš, nevidljive niti već su se skupile oko tebe i uhvatile te u mrežu iz koje se ne možeš spasiti. Ostani miran i potpuno nepokretan, Eldridž, jer i najmanji pokret znači samo je dno... Smrt.

Ponovo jecaj s naporom savladanog straha iz grla devojke.

— Les...

— Tiho, Sumiko kaže on, koncentrisan istovremeno na sve signale koji iz okolnog prostora stižu do njegovih čula. Koncentrisan posebno na glas iz zvučnika.

Nepoznat glas. Savršeno je siguran da bi zapamtio vlasnika ovog kultivisanog basa...

Ali šuštanje u zvučniku pokazuje da je poruci došao kraj i on isključuje kasetofon, kružeći pogledom unaokolo. Mozak mu već analizira njeno značenje, zadržavajući se na najbitnijim elementima poruke.

»Zamka... nevidljive niti... nikakvog pokreta... smrt!«

Njegovo telo i podsvest već osećaju stezanje nevidljive mreže, i to od onog trenutka kada se začuo nepoznati glas iz zvučnika. Okolina je načičkana tačkama sa kojih vreba užasna pretnja, kaže mu ono što

ponekad naziva svojim čulom za opasnost.

Ali on još ne zna kakvo će lice uzeti ta opasnost. Jedino što sa sigurnošću zna jeste da mora savladati sve svoje instinkte i ostati tu, na ovom mestu. Potpuno nepokretan, kao što je i zahtevao glas sa trake.

Međutim...

— Lesli, šta...?

— Ne! Ostani nepomična, Su miko!

Prekasno...

Jedini pokret koji je devojkina učinila bio je pokušaj da mu priđe korak bliže, ali je i to bilo dovoljno da se trenutno aktivira komplikovani sistem zamke u koju su njih dvoje upali!

On u magnovenju shvati čitavu zamisao i zna da glas nije preterivao: svaki pokret odista znači smrt, jer su njih dvoje uhvaćeni u nevidljivu mrežu zrakova iz fotoelektričnih ćelija povezanih sa automatskim oružjem!

Hiljaditi delić sekunde bio mu je dovoljan da utvrdi položaj skrivenih cevi, da tačno odredi na koju stranu se treba baciti, kako poviti, da se ukloni sa putanje metaka iz cevi koje će u sledećem hiljaditom

delu sekunde početi da bljuju plamen i olovo.

Međutim...

Ako to učini, telo devojkine ostaće izloženo mecima...

Da je izgubio novi hiljaditi delić sekunde na tu dilemu, to bi se i dogodilo. Umesto toga, on je reagovao hitrinom koja se čini neverovatna kada se govori o kretanju ljudskog tela i bacio se ukoso i napred, štiteći svojim širokim grudima i čitavim telom krhku priliku iza sebe...

Prvi meci zarili su mu se visoko u grudi i on načini još jedan očajnički pokret u pokušaju da telo što duže održi na visini dosegnutoj skokom, prkoseći zakonu gravitacije. To je, međutim, trajalo vrlo kratko i on oseti kako tone naniže dok svud unaokolo u tami cvetaju crveni plamčići iz već usijanih cevi.

*
* *

Neki psiholozi tvrde da je čovek počeo da se odvajao od životinja onoga trenutka kada je njegov mozak počeo sam sebi da postavlja pitanja i istovremeno nestrpljivo traga za

odgovorima. U sebi i svetu o-ko sebe...

Pitanja su bila prvo što je izronilo iz tame.

»Gde sam? Šta se događa? Ko? Ko sam ja?«

Telo čoveka pogođenog sa ne koliko rafala još uvek je lebde lo negde van domašaja čula ko ja se bude, ali je to bilo dobro jer bol je takođe ostao negde u tom mračnom limbu, ne narušavajući svojim snažnim signalima moždane struje pitanja koja se neprestano vrte po zatvorenom krugu...

Gde... šta... ko?

Jedan deo odgovora došao je najpre spolja, iz okoline. Mlaz nečeg svežeg, koncentrisane životne energije, dopre u krv, osvežavajući mozak.

»Kiseonik«, reče jedan glas u podsvesti. »Dobro. Vrlo dobro. Udahni sada. Pokreni grudi koš«.

Neurovegetativni sistem izne nada se seti jednog dela svoje funkcije i grudni koš čoveka se pokrete, uvlačeći nove talase kiseonika u pluća, ali...

Bol! Kao hiljade usijanih noževa koji još jednom probijaju već izrešetana pluća!

»Polako«, reče onaj isti glas u podsvesti. Ne smeš disati tako naglo, krv će te ugušiti.

Oprezno... kratkim, plitkim udasima... tako... a sada krvni sudovi... da, oni se mogu stisnuti i tako smanjiti krvarenje... bol ne smeta, za sada...«

Proces kontrole nad sopstve nim telom, urezan u memoriju taku duboko da je postao deo prirode ranjenog čoveka, tekao je sada gotovo sam od sebe, bez svesne kontrole. Krvarenje u plućima prestade, bilo je vreme da se pređe na nervne završetke u telu i tako ublaži ne snosni bol...

»Da, baš tako«, reče opet glas u podsvesti... »tako je dobro... a sada samo mirno, dopusti osveženoj krvi da ti izbistri mozak...«

Nekoliko minuta kasnije fu nkcija čula postepeno počeo da se vraća. Najpre ona jednostavnija čula, ravnoteže, dodira, toplote i hladnoće. Zatim sluh.

Sluh nije doznao bogzna šta o okolini izranjavljenog tela. Tiho zujanje, šuštanje meke gume po nečem glatkom, šum pokreta čiste, uštirkane odeće po ljudskoj koži.

»Čulo vida sada«, reče glas. »Otvori oči... oprezno...«

Bleštava bela svetlost navre kroz trepavice i on oseti bol u mozgu, hitro ponovo sklapajući oči. Ipak, i taj trenutak bio je dovoljan da nasluti tamnije

senke koje se naginju nad nje-ga.

— Dolazi sebi — reče neko kraj samog njegovog uha, vrlo tiho.

— Gluposti! — drugi glas, nešto malo dalje.

— Trepavice mu drhte, do-ktore. Pogledajte!

— Refleksni pokreti, ništa drugo. Šta si, do đavola, očekivao od čoveka pogođenog u lobanju, Brauni?

— Oh, u redu, u redu... Ali i encefalograf pokazuje veću aktivnost, zar ne?

Čovek ponovo otvori oči, osećajući da svetlost više nije tako bleštava i bolna kao nekoliko trenutaka ranije. One senke pretvoriše se u tri lica prekrivena belim hirurškim ma skama iznad kojih su ga pažljivo posmatrala tri para očiju.

— K-k-ko? — navre iz njegovog grla, promuklo, jedva čujno.

— Boga mu! — dreknu jedna od one tri prilike. — Štvarno je došao sebi! Ne govori, čoveče, čak i ne pokušavaj, inače...

— I krvarenje je prestalo do ktore, pogledajte!

— Da, vidim i sam! Prokletstvo, Jošikava je bio u pravu, kad...

— Molim?

— Nije važno! Sada bismo morali pokušati sa transfuzijom, a? Monti, je li sve spremno?

Čovek na hirurškom stolu sklopi oči.

»Mirno«, govorio je ponovo onaj unutrašnji glas«. Više ništa ne možeš učiniti za sebe. Opusti se, daj malo predaha svom telu, ono samo najbolje zna šta sada treba učiniti. Pretprelo je teške povrede, ali ih može savladati, uz malo pomoći...«

Oštar ubod u ruku, ali se taj bol brzo izgubi. Kroz opušteno telo prostruja nova krv, krv potpunog stranca, ali to za ćelije do kojih je doprla nije i malo značaja.

»Nalazim se u bolnici«, formira se jasna misao u mozgu. »Lekari su oko mene, bore se za moj život. Telo mi je povređeno, iako ne znam kako ni kada, ali je ono najgore sada prošlo...«

Glas iz podsvesti reagovao je odmah na te misli.

»Opasnost NIJE prošla! Naprotiv!«

Ali...

Ali ti SADA ne možeš učiniti ništa više za sebe. Ipak, ne smeš zaboraviti ono najbitnije: opasnost NIJE prošla!«

»Ko sam ja?«

»To sada nije važno. Opusti se. Spavaj«, zapovedi glas iz podsvesti.

Da... da... spavati...

Vratio se u tamu iz koje je nekoliko trenutaka izronio, ali to više nije bila ona tama bez oblika i granica. Telo mu je znalo gde se nalazi i šta se do gađa sa njim. Sem toga, znao je da jedan deo njega, deo za koji je gotovo zaboravio da postoji, bdi nad njegovom sigurnošću...

Kada je ponovo otvorio oči, znao je da su prošli sati od trenutka prvog buđenja na hiruškom stolu.

Po čitavom telu još oseća do dir senzora pričvršćenih da bi elektronskim uređajima odmah javili za svaku promenu. Tupi bol u glavi i grudima, poslednji ostaci onih vreljih noževa koji su pre nekog vremena pretili da unište njegov život. Tu više nema opasnosti. Sve ostalo je samo pitanje vremena.

Zbog čega ga je onda glas iz podsvesti tako naglo probudio?

Zbog čoveka koji sedi na stolicama pored ležaja jednostavno uređene bolničke sobe?

Toliko je krupan da se stolica uopšte ne vidi pod okromnom zadnjicom, a kratke no

ge nezgrapno su raširene da bi se ruke oslonile na butine.

Glava posetioca je okrugla, sa glatkom celom od koje se odbija svetlost. Velike uši, tanke usne, gotovo izgubljene u nabranom podvoljku. I oči...

Dva uska proreza iz kojih zrači polarna hladnoća. Da, te oči su razlog zbog kojeg ga je podsvest dozvala iz sna!

Čovek kraj njega otvara usta i iz njih izlaze grleni glasovi. Nerazumljivi, ili gotovo nerazumljivi.

Šta on to kaže?

»Ti razumeš taj jezik«, reče glas iz podsvesti. »To je japanski. Ovaj čovek je Japanac«.

— Nemoj se praviti da ne razumeš — govori posetilac ponovo, visokim, smešno piskavim glasom za toliku telesinu. — Vrlo dobro znam da govoriš japanski, nindo!

Da, sadaa zaista razume taj jezik. Gotovo sve, sem te poslednje reči...

— N-ninda? — kaže skoro začuđen lakoćom s kojom dah izlazi iz izrešetanih pluća.

— Znam da si dobar glumac, Eldridž. Samo što gluma više ne može da ti pomogne. Istina, dobio si i jedan metak u glavu, ali Holden mi tvrdi da je on samo očešao lobanju i izazvao teži potres mozga. Do sa

da ti se pamćenje moralo vratiti!

Ninda...

Ta reč zvuči poznato, užasno poznato. Gomile nejasnih asocijacija u mozgu: tama, blistavi čelik, krv...

Da, krv... mnogo krvi...

— Holden, jedna devojka je bila sa mnom, rekao je Jošikava. Šta se dogodilo s njom?

— NE ZNAM, čoveče, da li je neka devojka bila s tobom. Ako Jošikava kaže, onda jeste.

— Ko me je doveo ovamo?

— Njegovi ljudi. Ja nemam ništa s tim — umorno sleže ramenima Holden. — Moj posao bio je da te zakrpi i predam Jošikavi. Čim to učinim, pokušiću loviti, kidnuti odavde i istog trenutka zaboraviti sve što sam video i učinio! Jasno?

Okrenuo se i pošao prema vratima, vrteći glavom.

*
* *

— On je živ, Pite!

Krupni plavokosi mladić zastade zbunjeno na vratima bolničke sobe. U njegovim šakama je čak i ogromni buket sa cvećem izgledao kao igračka

dok se osvrtao pitajući se gde da ga spusti.

Uski kukovi, široka ramena, grubo preplanulo lice pod čitavim talasima duge kose.

— Šta da radim sa ovim prokletim biljkama, Sumiko? — upita naglas. Lice mu, međutim, ostade ozbiljno, a oči i lice nastojali su da upozore devojku kako ne treba da govori glasno.

— Ohhh! — trže se ona, pri noseći ruku ustima. — Ti miliš...?

— Tu negde mora da ima neka posuda — promumla plavo kosi div polažući buket popreko na podnožje kreveta. Sitna, krhka devojka pažljivo je pratila pogledom kako to traganje koristi da zaviri u svako skrovište koje bi, eventualno, moglo biti iskorišćeno za smeštanje minijturnih prislušnih uređaja.

— Izgleda da je sve u redu — prošaputa nekoliko minuta kasnije, oprezno se spuštajući na stolicu za posetioce smeštenu uz uzglavlje. — Lekar mi reče da si imala sreće, mala.

— Čemu sve te predostrožnosti? — i ona je šaputala, zabrinuto lice.

— Neko me prati. Vešt momak. Učinio sam sve što sam

znao, ali nisam uspeo da ga se otresem.

— Hmmm... i da jesi ne bi ti mnogo pomoglo. Ako prate tebe, onda sigurno i mene neko drži na oku.

— To sam i ja pomislio. Sumiko, šta se, do đavola, dogodilo?

— Ne znam. Pite. Odnosno, znam šta se dogodilo, ali ne i kako i zašto. Neko je načinio savršenu zamku za Leslija. I uspeo da ga uhvati!

— Bio sam na tom prokletom mestu i znam kako su izveli stvar. Đavolski lukavo. Ta mo je po zemlji užasno mnogo krvavih tragova. Bilo je borbe?

— Ne. Počeli su da pucaju iz tame. Mislim da se Lesli mogao izvući da se nije bacio pred mene kako bi me zaštitio telom. Jasno... oh, bože... savršeno jasno sam čula kako meci pogađaju njegove grudi, a onda je jedan zakačio i mene.

— Nije se mogao izvući. Sumiko — odmahnu plavokosi džim glavom.

— On?

— Čak ni ON. U zemlji su još tragovi metalnih stubova na kojima su bile fotočelije. Njihovi zraci bez sumnje su bili podešeni tako da čine mrežu

koja se nije mogla izbeći; svaki pokret automatski je morao da izazove vatru.

— Nemoguće! Nije mi jasno kako ga haragei nije upozorio, Pite!

— To TI reci meni. U stvari, mislim da znam objašnjenje. Same po sebi te fotočelije i oružje povezano sa njima nije opasno. Nije ih mogao osetiti pre nego što je neko, sa ko zna kolike daljine, aktivirao ceo sistem. Posle toga već je bilo prekasno, verovatno.

— O, da — šapnun devojka. — Nešto slično rekao je i glas iz kasetofona. Nevidljive niti... svaki pokret znači smrt.

— Kasetofona?

— Kasetofon je ležao na tlu, ispred kola. Lesli ga je podigao i uključio. Verovatno su ga uklonili zajedno sa Leslijevim telom i svom tom gvožđu-rijom i žicama, pre nego što su stigli policija i hitna pomoć.

— Imala si đavolski mnogo sreće, mala. Moglo se dogoditi da pre jutra niko ne prođe tim putem.

— To znam — blede se osmehnula ona. — Policajci su bili vrlo ljubazni. I vrlo radoznali. Nema ni deset minuta kako su otišli. Našao me neki zaljubljeni par...

— Zaista, šta si im rekla?

— Ništa. Totalna amnezija, iako me lekar pomalo sumnjičavo posmatra. Želela sam da do bijem malo u vremenu i razmišlim o svojoj priči. U svakom slučaju, Leslija ne smem pomenuti.

— To da. Reci da si bila sa mnom. I ja ću u svakom slučaju morati da nestanem, tako da će tvoja priča zvučati uverljivo.

Kriveći lice od bola, Sumiko se izdiže prema njegovom uhu.

— Pite... a Leslijevo oružje? Oprema ninđe?

— Na sigurnom su mestu. Za sada. Odmah sam ih sklonio.

— Koliko sigurnom?

On sleže moćnim ramenima.

— Sredstva za ubeđivanje ja ko su napredovala, mala, to znaš isto onako dobro kao i ja. Ako me šćepaju, pre ili kasnije moraću to da im otkrijem. Sem ako...

— Sem ako?

— Razmišljao sam. Ti i Les često ste se služili hipnozom... da li je uopšte moguće to izvesti, u stvari... Mislim, možeš li učiniti da zaboravim gde sam sklonio te igračke?

— Mogu nešto mnogo bolje od toga, Pite. Mogu učiniti da

to zaboraviš i onda se ponovo setiš kada od mene — ili od Leslija — čuješ jednu određenu reč...

— Koju reč?

— A-ha! — nasmeja se ona. — Ako znaš koja je to reč, onda ništa nismo učinili. Biće to posthipnotička komanda; prepoznaćeš tu reč tek onoga trenutka kada je budeš čuo. Spreman si?

Grmalj uzdahnu i klimnu glavom.

— Misliš da će upaliti? — promrmlja sumnjičavo. — Šta treba da radim? Da sklopim oči i spavam?

— Nemoj činiti ništa, Pite. Sedi mirno, opusti se, i gledaj me pravo u oči...

Nekoliko minuta kasnije izraz se ponovo vrati u svetloplave oči džinovskog mladića i on zatrese glavom, kao da se budi iz dubokog sna.

— Šta se dogodilo, mala? Ni je uspelo, a?

— Ne, nije — osmehnu se ona. — Žao mi je, Pite; izgleda da je tvoja glava suviše tvrda za moju neveliku veštinu!

— Boga mu! Kad samo pomislim da je... Hej!

— Šta je sad?

— Pa ti... ja... ja sam potpuno zaboravio, Sumiko! ZABORAVIO SAM!

— Onda je, znači, ipak sve u redu, ti medvede. Hajde, daj tu tvoju šapu i kidaj odavde. Umorila sam se mnogo više nego što je trebalo.

— Čekaj malo, prokletstvo! A Les?

— Ne možemo učiniti ništa za njega. Za sada...

— Šta to znači? Da uopšte ne pokušavam da ga nađem?

— Bilo bi dobro kada bi to mogao, Pite. Na nesreću, nećeš moći. Oni su oteli Leslija zato što im je potreban. Da su želeli njegovu smrt, ubili bi ga još tamo na obali.

— Misliš, potrebne su im nje gove usluge?

— Otprilike tako... što znači da moraju nekako doći i do njegove opreme. On im neće moći da kaže gde se nalazi, pa će morati da nađu neki drugi način.

— A taj drugi način smo ti i ja! — uzdahnu Pit, prilazeći vratima. — Prokletstvo, znači li to da treba da sačekam tipove koji me prate i pitam ih za Leslija?

— Oni će tebe sačekati, ali je važno da se to dogodi što kasnije, Pite. Svaki sat je dragocen; ako uspemo da dobijemo nekoliko dana, biće to do-

voljno da se Lesli bar donekle oporavi i preuzme stvar u svoje ruke.

— Ti misliš da će od nas do znati gde su te stvari?

— Hoće — oči devojke bile su tamne, duboke, kao dva jezera straha. — Ne smemo se za varavati. Trik sa hipnozom samo će to odložiti na neko vreme.

— A kada dobiju to što žele...

— Onda ćemo ti i ja... umreti, Pite...

Džin pređe rukom po čelu po kome su izbile sitne kapi znoja.

— Pa šta! — reče glasno, iz nenada se cereći. — Da smo želeli da umremo kao penzioneri, ne bismo ni počeli da se bavimo ovim poslom, a, mala? Uostalom, mi više i nismo važni... važno je da se Les iščupa iz njihovih kandži!

Mahnuo je rukom i tiho zatvorio vrata za sobom. Sklopivši oči, devojka klonu na jastuk. Disala je mirno i ravnomerno, nepomičnih udova, nastojeći da povрати kontrolu nad svojim telom onako kako to čine majstori joge.

Nije potpuno uspela u tome; svakih nekoliko sekundi po dve

krupne suze skotrljale bi se niz blede obraze...

Za to vreme Pit je oborene glave išao dugim, svetlim hodnikom. Spor, kao čovek obuzet dubokim mislima.

Ispod trepavica, međutim, oči su mu pažljivo osmatrale svaku stopu okoline, trik koji je naučio od Leslija. Znao je da ga drže na oku i da je njegova jedina šansa u tome da poveruju kako im više ne može izmaći.

»Neočekivano, Pite«, govorio je Lesli. »Čak i plaćene ubice misle i rade šablonski i zato uvek treba činiti ono što najmanje očekuju«.

— Jasno, ali ŠTA je to? — promrmlja Pit za sebe. — On je prokleti japanski ninda, a ja...

Vrata lifta bešumno se rastvoriše pred njim i on pođe da zakorači u praznu kabinu.

Hmmm...

Umesto da uđe u lift, on se dugim skokom baci u stranu, prema vratima na kojima je pisalo »Požarno stepenište«, pitajući se da li su možda ta vrata, protivno propisima, ipak zaključana u vreme kada posetioци dolaze u bolnicu.

Nisu bila zaključana. Uzdahnuvši sa olakšanjem, on se sjuri niz polumračno stepenište koje će ga odvesti do jednog od mnogobrojnih izlaza na zadnjoj strani ogromne građevine.

»Oni me čekaju dole u holu i kod kola«, mislio je, brojeći u sebi spratove. »Ako se izvučem na zadnji izlaz, dobiću nešto u vremenu, iako je Sumiko u pravu. Suviše su dobro organizovani. Još dva sprata, a onda...?«

I dalje je jurio niz stepenice punom brzinom i zato nije bilo lako zaustaviti ogromnu masu njegovog tela u trenutku kada su se, već iza njegovih leđa, iznenada otvorila vrata po žarnog prolaza na drugom spratu.

— Hej! — uzviknuo je neko. — Stani!

Stao je i okrenuo. Službenici bolnice, pa čak i oni iz obezbeđenja, ne govore takvim glasom...

Tip sa pištoljem zadovoljno se cerio, iako je po njegovom licu videlo da je i on do maloprije trčao.

— Kuda tako žurno, Tabasko Pite? — upita on tiho. —

Neki moji prijatelji žele da go vore sa tobom...

*
* * *

Izbijajući iz grmlja u svom podnožju, litica se gotovo vertikalno dizala u nebo. Izdaleka je izgledala potpuno glatka, ali mladić koji se verao uz nju otkrio je iznenađujuće mnogo pukotina i brazgotina na njenom licu.

»Kiše i vetrovi ostavili su svoje tragove«, mislio je, tražeći pogledom sledeći oslonac. »Mnogo je lakše nego što sam mislio, ali...«

Umor je postepeno nagrizao čak i njegovu ogromnu snagu i on dopusti sebi nekoliko trenutaka predaha, sa licem naslonjenim uz hrapavi kamen, sklopljenih očiju.

»Ovo ne liči na jedan od uobičajenih zadataka senseija Tanake«, mislio je. »Suviše je sve ovo lako, bez obzira što sam potpuno nag i nemam nikakvog alpinističkog pribora. Ili...? Ili je i ovo jedna od novih lukavih zamki senseija Tanake?«

Nije njegov običaj da čini lažnim ispite na koje stavlja svo-

je učenike u školi ninducia, znao je mladić. Ova stena samo deluje zastrašujuće, veranije uz nju nije posebno težak zadatak. Sem ako stvarni problemi ne počnu negde pod samim vrhom...

Ne, nije to. Sa mesta do koga je stigao jasno se vidi da do vrha nema većih prepreka. Šta onda?

Kakva nova pretnja ga očekuje kad stigne na vrh?

Haragei, to podsvesno predo sećanje opasnosti koje punokrvni ninda stiće dugotrajnim vežbanjem, za njega je još uvek bio nedostižni cilj. Za mladića sa Zapada bilo je čak mnogo teže da postigne ono potpuno je dinstvo sa okolinom kakvo je za Istočnjaka gotovo sasvim prirodno;

Sme se, dakle osloniti samo na ono što mu kažu vid, sluh, miris i dodir. Utoliko gore.

Sada je bio potpuno siguran da sensei Tanaka ima u planu neku novu zamku. Može da je i to saznanje znak da haragei i kod njega konačno počinje da se razvija?

Talas straha na trenutak preplavi mladića, i on sklopi oči, oslanjajući se čitavim telom o površinu stene. Zamke senseija Tanake nikada nisu naivne.

Zapravo, sve te zamke su u krajinjoj liniji bile smrtonosne; ni je li koliko juče sopstvenim očima video kako je Vada neoprezno uleteo u jamu iskopanu i kamufliranu nasred staze kojom su svako jutro odlazili u salu za vežbanje?

Ne, upozori ga glas iz podsvesti. Otvori oči, čoveče!

Da, taj glas je u pravu. Pogrešio je.

Otvorio je oči i zadržao dah, osluškujući. Još dvadesetak stopa do vrha litice. Zamka senseija Tanake svakog trenutka se može sklopiti...

Pažljivo je osmotrio stenu nad svojom glavom. Hmmm...

Rastinje koje izbija iz pukotina u steni vrlo je privlačno. Čoveku se čini da to gipko žbunje olakšava poslednji deo puta, pružajući čvrst i pouzdan oslonac.

»Gledaj dobro«, govorio je sensei Tanaaka. »I zapamti da ninda ne gleda samo očima, već i razumom. Stvari NIKADA nisu onakve kako izgledaju, to moraš zapamtiti, sine moj!«

To rastinje. Mlađe je i vitkije od onoga što raste nekoliko stopa dalje, na potpuno nepristupačnom delu stene.

Zašto?

Mladić sa Zapada osmehnu se za sebe. Da, starac je u pravu. Čovek mora gledati i razumom ne samo očima. Što onaj koji se pre njega verao ovom liticom nije učinio.

Taj čovek se uhvatio za žbunje i preneo čitavu težinu tela na njega. Koren ne može biti suviše duboko u tankom sloju zemlje zaostale u pukotini. I žbunje i telo neoprezne žrtve odleteli su zajedno do dna ponora, a ovo rastinje je izniklo kasnije, na istom mestu.

U redu, neće ga koristiti kao oslonac. Postoji i drugi put, pri lično težak, ali još uvek ne i nesavladiv.

Zamka u zamci, upozori on sebe. Zamka u zamci, reči koje Tanaka vrlo često upotrebljava.

Čeka li ga neka nova opasnost na putu kojim je sada krenuo? Svakako čeka! Kakvo će lice imati ta opasnost?

On zastade, postepeno premeštajući težinu tela sa jedne noge na drugu. Mišići udova već su mu ukočeni od dugog veranja, od neprestane napetosti, a to nije dobro. Kad opasnost stigne, moraće da reaguje munjevito, inače...

»Moraš zapamtiti sve što se dogodi, sine moj«, govorio je sinoć Tanaka. »Svaki pokret

trave na vetru, krik ptice u šumi, igra sunčevih zraka na uzdrhtaloj površini vode... Sve to ima svoje značenje, sve je deo sveta kojem pripadaš...«

Čudno, njegova memorija kao da je bolje funkcionisala od memorije ostalih učenika. Gotovo bez napora uspevao je da odgovori na zakučasta pitanja senseija Tanake o onome što se odigralo tokom dana, u dvorani za vežbanje i oko nje.

Napregnuto osmatrajući vrh litice, on još jednom propusti u mislima film dnevnih događaja. Razišli su se iz dvorane za vežbanje, svaki na svoju stranu, sa različitim zadacima. Neki su krenuli na jug, kroz šumu, drugi prema jezeru, se verozapadno od zgrade škole.

Nači? Na koju je stranu krenuo Nači?

Jedini koji je otvoreno pokazivao da ne podnosi stranog belog psa. Ni jednu jedinu reč nisu razmenili za skoro dve godine kako se nalaze zajedno.

To što nije video kamo se uputio Nači ne može biti slučajnost!

To samo znači da je Nači NASTOJAO da izbegne njegov pogled!

Vrlo dobro. Najsigurnije je ako pretpostavi da ga Nači u ovom trenutku strpljivo čeka

na vrhu litice. Sa kamenom ili debelom granom u ruci. ON nimalo neće oklevati da ga zbaciti u ponor.

Sensei Tanaka ga je poslao, naravno. Ono što je rekao sinoć za njegove pojmove je bilo sasvim dovoljno upozorenje. Ako mladić sa Zapada u sledećih nekoliko trenutaka umre, Tanaka će žaliti za njim, ali neće osetiti ni tračak griže savesti. Njegov posao je da stvori ninđe od mladića koji su došli u njegovu školu. On nije kriv što posao zahteva da ubije trojicu od četvorice učenika u tom procesu.

U redu, a sada da vidi može li da bude brz, spretan i tih, tri osobine koje Tanaka neprestano naglašava. Nači je dovoljno blizu da može čuti čak i njegovo disanje ako bude neoprezan.

Nekoliko minuta kasnije, bučno dišući, on se približi vrhu litice i oprezno podiže desnu ruku naviše.

Više je naslutio trenutak u kojem je udarac pao, nego što je imao vremena da registruje pogledom podignutu ruku čiji prsti čvrsto stežu oveći kamen. Imao je čvrst oslonac pod nogama, levom rukom sigurno se držao za hrapavu izbočinu,

tako da je sebi mogao dopustiti luksuz da hitro izmakne desnu šaku van domašaja udarca.

Kamen zveknu o stenu, zvucom samo donekle prigušenim gužvom grančica i lišća kojoj je maločas sa puno strpljenja dao oblik ljudske glave i natakao na prste desne šake.

Nači je bio suviše nestrpljiv. Da je sačekao još samo jedan trenutak shvatio bi da to što pokušava da pogodi NIJE glava belog psa iz Amerike!

Mladić jasno ču poluglasni krik bola i iznenađenja, još jedan dokaz da ni u Načiju ne ma dovoljno materijala za pravog nindžu. U položaju u kojem se nalazi, neće imati dovoljno vremena da se uspravi i priskoči da bi ponovo napao, čak i ako se odmah pribere.

Naprežući sve mišiće u telu, mladić sa Zapada glatkim, hitrim pokretom iskoči na vrh litice, tražeći najpogodniji oslonac za svoje bosa tabane.

»Sensei će mi zameriti što odmah ne zaadajem udarac«, pomisli, uživajući u igri mišića na Načijevom licu. Iznenađenje, bol, gnev, strah, proširali su kao kaleidoskop licem Japanca. »Ali ne želim to da učinim. Želim da pokažem i

Načiju i svima ostalima da sam dobar koliko i oni... a možda i bolji!«

— Dobar ti dan, Nači! — reče podrugljivo šireći usne u osmeh. — Ne raduješ se što me vidiš, čini mi se?

Naglim pokretom Japanac se uspravi na noge, a pod poluspuštenim kopcima oči mu trijumfalno blesnuše.

Glupi beli pas nije iskoristio svoju priliku i za to će biti kažnjen. U borbi golim rukama nema nikakvih izgleda protiv njega, Načija, momka koji se od svih drugih izdvaja svojom fizičkom snagom i veštinom borenja.

Desna ruka mu je povređena, istina; krv kaplje sa prstiju i bele kosti vire kroz pokidanu kožu, ali on to još ne oseća. Ako bude potrebno moći će da zada udarac tom šakom kao da se ništa nije dogodilo.

— Umri, stranče! — procedi kroz zube. Moćni mišići odigoše ga u vazduh i on se u skoku vešto okretao, ispružajući zgrčene noge, ciljajući sa oba stopala u grudi protivnika.

Takav udarac, čak i ako ne uspe da smrska grudni koš, što mu je osnovni cilj, na ovom mestu biće fatalan. Nema čoveka koji može održavati ra-

vnotežu na neravnim stenama pod kojim zjapi ponor.

Mladić sa Zapada, međutim, dobro je savladao filozofiju borjenja, možda mnogo bolje nego голу tehniku borbe sopstvenim telom, bez ikakvog oružja. U takvoj borbi snaga može biti prednost, ali su refleksi i hitrina ono što odlučuje; energija protivnikovog udarca može se okrenuti protiv njega samog i to je ono pravilo koje je i ovoga puta želeo da iskoristi.

Padajući na levo koleno, on izmače grudi i glavu van domašaja udarca, iako ukrućeno Načijevo stopalo prohuja kraj samog njegovog obraza. Desna ruka, povijena u laktu, podiže se naviše, kratkim, odsečnim pokretom, pogađajući odozdo Načijevu nogu ispod kolena.

Japanac vrisnu shvativši da je promašio, da nema više sile na svetu koja može zdržati nje govo telo što se kreće po parabolni unapred određenoj početnom brzini i uglom skoka. Ispružio je prste desne ruke u očajničkom pokušaju da se dočepa protivnikove kose, ali ni u tome više nije mogao uspeti.

Doplerov efekat učini krik višim, piskavijim. Njegov odjek ostade da lebdi oko litice nekoliko dugih trenutaka poš-

to je tupi udar objavio da je Nači stigao do samog podnožja.

Postepeno, mišić po mišić, mladić sa Zapada opuštao je svoje telo, oprezno razgledajući okolinu. Sensei Tanaka mogao je, možda, poslati još jednog učenika da se umeša u borbu.

Da li je video sve što se odigralo na vrhu litice?

Opipavajući bosim prstima tle, on se oprezno naže preko ivice, tražeći pogledom sitnu priliku učitelja.

Tanake više nije bilo u podnožju. Uzalud ga je tražio pogledom nekoliko trenutaka. Na ravno, i to što je učinio samo je nova lekcija. Pravi ninda ne urla nad mrtvim telom protivnika, ne dobuje pesnicama po grudima. Ninda čuti i nastavlja dalje, svojim putem...

Ninda.

Ninda otvori oči.

Znao je sve o trenutnom stanju svog tela, dimenzijama prošorije u kojoj se našao, delovima nameštaja. Jedan jedini trenutak bio je dovoljan da se ta masa podataka izvuče iz memorije i prepusti analizi mozga.

Znao je i sve o sebi. Sada. Holden je bio u pravu, amnezija je ipak bila samo prolazna.

Jedan čovek sedi na stolici na kojoj je pre nekoliko sati sedeo Jošikava. Oči su mu budne, crna cev pištolja preteći bulji pravo u usta nindži.

»Jošikava, ta velika i opasna nepoznanica, veoma je oprezan«, zaključio, proučavajući lice i pokrete čoveka koji ga je nepomično fiksirao pogledom. »Taj tip nije jedino obezbeđenje; udovi su mi sputani kožnim kaiševima. Nikakva prepreka, da sam u punoj snazi, ali...«

Znao je da su rane u njegovim plućima čiste i da već počinju da zarastaju, da je rana na glavi odista samo ogrebotina koja nije vredna pažnje, sa da kada su posledice potresa mozga prošle. Međutim, još je rano za prave napore; mora štedeti snagu za trenutak kada će pažnja njegovih čuvara popustiti.

— Budan si? — upita čovek sa pištoljem hrapavim glasom.

— Da.

Ovaj samo klimnu glavom. Leva ruka dotače zvono postavljeno kraj Leslievog uzglavlja, desna ostade daleko van domašaja nindže.

Koraci u holu bili su prepoznatljivi. Samo telesina poput Jošikavine može stvarati takve

šumove čak i na dubokim skupim tepisima.

— Izadi — reče Jošikava svom čoveku, pokazujući glavom prema vratima.

— Kako je naš dragi bolesnik?

— Bolje.

— Vrlo dobro. Pamćenje ti se vratilo?

— Da.

Jošikava sačeka da se vrata zatvore za revolverašem, a onda se naže napred, kao da želi da zarije pogled svojih očica u oči nindže.

— Znam da si nindža, Eldridž. Bolje je da ne gubiš vreme na odricanje, kako bismo što pre prešli na stvar. Pravu stvar!

— Znaš?

— Da, znam, do đavola! Stajalo me je to osamnaest meseci truda i gomilu para, ali se na kraju isplatilo. Dobio sam te, Eldridž. U mojim si rukama i možeš samo da biraš: smrt ili pokornost!

— Pokornost? — osmehnu se Amerikanac. — Ako zaista veruješ da sam ja nindža, onda bi trebalo da znaš da za nindže takva reč ne postoji.

— Ima načina da te prinudim, Eldridž — oči se preteći suziše, jedva vidljive u svojim uskim prorezima.

— Nema.

— Ima, ipak. Prekršio si neke od osnovnih zakona ninducia i time mi se sam predao u ruke. Seti se: ninda ne zna za ljubav i prijateljstvo.

»Sumiko i Tabasko Pit su, dakle, živi!«, prolete nindi kroz glavu. »Naravno, Jošikava želi da ih upotrebi kao sredstvo protiv mene. I to bi mu moglo i uspjeti.«

Jošikava se zavalio u stolici motreći Lesliejevo lice.

Strpljivo, hladnokrvno... bez traga uzbuđenja, iako je morao biti svestan da se u ovom trenutku nalazi na domaku toliko željenog cilja. Samo. kakav je to cilj?

— Šta želiš od mene, Jošikava?

— Želim da učiniš nešto za mene, Eldridž. Nešto za šta je sposoban samo jedan ninda. Čuo si za Sinove pakla?

— Sinove pakla? Šta je to. neka verska sekta?

— Ne čudi me, zapravo, što ne znaš za njih — osmehnu se Jošikava. — Vrlo su tajanstveni. I vrlo moćni, uzgred. Da, oni su neka vrsta verske sekte i imaju nešto što ja želim. Ti ćeš im to uzeti i predati meni, u zamenu za svog prijatelja i svoju devojkicu. Ako uz to želiš još i novac, samo reci. Cifra me ne zanima, Eldridž.

— Šta je to što moram uzeti od Sinovaa pakla, Jošikava?

— Jedna tajna. Tajna... besmrtnosti...

— Sada sam ja tvoj gospodar, nindo! — produžuje Japanac, a oči mu trijumfalno sijaju. — Ja sam bio taj koji je načinio zamku u koju si uleteo. Go dinamaa sam te pratio, proučavao tvoje navike, gubio tvoj trag i ponovo te nalazio. Malo je nedostajalo da se izvučeš ipak, ali samo zato što si bio toliko glup da se baciš pred devojkicu da je zaštitiš svojim telom. Nije bilo planirano da te meci pogode u glavu, nindo.

Zamka? Godine? I... i još nešto... Devojka? Devojka! Kakva devojkica?

— Da si ostao na mestu, kao što ti je haragei bez sumnje rekao da moraš učiniti — produži posetilac — ništa ti se ne bi dogodilo, čoveče! Bilo bi vreme da govorimo, da sklopimo sporazum od kojeg bismo obojica imali koristi. Sva sreća što sam računao s takvom mogućnošću, pa je hirurška ekipa bila spremna, inače...

— Kakva devojka?

— Devojka koja je bila s to bom — pažljiv pogled sitnih očiju. — Tebi se pamćenje zaista nije potpuno vratilo, ili...?

Kao i nekoliko trenutaka ranije reč »ninda«, sada i reč »devojka« izaziva navalu asocijacija. Ali, u toj zbrci nema jasnih obrisâ tela, lica, imena...

— Sumiko — kaže Japanaac. — To ime ti nešto govori?

— Sumiko? Ne...

Japanac ga sumnjičavo posmatra, a onda okreće glavu.

— Holden! Dođi ovamo!

Sada govori engleski, oštro, zapovedničkim tonom. Glasom kakvim se čovek obraća služi s kojim nije u baš najboljim odnosima.

Poznate oči, na licu koje je sada bez hiruske maske. Usko i mršavo lice od onih što ne ulivaju poverenje.

— Da li je moguće da još pa ti od amnezije, Holden?

— Moguće je. Još uvek veoma malo znamo o funkcionisanju mozga, mister Jošikava.

— Rekao si da neće biti nikakvih posledica, Holden! — u glasu se oseća jasna pretnja.

Strah u Holdenovim očima. On sleže ramenima i širi ruke.

— Rekao sam... Do đavola, mister Jošikava, gledate me

tako kao da sam mu ja ispalio metak u glavu!

— Koliko vremena?

— Ne znam. Nekoliko sati, nekoliko dana...

— Nekoliko meseci, nekoliko godina! — podrugljivo dobaci Jošikava. — Nekoliko stoleća!

Ustao je s vidnim naporom na licu. Još smešniji i nezgrapniji, bačva na kratkim, krivim nogama, sa sitnom čelavom glavom.

— Večeras ću ponovo doći, Holden. Učini šta treba da se učini. Kad ponovo dođem, želim da taj čovek potpuno raspolaže svojim psihičkim moćima!

— Ali, mister Jošikav, ja...

Vrata se zalupise sa treskom, ostavljajući Holdena da nemo bulji u njihovu glatku površinu.

Čovek koga je Jošikava nazvao imenom ninda, stiže da za pazi kako iza vrata nije bolnički hodnik, kako je očekivao. Naprotiv, ono što je video, mnogo više je podsećalo na raskošno uređeni hol jednog od onih dvoraca koje duž obale Kalifornije sebi dižu filmske zvezde i ljudi upadljivo dubokih džepova.

— Holden?

— Da? Slušaj, čoveče, ako glumiš amneziju pred Jošikav-

om, mogu ti reći da od toga nema mnogo koristi. On je ga-dan tip! Nadam se da nisi za-boravio šta znače te dve reči: ga-dan tip!

*
* *

— Hajde, izlazi! — zapove-di Pitu čovek koji je sve vre-me sedeo uz njega, pritiskuju-ći mu cev pištolja uz trbuh.

— Sa ovom vrećom na glavi? — promumla Tabasko. — Ni slučajno, prijatelju; mogu se spotaći, a ti možeš pomisliti kako želim da ti umaknem, pa ćeš mi opaliti metak u leđa!

— Hajde, hajde! — nasmeja se čovek. Vozač je već obišao kola da bi otvorio vrata na Pi-tovoj strani. — Ništa ti se ne-će dogoditi... bar još neko vr-eme!

Oprezno opipavajući podlogu nogom Pit se izvuče iz kola i udahnu vazduh kroz grubu tk-aninu vreće koju su mu natka-li na glavu još pre nego što su mu vezali ruke u kolima na parking u bolnice.

»Hmmm«, pomisli on, »svež vazduh, zelenilo... Negde da-leko od grada. Da vidimo gde su me doveli... Pola sata vo-

žnje kroz grad, pa jedan veli-ki most, desetak milja približ-no u pravcu severa, četiri ili pet na jug, drugi veliki most i pet milja ne mnogo optereće-nim putem... Ros, recimo. Ili možda čak San Anselmo. Proklete budale, da su me pi-tale pokazao bih im mnogo kr-aći put iz grada do ovog odvra-tnog mesta!«

Opipavao je tle pod nogama, iako ga je čovek otpozadi nep-restano gurao pištoljem u leđa. Leslie ga je tome naučio; budi uvek siguran šta imaš pod no-gama za slučaj da u sledećem minutu moraš pokušati napad ili se braniti od njega.

Sitan šljunak, ne baš siguran oslonac. Uostalom, to je znao još od trenutka kada je čuo šum pod točkovima automobi-la.

— Pazi, ovde su stepenice — upozori ga pratilac.

— Koliko?

— Četiri! — nasmeja se ovaj. — Odao sam ti veliku tajnu, a? Nisi baš inteligentan, ortak, ali do četiri si valjda naučio da povрати cirkulaciju u noga-tu su vrata, pravo pred tobom!

Klimatizirana unutrašnjost kuće, dubok, meki tepih pod no-gama. Cev pištolja zari mu se u rebra, pokazujući da mora skrenuti levo. Još jedna vrata,

iza njih topliji vazduh koji otkriva da u ovom delu zgrade nema klima-uređaja.

— Sad idemo naniže! — upozori ga pratilac. — Polako, ne bi bilo dobro da slomiš vrat pre nego što završimo razgovor s tobom.

Grube betonske stepenice, odjek koji govori da mu je tavanica tik nad glavom. Metalna vrata koja škripe u dnu stepenica i ponovo beton.

Jedna ne baš nežna ruka stigne mu vreću sa glave i Pit zatrepta, osvrćući se oko sebe.

Prazna podrumska prostorija, osvetljena golom sijalicom iznad vrata i dnevnom svetlošću kroz prozorčić zatvoren rešetkama. Jedna gruba drvena stolica. I ništa više.

— Čekaj tu! — dobaci čovek sa vrata. — Neko će već doći po tebe.

— Hej, a ruke? Prokletstvo, mogao bi mi osloboditi bar jednu; šta ako budem morao da piškim?

— Snađi se — isceri se revolveraš, sa treskom zatvarajući vrata za sobom. Tabasko jasno čuo kako se ključ okreće u bravi i sleže ramenima.

Godine zajedničke borbe protiv organizovanog zločina učinile su da mnogo nauči od ninde, a pre svega ono najvaž-

nije: sve dok si živ, ishod bitke još nije odlučan.

Živahno koračajući unaokolo, da povрати cirkulaciju u nogama ulkoženim od dugog sedenja, on obiđe sva četiri zida, zavirujući sada mnogo pažljivije oko grubih ivica kamenih blokova.

Uže kojim su mu vezali ruke na leđima nije bilo naročito kvalitetno; sa malo truda mogao bi ga dovoljno načne na jednoj od kamenih ivica i potom raskine veze.

Prekidajući zadovoljno zviždukanje samo da bi oslušnuo šumove iz okoline, on počne sturljivo da trlja užetom o ivicu koja je davala nešto više nade od ostalih.

„Ako ovi tipovi sva svoja jaja drže u jednoj korpi“, mislio je, „lako se može dogoditi da je i Lesli tu negde. Ta brava na vratima ne deluje mi baš ubedljivo; S malo sreće mogla bi se otvoriti, a onda... onda ćemo već videti!“

Pretresli su ga, naravno, čim su ga ugorali u kola, tamo kod bolnice, ali ljudi koji se služe isključivo pištoljima nikada ne maju dovoljno mašte. Mnogo pre poznanstva sa nindom Tabasko Pit stvorio je sopstveni arsenal trikova za ulazak u zaključane prostorije ili izlazak

iz njih. Jedan deo tog pribora, sitni komadi metala i žice, i sada je bio uz njega, na sigurnom mestu, a zubi i snažni prsti mogu za kratko vreme načiniti prava čuda. Samo da napre popusti ovaj prokleti konopac...

Konopac, međutim, nije bio ozbiljnije ni načet kada je začuo korake na stepenicama. Odskočio je od zida i sručio se na stolicu, proklinjući u sebi tipove kojima se uvek previše žuri.

Dvojica. Nepoznatih lica, ali lica koja ne obećavaju ništa do bro. Što je još gore, nemaju oružja u rukama, znak da veruju u sebe i svoje snage. Sem ako nešto oružja nema u izlizanoj kožnoj torbi koju onaj drugi, uz tihi zveket metala, spušta na pod.

— Moje ime je Barston — dostojanstveno objavi onaj prvi proučavajući Pitovo lice. — Došao sam da od tebe doznam neke stvari, momak. I to ću i učiniti.

Pit se isceri, drsko uzvraćajući pogled.

— Sve što želiš, momak. Pod jednim uslovom...

— Ti nisi tu da postavljaš uslove, prijatelju — skoro nežno odvratí Barston.

— Bojim se da ovaj moram postaviti — uzdahnu Tabasko. — Pitaj šta hoćeš... samo da to ne bude matematika! Važi?

— Mudar momak! — iskrivi Barston usta. — Sad ćemo videti i koliko si zaista mudar... Moj šef želi da zna gde su stvari koje pripadaju Eldridžu?

»Tu smo!«, uzdahnu Tabasko u sebi stežući zube. I protiv svoje volje pogled mu se neprestano otimao prema izložbi metalnih predmeta koje je drugi čovek sistematski, bez žurbe, redao po betonskom podu.

Klešta, kuke, noževi... Barston i njegov asistent bili su pravi profesionalci, očevidno. Bar kada je u pitanju problem dolaženja do informacija protiv volje onoga ko ih poseduje.

Kada je Barstonov asistent pažljivo položio na pod i poslednji rekvizit, malu lemilicu sa cevi pocrnelom od plamena, Pit otrese glavom da bi zbacio znoj sa čela.

»Sad pokaži koliko si tvrd, mladiću!«, reče on sebi stežući vilice. »Moraš misliti samo o jednoj jedinog stvari... da te ne smeju ubiti ako žele da doznaju gde je Leslijeva oprema ninde!«

— Dakle?

Barston je bez žurbe zavrtao rukave otkrivajući maljave podlaktice. Tabasko shvati da je čitav nastup pažljivo prostudirao da izazove panični strah kod žrtve još pre nego što počne »prijateljsko ubeđivanje«.

»Sad mi je žao što nisam pažljivije slušao Leslija kada mi je objašnjavao kako se nervnim blokadama bol može učiniti po dnošljivim«. Užasava me i sama pomisao da bih mogao odati ime Sumiko... i da bi se uskoro i ona mogla naći u ovom podrumu!«

— Dakle — uzdahnu on — da počnem od samog početka?

— Od početka, prijatelju...

— Da li se vara, ili u Barstonovom glasu ima i razočarenja što će i ova žrtva propevati pre nego što mučenje i počne?

— U početku — izgovori Tabasko svečanim i ozbiljnim glasom — u početku beše svetlost...

— Aaahhh! — Barstonovo lice se ozari. — Mudar momak, baš kako sam i rekao! Loni, šta preporučuješ za mudre momke, tek onako, za zagrevanje?

— Hmmm... — Loni priđe, proučavajući Pitovo lice. — Ja ne bih da odmah pređemo na ružne stvari, Barst. Zgodan momak; šteta bi bilo da ženske po

sle ovoga počnu da ga izbegavaju, a?

Savijajući noge pod stolicu, Pit se osloni čitavom težinom, oprobavajući njenu čvrstoću. Pre nekoliko godina Lesli mu je pričao o triku koji je jednom upotrebio u sličnoj situaciji. Ko zna, možda bi taj trik mogao upaliti još jednom?

— I ja sam za to — složi se Barston profesionalno neutralnim glasom. — Iгла u nerv trigeminus, šta misliš?

— Dobra ideja, Barst! Odlična ideja!

Cereći se, Loni je bez žurbe prilazio sa dugom iglom u ruci, obrćući je tako da je Pit može dobro pogledati. Kako je i očekivao, Barston se izmače korak u stranu da ne smeta drugom čoveku.

— Drži mirno glavu! — upozori Loni. — Ne bi bilo dobro da promašim i zarijem ti ovu iglicu u grkljan, prijatelju...

Tabasko steže zube, boreći se sa talasima panike. Važno je da još samo nekoliko trenutaka ostane miran i koncentrisan na ono što želi da učini, a posle toga...

SADA!

Podigavši obe noge istovremeno, Pit zadade Loniju udarac odozdo u donji trbuh. Čovek prekasno shvati šta će se

dogoditi, pokuša da se izvije u stranu, ali ne uspe: glasno vrishnuvši, on ispusti iglu na pod i odlete u stranu, sklupčani oko ruku priljubljenih za bolno mesto.

Nastavljajući pokret, Pit pade na kuk, nastojeći da nađe što bolji oslonac rukama vezanim na leđima; njegove noge sada su se kretale paralelno sa podom u pokušaju da pokosi Barstona i tako stekne nekoliko dragocenih trenutaka pre nego što se uspravi i dovrši posao. Postoji način da se protivnik savlada čak i sa rukama vezanim na leđima; čak i početnici u uličnim tučnjavama znaju da udarac čelom u lice ponekad može imati teže posledice od udarca pesnicom.

Barston je, međutim, bio oprezan; lak kao ptica, on odskoči u stranu. Štaviše, Pit na nje govom licu ugleda izraz zadovoljstva.

»On se raduje otporu, proklet bio!«, prolete mu kraz glavu dok se batrgao u pokušaju da se uspravi. »U redu, Barstone, ako baš tako hoćeš, učiniću sve da ti otežam tvoj priljavi posao!«

Udarac nogom u vrh brade, odmeren i precizan, vrati Pitu ponovo na pod. Zatresavši glavom, on pokuša da se uspra-

vi na kolena, ali ga je Barston sledio hitrim, mačjim pokretima. Sledeći udarac vrhom cipele bio je usmeren u slepočnicu i Pit samo delimično uspe da ga ublaži trzajem glave.

Bez žurbe, metodično, Barston je zadavao udarac za udarcem; u trbuh, potiljak, rebra, bubrege, birajući mesta za koja je veoma dobro znao da će doneti najviše bola Pitu. Stežući zube, boreći se sa crvenkastom maglom koja mu je treperila pred očima, Tabasko još četiri puta pokuća da se uspravi, ali bi ga svaki put novi udarac bacao natrag na pod.

— Kako je, Loni? — ču kao iz velike daljine Barstonov glas.

— Bolje — stenjao je drugi čovek, s mukom se uspravljaajući.

— Prepuštam ti ga — veliko dušno se cerio Barston. — Potpuno je tvoj, Loni... i mislim da si tek sada u pravom raspoloženju za razgovor sa njim, ha-ha-ha!

*

* *

Ninđa je ležao, praktično nepokretan, iako su kožni kaiševi bili podešeni tako da mu ne

ograničavaju potpuno manje pokrete udovima. Zapravo, nije ni bilo potrebe za kretanjem, još ne u ovoj fazi ozdravljenja u kojoj se samo njegovo telo, vođeno drevnom disciplinom joge, brine za otklanjanje nastalih povreda.

Vreme je na njegovoj strani, znao je. Ma koliko Jošikava znao o nindama, to znanje moglo je zagrebati tek površinu stolicamaa debelog vela taj ni koji prekriva pravu istinu. Jošikava pretpostavlja da se ninda brže od običnog čoveka može oporaviti od svojih rana, ali ne može ni slutiti da se taj proces zapravo odvija fantastičnom brzinom.

»Recimo da je prepolovio najoptimističniju Holdenovu prognozu«, procenjivao je Leslie u sebi. »Ako je Holden izjavio da ću za tri meseca dostići svoju raniju snagu, Jošikava je to sveo na mesec i po dana. Čak i na mesec, možda, ali to ne menja stvar. Za najviše četiri ili pet dana mogu početi vežbe koje će izložiti težim naprezanjima moja pluća. Ako izdrže taj napor, izaći ću odavde dva ili tri dana posle toga...«

A u međuvremenu, treba iskoristiti svaki trenutak da se svim raspoloživim čulima prikupi što više podataka o kući

u kojoj se našao, njenoj okolini, rasporedu prostorija, broju čuvara i posluge. Sve to znaće biće mu neophodno u trenutku kada započne svoj put u slobodu, dok Jošikava sanja slatke snove o večitom životu.

Prostorija u kojoj je ležao, preuređena u najmodernije operativnu bolničku sobu za intenzivnu negu, bila je odlično izolovana od zvuka, ali sluh ništa tako je oštar da za njega gotovo nema prepreka. I u ovom času on prekide svoje razmišljanje o Jošikavi i Sinovima pakla da bi se koncentrisao na zvuk motora u daljini.

Kuća je daleko od svakog naselja, to je već odavno zaključio. Vrlo verovatno na kraju dugog privatnog puta na kome nema praktično nikakvog saobraćaja. Koliko zna o ljudima sličnim Jošikavi, na dve ili tri milje od kuće nalazi se rampa, možda čak i ograda koja zaustavlja sve neželjene posetioce.

Jošikava je otišao pre svega tridesetak minuta. Premalo da bi to ponovo mogao biti on. Sem toga, ovaj motor zvuči drukčije nego motor Jošikavinog »mercedesa«...

Šum točkova na šljunku pred kućom... koraci... šteta što ne može čuti i glasove, ali vibracije koje se kroz pod i zidove

prenose do njegove postelje mogu pomoći da identifikuje pojedine članove Jošikavine ekipe.

Ne, ova trojica su novi... Hmm, nešto se događa...

Ninda ispod trepavica baci pogled na lice čuvara. Ni po čemu se nije razlikovao od čoveka koga je smenio sat ranije; isti koncentrisani pogled, ista ležernost i sigurnost s kojom drži pištolj uperen u telo ninde.

»Ti momci zaista ozbiljno shvataju svoj posao«, prolete Lesliju kroz glavu. »Mora postojati razlog za to... a taj razlog je svakako skrivena televizijska kamera uz čiju pomoć neko treći pažljivo prati šta rade i zatvorenik i njegov čuvar«.

Sklapajući ponovo oči, on pažljivije oslušnu korake koji su se udaljavali od njega kroz ono predvorje čiji je samo jedan deo mogao videti kada bi neko na trenutak otvorio vrata sobe.

Da li se to vara?

Meki tepih prigušuje šumove, a čovek čiji su mu se koraci učinili poznatim, hoda nesigurno, ne na uobičajeni način. Ipak, ipak...

Da!

Tabasko Pit je ovde! U Jošikavinoj jazbini!

Uhvaćen bez sumnje. Možda vezanih očiju ili sapetih nogu, što bi moglo objasniti njegove nesigurne kretnje...

Na drugoj strani predvorja otvoriše se vrata koja još nijednom nije čuo da se otvaraju. Čak i kada su se ponovo zatvorila, do njega dopreše mnogo snažnije vibracije nego nekoliko trenutaka ranije.

»Betonske stepenice«, zaključi on. »Nema zvučne izolacije i zato se šum koraka bolje prenosi kroz zidove i pod. Pita vode naniže. U podrum... A tu ga ne čeka ništa dobro, bojim se!«

Znao je, naravno zbog čega su Jošikavini ljudi doveli ovamo Tabaska; uz nindu, Jošikavi je bilo potrebno i njegovo oružje i oprema, a oni se više nisu nalazili u kućici na obali okeana u kojoj su Lesli i Sumiko povučeno živeli već više od pola godine.

Jošikava je želeo da mu Lesli kaže gde su njegovi prijatelji sklonili oružje, ali ovaj to nije mogao reći. Kod tako impulsivne osobe kao što je Tabasko Pit postupci se nikada ne mogu predvideti potpuno precizno...

U svakom slučaju, Pit je sada ovdje. Da li će biti dovoljno mudar da odmah oda skrovište i tako sebe poštedi mučenja?

Neće, znao je ninda. Pit sva kako veruje da je ninda još uvek u tako lošem stanju da ne može preduzeti ništa protiv Jošikavinih ljudi i boriće se kao sam đavo pre nego što konačno prizna gde je sakrio dragoceni plen.

Učiniće mu užasne stvari, znao je.

Da li će igra odmah početi? Šta može učiniti da ih spreči?

Da li će, pre svega, njegovo telo uopšte MOĆI nešto da učini da bi ih sprečilo?

Nekoliko trenutaka kasnije on sa olakšanjem shvati da se dva čoveka vraćaju stepenicama naviše, pošto su sa treskom zalupili i svakako zaključali metalna vrata. To je dobro; ali se ne sme zavaravati pomišlju da će Pita dugo ostaviti na miru.

U svakom slučaju sada ima više vremena da smisli plan koji bi mu omogućio da se umeša. Plan koji će imati utoliko više izgleda na uspeh ukoliko se manje graniči sa zdravim razumom!

Petnaestak minuta kasnije njegov očajnički plan dobio je

osnovne oblike. Nasuprot uobičajenoj praksi nindži, sve ostale detalje moraće da prepusti trenutnoj, divljoj improvizaciji, u nadi da ga njegovo još uvek teško povređeno telo neće izdati u odlučnom trenutku...

Voleo bi da ima više vremena za razmišljanje, da u mašti još nekoliko puta pređe zamišljeni put, proveravajući koliko je izvodljivo ono što želi da učini. To je nemoguće, međutim; pred kućom su se zaustavila još jedna kola i iz njih su izašla dva čoveka koje je neko poveo pravo niz stepenice u podrum.

»Specijalisti za mučenje su stigli«, zaključio ninda. »Vreme je da predemo na stvar...«

Sklopivši oči, jer ono što želi da učini zahteva najveću moguću koncentraciju, on najpre uspori svoj dah i otkucaje srca, znajući da će to osetljivi senzori odmah preneti osobi koja u nekom drugom delu kuće pažljivo prati šta se zbiva sa bolesnikom. Indijski jogi, to je poznata činjenica, mogu u takvom stanju ostati čitave sate, ali njemu toliko vremena nije potrebno...

Užurbani koraci na stepenicama prvog sprata, u predvorju. Troje ljudi; Holden stiže sa

čitavom ekipom, uplašen za svog dragocenog pacijenta. Upravo onako kako je i planirao...

Revolveraš se trže kad se vrata otvoriše. Iako je sve vreme motrio nindžu, nije primetio ništa neobično.

— Šta je bilo, dok? Čemu ta trka?

— Skloni se — prostenja Holden lica izobličenog od straha. — Nešto nije u redu, boga mu! Šta si mu učinio, proklet bio?

— Ja? Nisam se ni pomakao sa ove stolice, prokletstvo, a on...

— Zaveži i izadi! Napolje!

— Mister Jošikava, on...

— Napolje!!! JA odgovaram za ovog čoveka ovde, boga mu, a ne ti! Zar ne vidiš da umire; šta si, do đavola, mislio? Da će skočiti na tebe i oteti ti to gvožđe iz ruku!

Mrmljajući nešto, revolveraš se oprezno povuče, tiho zatvarajući vrata za sobom.

— Puls se jedva oseća — pro mrmlja čovek koji je držao Leslijevu levu šaku. — Oduvek sam mislio da te unutrašnje povrede...

— Zaveži — prostenja Holden, očajnički se osvrćući oko sebe. — Adrenilin! Brzo! Direktno u srce!

— Holden, zar ne misliš da bi trebalo najpre...?

— U redu, daj prvo kiseonik! Hajde, čoveče, šta si se ukočio!

Povratak iz joga-transa, po pravilu, traje duže nego poniranje u njega, ali ninda sada mora ignorisati to pravilo, jer nema previše vremena za delovanje.

Naglo ubrzavši rad srca, Lesli udahnu, ispunjavajući pluća vazduhom. Sa maskom za kiseonik u ruci, Holden zastade i glupavo se zagleda u širom otvorene oči pacijenta za koga se trenutak ranije smeo zakleti da je samo korak od smrti.

— Hej! — vrisnu. — Pa on nije...

Mišići ninde naglo se napeše, postelja pod njim zaškripa. Debeli kožni kaiševi s praskom se raskidoše, sva četiri istovremeno!

Ispravljavajući se u sedeći položaj, ninda zadade kratak, oštar udarac ivicom dlana Holden u grkljan. Zakrkljavši, lekar se sruči na pod, tamo gde je ninda i želeo: tačno pod noge drugom čoveku koji je načinio samo jedan neodlučni korak prema postelji.

Oštar bol probode grudi ninde, ali on je već bio na noga-

ma, boreći se sa kratkotrajnom vrtoglavicom. Pa čak i tada, znatno sporiji nego obično, još uvek je bio previše brz za trećeg čoveka, onoga koji je ostao sa rukama na ventilu boce sa kiseonikom. Udarac pesnicom u bradu stigao ga je trenutak pre nego što je širom otvorio usta da dozove u pomoć.

Novi talas vrtoglavice. Skla pajući oči, ninda preciznim udarcem noge pogodi trećeg čoveka, onoga koga je Holden bacio na pod u svom padu. Vid mu nije bio potreban za tako jednostavan udarac, ali veoma brzo mora povratiti ravnotežu, jer čuvar sa pištoljem svakog trenutka može uleteti i otvoriti vatru.

Samo da se razide ova magla pred očima, prokletstvo!

On još jednom duboko udahnu vazduh, posmatrajući kako se kvačka na vratima brzo okreće. Desna ruka već mu je stezala jedini predmet koji je u ovom trenutku mogao poslužiti kao oružje.

SADA!

Dugi, tanki kabl koji je do maločas povezivao senzor na levoj ruci ninde sa elektronskim uređajima kraj zida, fijuknu kroz vazduh. Proleteo je kroz tek odškrinuta vrata, mnogo

pre nego što je Jošikavin revolveraš mogao uopšte i videti šta se događa u prostoriji.

Slobodni kraj, otežan metalnim utikačem, munjevito se omota žrtvi oko vrata; snažan trzaj čitavim telom, u precizno određenom trenutku.

Vrata se otvoriše do kraja, propuštajući u sobu čoveka koji je u međuvremenu ispustio oružje da bi obema rukama šcepao tanku žicu urezanu u vrat.

Izbuljene oči, razjapljena usta, već pomodrelo lice. Stegnu vsi zube pred novim talasom bola u grudima, ninda mu prekrati muke još jednim ostrim trzajem mišića, tako snažnim da žica kao skalpel preseče grkljan i prekide vratnu arteriju iz koje šiknu mlaz krvi.

Dobro, to je gotovo. Sve bi bilo u redu kada bi imao dovoljno snage...

Ali je mora imati! Mora!

Odozdo, iz podruma, dopire kroz zidove prigušeni krik, ali dovoljno glasan da oštrom uhu može razaznati agoniju u Pitovom glasu!

Bose noge dokačiše neki metalni predmet i ninda se operzno saže da dohvati sa poda ispušteni pištolj. Vatreno oružje je poslednje što bi jedan ninda odabrao za obračun koji

sledi, ali on sada i ne može da bira.

Pridržavajući se rukom za zid, Lesli pođe prema vratima iza kojih se krije stepenište su terena. Oko njega, kuća je bila potpuno tiha, kao i obično.

Ili to bubnjanje krvi u ušima samo prigušuje ostale šumove.

Precenio je svoju snagu, sada je to znao. Nešto što se jednom nindi ne sme dogoditi!

Moći će da načini još tih tri-desetak koraka do podrumskih vrata, možda čak imati dovoljno snage da ih otvori. Ali, šta onda?

Mučiteljji će biti koncentrisani na Pita: ako uspe da ih iznenadi, on i Tabasko imaju neke šanse. Ako ne... pa, i brza smrt može da bude uteha, zar ne. Ponekad.

Krik koji sada odzvanja u uskom prostoru stepeništa jedva da i podseća na ljudski glas. Mora požuriti: Pitu je sve teže i teže.

Još četiri stepenika. Ali ta neobojena metalna vrata pred njim izgledaju sve dalje i dalje! Jedva da ih sada i vidi u srebrenastoj magli koja mu ispunjava vidno polje. Šta se to, do đavola, događa?

Još dva stepenika... jedan...

Dodir prstiju o hladni metal na trenutak pomaže. On oslanja obraz na vrata pitajući se da li su zaključana. Obično jesu. Mučiteljji ne vole publiku...

Dižući pištolj, ninda zakuca drvenom drškom o čelik. Oslo-njen o zid, sklopljenih očiju, osluškivao je korake koji su se približavali vratima sa druge strane. Ovih nekoliko sekundi predaha mogli bi — i za njega i za Pita — značiti razliku između života i smrti.

— Ko je to, do đavola?

— Ja sam, Mister Jošikava me poslao da pogledam kako napredujete...

— Idi i reci mu da će dobiti ono što hoće za... desetak minuta.

— A, ne! Rekao mi je da se lično uverim kako napredujete. A znate kako je kad Jošikava nešto kaže...

— U redu, u redu, do đavola!

Zvecket ključa u vratima. Ninda otvori oči i udahnu, odjednom zaboravljajući na sve ono što ga je do tog trenutka sputavalo i narušavalo njegovu snagu.

Loni je imao tu nesreću da otvori vrata i radoznalo se zapilji u nepoznato lice.

Podignuta ruka ninde spusti se, pokretom tako hitrim da

Loni ne stiže da ga isprati čak ni pogledom; drška pištolja brutalno smrvi nosnu kost, zarivajući njene krhotine u prednji režanj mozga.

Lonijevo mrtvo telo refleksno poskoči, stopala se odvojila od poda, ali samo na trenu, pre nego što je čitavo telo ponovo sruči sa šumom nemarno odbačene teške vreće.

Barston je reagovao već na zvuk mrvljenja kostiju; poluokrenut, on odbaci iz desne ruke lemilicu iz koje je sukljao plamen i posegnu njome pod sako.

Lesli je imao vremena da se leđima osloni o zid, raširi noge i obezbedi siguran oslonac pre nego što je pritisnuo obarač. Jednom, drugi, treći put...

Prvo zrno okrete Barstona za devedeset stepeni, otkrivajući užasnu izlaznu ranu metaka na leđima. Čovek kome je ovo oružje pripadalo imao je gaadan običaj da zaseca vrhove svojih metaka, kako bi se pri ulasku u telo metak raspao, kidajući sve pred sobom.

— Les? — prošapta Tabasko treptajući zamagljenim očima. — Za ime božje, je si li to ti, Les?

Ninda otvori usta da nešto odgovori, ali beton pod njego-

vim nogama nagnu se na jednu, pa na drugu stranu. Srebrnasta magla preplavi mu vidno polje i on lagano skliznu niz zid, uzaludno pokušavajući da se zadrži raširenim rukama...

*
* *

— U redu je — reče Jošikava. — Svi napolje!

Ljudi u belim mantilima zaglaviše na vrata. Na svom ležaju Lesli raširi usne u prezriv osmeh.

Japancu taj osmeh nije promakao.

— Da — složi se, klimajući glavom. — Amerika je čudna zemlja; mnoštvo vrlo sposobnih ljudi, ali nijedan od njih više nema kičme. Šta se to događa u ovoj zemlji što tako slama ljude, Eldridž?

— Ne sve. Samo one koji se mogu kupiti, Jošikava.

— Nisam siguran da je to prava reč. Najzad, i tebe sam kupio, zar ne?

— Ovde u Americi postoji drugo ime za to. Ucena.

— U čemu je razlika?

— Bitna. Kupovina i prodaja podrazumevaju dobru vo-

lju obe strane; ucena je nešto sasvim drugo. Tu obe strane neprestano traže način kako da raskinu pogodbu, a zadrže ono do čega im je stalo.

— Da, možda si u pravu. Na tvoju nesreću, ja još uvek držim adute, iako priznajem da su mi za dlaku izmakli iz ruku. Da si imao samo malo više snage, ne bih te zatekao ovde kada sam se vratio.

— Varaš se, Jošikava. Da sam imao malo više snage, ti bi me zatekao ovde kada si se vratio. Samo što bih ja posle toga otišao, a ti ostao. Zauvek.

— Čovek koji se igra sa otrovnom zmijom — mirno reče Ja panac — i ne zaslužuje bolju sudbinu ako postane neoprezan. Bio sam neoprezan jer sam poverovao Holdenu da se ti ne možeš oporaviti još danima. Tu grešku više neću ponoviti.

— Svejedno. Načinićeš neku drugu.

— Možda. U međuvremenu, ti si ipak u mojim rukama i na ša pogodba još uvek važi.

Teški čelični lanci zazveketaše kad ninda pomeri ruku, nametajući se udobnije na ležaju.

— Važi — reče ninda. — Uostalom, već si preduzeo korake da se osiguraš sa još jedne

strane, zar ne? Sumiko je ovde.

— Pravi davo! — isceri se Jošikava, ali je bilo i tragova poštovanja u njegovom glasu. — Kako si to doznao, proklet bio?

— Imam svoje načine. Pretpostavljam da ćeš, čim stignu novi specijalisti, ponovo mučiti i Tabaska i nju da bi doznao gde je moje oružje?

— Možda i ne. Možda mi ti još uvek možeš reći gde je. Bio si dovoljno dugo nasamo sa tim momkom da bi ti mogao preneti tu informaciju.

Ninda se tiho nasmeja.

— Na žalost, izgubio sam sve što sam ubio onu dvojicu dole. A i da nisam, ne bih mogao od Pita doznati gde je oružje. Ni on to ne zna, Jošikava.

— Šta?! Pa zar nije on bio taj koji ga je sakrio?

— Jeste.

— Ali... Prokletstvo! Hipnoza!

— Tako je. Kao što vidiš, nikakvo mučenje ne može ti pomoći. Pit ti ne može reći gde je moje oružje čak da to i želi više od svega na svetu.

— Lukav si, nindo, ali ipak ne dovoljno lukav za mene!

— To ćemo videti. Veoma dobro shvatam zbog čega želiš

svoje šape da staviš na te stvari. Plašiš se da bih mogao žrtvovati i prijatelja i devojkicu koju volim da bih pobjegao odatle.

— Prijatno je razgovarati sa ljudima koji apsolutno razumiju tvoje namere — dostojanstveno reče Jošikava. — Zna se da nijedan nindža nikada nije ostavio svoje oružje u rukama neprijatelja. Neke zakone ninducua si prekršio, Eldridž, ali taj sigurno nećeš.

— Pat — pozicija, zar ne?

— Za sada — Jošikava se s naporom uspravi, trljajući slepoočnice kratkim, debelim prstima. — Umoran sam. Odmoriću se i razmisliti o tome. Sigurno postoji način da se iz devojkice izvuče reč koja će tvom prijatelju vratiti pamćenje.

— Uvek postoji način — složi se nindža. — Ponekad i veoma jednostavan.

Jošikava zastade na pola puta do vrata i namršti čelo.

— Vrlo jednostavan? Ne misliš možda da kažeš... ahhh!

— Zašto da ne. I ja ću se osećati mnogo bolje kada znam da je moje oružje u blizini, je li tako?

— Znaš li tu reč, Eldridž?

— Vrlo verovatno, želeo bih da je čujem od Sumiko.

— Ahh! — Jošikavine oči zablistaše. — Ponovo mala trgovina. Hteo bi da je vidiš, čoveče, ništa drugo!

— U tome nema nikakve opasnosti po tebe, Jošikava.

Japanac zamišljeno odmahnu glavom.

— To se nikada ne zna. Najbezbednije je pretpostaviti da se u svakoj tvojoj reči, svakom pokretu, krije smrtonosna zamka.

— Onda razmisli o ovome što sam predložio. U tvom je interesu da do mog oružja dođeš sa što manje uložene vremena i napora.

— Razmisliću — Jošikava klimnu glavom, otvarajući vrata. — A u međuvremenu...

On se izmače da načini mesta dvojici ljudi grubih lica sa skraćenim dvocevima u rukama. Jedan od njih stade uz ležaj do nogu nindže, drugi se izmače do bočnog zida i tu osloni. Cevi oružja preteći su zjapile, a Lesli vide da su obe puške spremne da opale na najmanji dodir prsta.

— Nadam se da tvoji čuvari imaju dobre nerve — nasmejao se nindža. — I da znaju šta će im se dogoditi ako jedna od tih pušaka slučajno opali. Posle ovih lanaca ne misliš li da

je tolika predostrožnost suviše. Jošikava?

— Suvišna svakako nije. Čo vek mora biti oprezan sa zmijama otrovnicama. Eldridž...

Gledajući u vrata koja je Jošikava zatvorio za sobom, Lesli se osmehnu. Dobro izabrano poređenje, nimalo preterano. Zapravo, otrovna zmija, čak i ona najopasnija, bezazleno je stvorenje u poređenju sa japanskim nindom...

Sklopio je oči, opuštajući po stepeno mišić po mišić. Jučerašnji poduhvat stajao ga je užasno mnogo energije i radi njega je morao posegnuti za najdubljim rezervama koje poseduje ljudsko telo, a ninde umiju da ih iskoriste. Ipak njegove rane nisu se otvorile i sa da je osećao kako mu se snaga postepeno vraća.

Izgledi da ponovo dođe do slobode sada su mnogo manji nego dvadeset četiri časa ranije, naravno. Jošikava zaista više neće ponoviti iste greške. A s druge strane, sada su i Sumiko i Tabasko Pit u neposrednoj blizini, potpuno bezbedni, bar za neko vreme.

Da, odaće Jošikavi gde se nalazi oružje ninde. Neka ovaj misli da je time dobio u ruke nove jake karte. Protivnik koji je uveren da kontroliše si-

tuaciju obično načini poneku grešku.

Pre ili kasnije, uostalom, Jošikava mu mora dati njegovo oružje u ruke, ako želi da se dočepa tajne Sinova pakla. Po sle toga...

U međuvremenu, možda bi trebalo pokušati naći odgovor zašto je Jošikava odabrao baš njega, jedinog Amerikanca, je dinog ne-Japanca čak, koji je ikada postao ninda?

U Japanu ih ima. Više nego što se zna i manje nego što se pretpostavlja.

Ipak, usluge ninde mogu se kupiti. Jošikava sa svojim vezama u podzemlju Japana to mora znati. Postoji neki dublji motiv što je odabrao baš njega.

Ne, nema dovoljno elemenata da bi našao pravi odgovor na to pitanje. Odgovor, najzad, i nije toliko važan, jer od Jošikave ionako ne očekuje ništa dobro, pa čak kada bi nekim čudom ovaj i došao do željene tajne.

Koraci u predvorju još jednom su ga prenuli iz dubokih misli. Kao i obično, bio je potreban samo trenutak da postigne punu koncentraciju.

Lica dvojice njegovih čuvara ostadoše nepomična. Kako je i očekivao, nijedan od njih ni-

je bio obučen da reaguje na slabašne stimulanse iz okoline. To će vreme njihove reakcije učiniti dužim u trenucima odluke; kad za to dođe čas, nijedan od njih dvojice neće biti u stanju da zaustavi nindu.

Poznao je korake u predvorju. Osmehnuo se, iznenadivši tako čuvaru, koji se zbunjeno zgledaše.

I lice Sumiko obasjavao je srećan osmeh. Malo bleđe i umornije lice nego obično; pod jednostavnim svilenim kimonom oči ninde otkriše zategnute zavoje oko desnog ramena. Njihov položaj reče mu da je rana devojke više neugodna i bolna nego teška.

— Zdravo, devojčice — reče on tiho. Ona načini pokret kao da želi da mu priđe, ali čovek koji je pratio steže čvršće njenu mišicu i zadrža je.

Ona uzdahnu, pokušavajući da umiri drhtaj pri, pogledu na čoveka koga voli. Kako je samo sputano lancima i kablovima senzora njegovo divno, moćno telo!

— Čujem da si dobro, Les — reče prigušenim glasom.

— Da. Ne baš u velikoj formi.

— To se vidi. Jošikava mi je dao dva minuta, ne više...

— Velikodušno — ledeno se osmehnu ninda. — Nemoj se brinuti, devojčice. Sa mnom je sve u redu. I sa Pitom; ima samo nekoliko lakših opekotina po grudima, ništa više.

— Les... rekao je... rekao je da treba da ti kažem jednu reč. Da li ti to zaista želiš?

— Da. Tako je najbolje za sve nas.

— Ako ti tako misliš...

— Vreme je — grubo reče čovek koji je sve vreme čvrsto stezao Sumiko za mišicu. Njegova druga ruka bila je prazna, iako je imao pištolj zataknut za opasač pantalona.

Kratkim pokretom glave ninda odgovori na neizrečeno pitanje u očima devojke.

»Ne«, glasio je taj odgovor. »Još nije vreme«.

Jošikava je načinio još jednu grešku. Sitno i naizgled krhko telo devojke ga je prevarilo; trebalo je da pomisli kako žena koju voli jedan ninda nije obična.

Čak i sa zavojima oko povređenog ramena, Sumiko je bila u stanju da jednim jedinim preciznim udarcem savlada svog pratioca i u deliću sekunde ga izbaciti iz borbe. Posle toga samo bi je jedan korak razdvajao od bližeg od one dvojice sa

skraćenim dvocevkama. Posle toga...

Ne, ipak ne. Procena ninde bila je ispravna. Suviše rizika u poduhvatu koji ima malo izgleda na uspeh.

Sumiko je još oklevala da mu kaže traženu reč. Nešto u njoj bunilo se protiv toga da oružje, najveća svetinja ninde, padne u ruke neprijatelja.

— Da li je ta reč ime jednog mesta? — nežno upita Lesli.

— Da... — osmeh joj ozari lice. — Znala sam da ćeš se i ti setiti najpre toga, Les...

— Onda mi ne moraš ništa govoriti, devojčice.

Ona se na trenutak odupre ruci koja je vukla prema vratima.

— Idi sada — reče Lesli. — Nemoj se bojati. Ovo ne može trajati još dugo...

Čovek koji je doveo Sumiko kreštavo se nasmeja, očigledno bolje upućen u planove svog gazde. Taj smeh odzvanjao je još dugo u ušima ninde i kada su se koraci Sumiko i njenog pratioca izgubili u tišini kuće.

— Laguna tajni? — s nevericom upita Jošikava. — Samo to?

— Samo to — osmehnu se ninda.

— Šta to znači?

— To je ime koje smo Sumiko i ja dali onom mestu u čijoj si nas blizini uhvatio. Niko drugi nije znao da ga tako zovemo. Ni Pitu te reči ništa ne znače, ali će reći gde je sakrio svoju opremu čim ih čuje.

Jošikava se pritajeno osmehnu.

— Ninde su čudna bića — re re više za sebe. — Da li sam ti rekao kako praznoverni ljudi u Japanu veruju da je u sva kog od njih ušao po jedan demon podzemnog sveta?

— Znam to verovanje. Nimalo čudno; ninde se bore kao demoni, a gotovo ih je isto tako teško videti kao demone.

— Demonu su besmrtni — zamišljeno reče Jošikava.

— Tako kažu. Ja još nijednog nisam sreo da bih to proverio.

— Ti ne veruješ u besmrtnost, Eldridž.

— Ne.

— Zašto?

Ninda sleže ramenima, tako da lanci tiho zazveketaše.

— A zašto bih verovao? Nisam još čuo za čoveka koji ne može umreti. A čuo sam — i video — mnogo njih koji su umrli.

— Samo misliš da nisi čuo. Legende o besmrtnicima postoje od stvaranja sveta, zar ne?

— Kao i legende o demonima — osmehnu se ninda. — I o vešticama, vampirima, vukodlacima...

— Tačno. Čovek se mora zapitati ima li neke osnove za sva ta verovanja, jer nema nijednog naroda na ovoj planeti koji ne poznaje takva bića u svojoj mitologiji.

— Ti, dakle, veruješ da je besmrtnost... mogućna?

— To nisam rekao. Recimo za sada da **sumnjam** da neko o tome zna više od mene i da vrlo pažljivo čuva tu tajnu.

— Sinovi pakla?

— Sinovi pakla — klimnu Jošikova glavom. — Ili Braća Drugog dolaska, kako su se nekada nazivali.

— To ime mi već nešto govori. Samo trenutak... Pa da! Džosaja Venders!

Jošikava se zavalj u stolici, prekrštajući ruke na ogromnom trbuhu. Sitne očice blistale su od zadovoljstva samim sobom.

— Na pravom si putu, nindo. Šta znaš o njima?

— Hmm... taj Venders je tvrdio da živi već četiri stotine godina, ako se ne varam. Negde u svojoj dokumentaciji Sumiko poseduje sve što se ikada moglo doznati o njima. Mene nisu posebno zanimali. Ko-

liko znam, ta sekta nikada nije stekla mnogo pristalica i vrlo brzo se ugasila.

— Nije.

— Pretpostavljam da ti znaš mnogo više o njima, Jošikava. Šta se dogodilo sa Vendersom?

— Kalifornija, nekim čudom, nije bila pogodno tle za njegovu sektu, a i policija se umešala u neke Vendersove sumnjive poslove sa nekretninama. Pobegao je iz Amerike sa nekolicinom vernih pratilaca i go milom novca pokupljenog od ljudi koji su bili spremni na sve da bi postali besmrtni. Ili bar produžili svoj život.

— Gomilom novca? — nasmeja se ninda. — Ne baš originalno, a?

— Ti misliš da je Venders varalica. I ja bih to isto rekao do pre tri godine. Međutim...

— Međutim?

— Pre tri godine sreo sam čoveka koga sam upoznao neposredno pred početak rata. U Japanu. Bio je već tada uspešan poslovni čovek, a došao je u Nagoju kako bi podigao fabriku poljoprivrednih mašina. Tada sam bio vrlo mlad i radio za jednog od poslovnih agenata jakuze. Kao što verovatno znaš, najveći deo novca stečen-

og u podzemlju ulaže se u savsim legalne poslove. Kao i ovde, uostalom. Dakle, moj po sao je bio da pratim i štitim Helmersa — tako se zvao Amerikanac — dok se zabavlja po noćnim klubovima. Voleo je žene, iako je već tada bio u priličnoj starosti. Svaku noć je provodio sa drugom gejšom.

— Sve ovo rekao sam ti samo da bih objasnio kako sam prilično dobro upoznao Helmersa; možeš sada zamisliti moje iznenađenje kada sam ga ponovo sreo, u Akapulku, pre ti godine. Ne preterujem kad ti ovo govorim, nindo: izgledao je bolje nego četrdeset i nešto godina ranije u Nagoji!

— Siguran si da je to bio on, a ne, recimo, njegov sin?

Jošikava odmahnu glavom.

— Naravno, i meni je to najpre palo na pamet. Međutim, on me je odmah prepoznao; i ne samo to: bio je u stanju da mi podrobno opiše izgled proštorija u kojima je tada boravio u Nagoji, čak se setio i imena devojaka koje sam mu dovodio!

— Fantastična memorija — sleže ninda ramenima. — A što se izgleda tiče, hormonske injekcije, ili...

— Ništa od toga! Sve te mogućnosti morao sam vrlo br-

zo odbaciti, a ja nisam od onih koji lako prelaze preko činjeica, Eldridž. Rekao sam ti: ako je u Nagoji Helmers izgledao kao da ima sedamdeset, a imao je tek nešto preko šezdesete, sada, u Akapulku, izgledao je kao da ima jedva četrdeset pet!

— Hmm... zvuči neverovatno...

— Tu se slažemo — osmehnu se Jošikava. — Naravno, pokušao sam da doznam šta se dogodilo sa njim, ali je on verovatno izbegao razgovor o toj temi. Uskoro je i nestao iz Akapulka, ali ja nisam odustao, jer me je takva promena zapanjila...

— I zagolicala — dobaci ninda.

— Da, priznajem, i zagolicala. Još ne osećam svoje godine — Jošikava nape mišiće dobro skrivene pod slojevima sala — ali će i to vreme uskoro doći. Uvek sam bio čovek od akcije; mirna starost, posvećena uspomenama, nije za mene, Eldridž!

— Još jedna stvar u kojoj se slažemo. S tim što ja još uvek ne verujem u drugu mladost. Šta si posle toga doznao o Helmersu, Jošikava?

— Sve što se moglo doznati. Između ostalog i to da je do te

fantastične promene kod njega došlo pošto je stupio u sektu Braće Drugog dolaska. Sada se, istina, nazivaju Sinovima pakla, zato što Džosaja Venders tvrdi kako pripadnici sekte još ovde, na Zemlji, moraju proći kroz pakao kako bi, očišćeni od dotadašnjih grehova, dočekali drugi dolazak Isusa Hrista. Naravno, pošto do tog dolaska treba da prođe još mnogo godina, besmrtnost, ili bar dugovečnost, veoma je važna za pripadnike sekte.

— Ne znam — ninda sumnjičavo zavrte glavom. — Recimo da se ne varaš za Helmersa, ali...

— Helmers nije jedini, Eldridž. Postoje na ovoj planeti još tri čoveka za koje sam siguran da su prošli Vendersov tretman, ma u čemu se on sastojao. I bar još trostruko više za koje ozbiljno sumnjam. Ukratko — u tome ima nečega. I ja želim da ti doznaš šta je to!

— Zašto baš ja, Jošikava?

— Zato što Venders vrlo pažljivo čuva svoju tajnu. Svi koje sam do sada slao umrli su. Ili jednostavno nestali. A to nisu bili početnici, Eldridž, daleko od toga.

— Jasno... Ipak, čini mi se da bi ti pravi japanski ninda

mного više odgovarao od mene, zar ne?

— Možda. — Da li se to Lesliju učinilo, ili je u Jošikavinim očima na trenutak zasvetlucao plamen lukavstva. — Možda... ali sam ja odabrao i dobio tebe, Eldridž.

»Što nije nimalo slučajno«, zaključio ninda u sebi, proučavajući nepokretno lice Japanca. »U redu, Jošikava — san, ti imaš još planova o kojima ne želiš da govoriš. Imam ih i ja, pa smo potpuno ravnopravni, i u tome...«

— Ako ja ne uspem, tražićeš drugog? — osmehnu se Lesli.

— A šta mi drugo preostaje?

Lesli klimnu glavom.

— Sada, pošto znamo na čemu smo, možemo li preći na detalje. Gde se Venders nalazi? Kako je čuvan? Kojim su putem tvoji ljudi do sada pokušali da mu priđu? Ili si ih poslao u smrt pre nego što si prikupio dovoljno podataka o jazbini Sinova pakla, Jošikava?

— Pravo je uživanje gledati velikog maestra na delu — klimnu Jošikava glavom. — Ne, nisam ih naslepo poslao u smrt. Znali su sve ono što i ja znam, plod dugog i upornog traganja za detaljima koji bi im mogli pomoći.

— Zbog čega onda nisu uspe-
li?

— Bojim se da ćeš to ti mo-
rati da mi kažeš, nindo.

— U redu. Detalji, dakle:
gde, kako, zašto?

— A ne! — Japanac odmah-
nu glavom. To je tema o kojoj
ćemo govoriti nasamo. Samo ti
i ja. Kad dođe vreme za to.

— Nećemo o tome govoriti
samo ti i ja. Jošikava. Ne zabo-
ravi, nas je troje.

Debeli podvoljak zatrese se
od pričajenog smeha.

— Žao mi je, Eldridž, ali ni-
šta od toga. Tvoji prijatelji os-
taju u mojim debelim šapama!
Čoveče, šta bi mi inače garan-
tovalo da ćeš se vratiti sa Ven-
dersovom tajnom ako uspeš
da dođeš do nje?

— Moja reč — mirno odvr-
ti Lesli.

— Tvoja reč? Ha!

— Reč ninde, Jošikava — u-
pozori ga Lesli.

— I ninde su, ipak, samo lju-
di!

— Tačno. Upravo zato i po-
stavljam uslov idemo sve tro-
je — ili niko!

— Nisi u situaciji da postav-
ljaš uslove, Eldridž! — piskavi
glas zaškripa, u njemu se ose-
ćala loše prikrivena pretnja.

— Ni ti da biraš, Jošikava.
Proći će mnogo vremena pre

nego što nađeš čoveka koji bi
ti davao bar malo nade da se
dočepaš onoga što želiš. Ako
ga uopšte nađeš!

Njihovi pogledi se sukobiše.
Jošikava steže vilice, savladu-
jući gnev.

— Ne! — reče na kraju. —
Oni ostaju!

Ninda klimnu glavom, lede-
nog lica. Nije odgovorio ništa.

— Eldridž... da li shvataš
šta si učinio ovoga trenutka?
Osudio si na smrt ne samo se-
be nego i njih dvoje! Na užas-
nu smrt. Eldridž!

Bez odgovora. Pogleda upr-
tog naviše, u tavanicu, ninda
se držao kao da ne čuje taj pr-
odorni, piskavi glas.

Znao je da je ovo odlučni
trenutak, prvi pravi sukob vo-
lja dvojice ljudi. Sukob u koj-
em on nema šta da izgubi.

Jošikava nije od onih koji
bi u gnev u učinili nepromišljen
potez. Proći će mnogo vremena
pre nego što se odluči da lik-
vidira čoveka koji mu pruža
nadu da će dobiti ono što želi.

U mrtvoj tišini jasno se čuo
škrkut Japančevih zuba.

— U redu, Eldridž — reče —
odabrao si smrt... Vas dvoji-
ca, uperite mu puške u glavu!

Nijedan mišić ne pomeri se
na licu ninde. Duboko u pods-
vesti, haragei se probudi, inte-

nzivno upozoravajući da preti bliska opasnost.

— Brojim do tri, Eldridž! — Jošikavin glas postade prigušen, nesiguran, glas čoveka koji se bori sa samim sobom. — Jedan...

Nikakvog pokreta. Nikakvog šuma. Čovek na postelji, sputan lancima, kao da je već bio mrtav.

— Dva! Eldridž!

Ninda se osmehnu i okrete glavu prema Japancu. Kada je progovorio, glas mu je sadržavao umirujuće tonove. Glas veštog hipnotizera koji savršeno dobro poznaje prirodu svog sagovornika.

— To što činiš je glupost, Jošikava. Nagle odluke nikada nisu dobre odluke. Uostalom, uvek nas možeš pobiti, zar ne? U tvojim smo rukama...

Jošikava pređe rukom preko čela orošenog znojem. Drugom dade znak čuvarima da spuste oružje.

— Razmislićeš još jednom o svojoj odluci, Eldridž?

— Da.

«Umalo da pogrešim», pomisli ninda. »Jošikava je Japanac... i morao bi narediti da me ubiju kako ne bi izgubio obraz pred svojim ljudima. Na ovaj način, dok oni misle da sam ja popustio, Jošikava je

već prihvatio moj uslov... iako to još ni sam ne zna!«

— U redu, onda! — Japanac se s naporom otrže od stolice. — Nastavićemo naš razgovor sutra...

*
* *

— Šta je to? — radoznalo upita Lesli. Šumovi iz predvorja već su bili privukli njegovu pažnju, ali kada su se vrata otvorila i dva čoveka ugurala kroz njih neobičnu napravu, morao se iznenaditi njenom izgledu.

Na prvi pogled podsećala je na groteskna invalidska kolica, sa svojim sedištem montiranim na dva točka. Od običnih kolica, međutim, naprava se razlikovala time što je bila načičkana lancima i čeličnim polugama, nalik srednjovekovnim mehanizmima za mučenje.

Televizijska kamera bez sumnje je pratila svaki pokret u sobi, tako da dvojica Jošikavinih novih ljudi ne odgovoriše ništa. Čuvari su svakako već bili upućeni u stvar: bez traga iznenađenja na licima, oni se izmakoshe u stranu da bi dvojici pridošlih dopustili da kolica primaknu ležaju.

»Sprava koju ću često viđati ovih dana«, pomisli ninda, proučavajući pogledom komplikovani uređaj. »Hmmm... Jošikava se zaista ne šali, izgleda da sam se uzalud nadao da ću dobiti priliku za bekstvo na putu do sale za vežbanje i na-trag...«

Kao da žele da potvrde njegove zaključke, Jošikavini ljudi radili su spretno i hitro, bez ijedne izgovorene reči. Odmotavajući lance sa stolice, oni ih dovukoše do vezanih udova ninde. Pored onih koji su ga držali vezanog uz ležaj, sada je na svakoj ruci i nozi imao još po jednu alku, čvrsto zatvorenu mehanizmom sa oprugom. Peti lanac vodio je do obruča koji su mu pažljivo sklopili oko vrata.

Proverivši još jednom sve nove veze, jedan od dvojice novih mahnu rukom prema ka meri skrivenoj u uglu prostori-je.

Negde u kući neko je dotakao prekidač daljinske koman-de i lanci koji su nindi vezivali za ležaj sa zveketom otvo-riše svoj mehanizam.

— Ustani — reče onaj koji je rukovodio komplikovanom procedurom. — Vrlo polako; ove moje prijatelje već svrbe prsti!

Glumeći naprezanje, Lesli se lagano uspravi. Dodir polu-go na sedištu već je aktivirao mehanizam koji je lagano namotavao lance, privlačeći ga stolici na točkovima.

— Okreni joj leđa! — nasmeja se Jošikavin čovek. — Tako će ti biti mnogo udobnije, prijatelju!

Ninda ga poslušao, pokoravajući se zateznoj sili u lancima. Oprezno se spustio u stolicu, osećajući kako mu lanci privlače udove uz čvrste čelične poluge zavarene za njeno telo. Morao je gledati pravo pred sebe, jer mu je sve kraći lanac sa obručem za vrat dovukao glavu do šipke koja je iza njegovih leđa štrčala vertikalno uvis iz naslona stolice.

Osmehujući se za sebe, ninda je pogledom proučavao predvorje kroz koje su ga dva čoveka provezla uz glasnu škripu točkova što upadaju u duboki tepih. Izgledalo je otprilike onako kako je i dokućio služeći se samo čulom sluha. Stepenište koje vodi na sprat, vrata iza kojih se ide do stepeništa suterena, još nekoliko vrata od kojih će jedna sigurno voditi do zadnjeg dela zgrade.

Dugi prazni hodnik golog poda reče mu da je kuća nešto veća nego što je očekivao.

Miris kuhinje iza jednih od vrata kraj kojih su ga provezli; za ovako veliku ekipu Jošikava svakako mora imati i stalnog kuvara.

»Mnogo ljudi«, zaključio, proveravajući proračun do kojeg je ranije došao. »Petnaest, najmanje. Bezbednije je ako računam da ih je dvadeset...«

Hodnik se završavao još jednim dvostrukim vratima i jedan od one dvojice prođe napred da ih otvori.

Iza tih vrata bila su još jedna. Vrata od solidnog čelika, sa teškom polugom postavljenom poprečno preko njih.

Jošikavin čovek pritisnu dugme u zidu pored tih vrata.

— Sve je u redu — reče u rešetku interfona. — Otvorite.

Elektromotor skriven u zidu tiho zazuja, podižući polugu iz njenog ležišta. Hvatajući za ručku, čovek sa naporom privuče vrata sebi, otvarajući ih.

— Dobro je, Krib — proste nja. — Gurni ga sad!

Drugi čovek oštro gurnu kočica i ona poleteše niz blagi nagib poda. Ninda ču kako se vrata zalupiše za njim, ponovo zvuk motora koji je polugu vraćao na njeno mesto.

Ono što je Jošikava nazvao salom za vežbanje više je po-

dsećalo na prostranu zatvorsku ćeliju nego na bilo šta drugo.

Tri gola slepa zida, vrata na četvrtom, onom koji je ninda ostao iza leđa. Gotovo kvadratna prostorija, sa stranama dugih tridesetak jardi, očevidno dograđena na zadnji deo kuće. I vrlo visoka; do tavanice ima najmanje dvadeset stopa.

Jaka bela svetlost neonskih cevi pod tavanicom, četiri oka televizijskih kamera u četiri gornja ugla, negde uz njih svakako i mikrofoni. Zvučnik iznad vrata.

— Da li me čuješ, Eldridž?

— Da.

— Kako ti se dopada? Mislim, da li ti pod odgovara — smejao se Jošikava. — Za početak, sala je prazna; kasnije ćeš dobiti i nekoliko strunjača ako poželiš.

— Nije potrebno. Sem toga, neki prijatelj mogao bi mi prikrijumčariti top u strunjači, zar ne?

— Ha-ha-ha! — smejao se Jošikava. — Otprilike jedina sprava koja bi te mogla izvući iz te prostorije, dobro si zaključio. Spremi se, sada te oslobađam!

Signal daljinskog uređaja otvori u istom trenutku dva četiri obruča koji su pridržavali

udove i vrat ninde i on se izvuče iz stolice, okrenuvši se da je prouči pogledom.

— »Hmmm...«, pomisli. »Mehanizam za daljinsko upravljanje dobro je zaštićen čeličnim pločama. Ipak, što je neki uređaj komplikovaniji, to ga je lakše sabotirati. Pitam se da li je i Jošikava razmišljao o toj činjenici?«

— Mene zanima nešto drugo — reče naglas. — Kako će me tvoji ljudi ponovo vezati kada završim sa vežbanjem?

— Vrlo jednostavno. Ti ćeš biti tako ljubazan da zauzmeš mesto i postaviš alke oko vrata, ruku i nogu, posle čega će se oni opet automatski zatvoriti.

— A šta ako ne sednem u tu spravu?

— Tvoje pravo. Nećeš dobiti ništa time; znam da ninde vrlo dugo mogu da podnose žed i glad, ali ćeš pre ili kasnije biti prinuđen da popustiš. Imaš i rezervno rešenje: malo uspavljujućeg gasa u sistem za ventilaciju i sve će ponovo biti u najboljem redu, ha-ha-ha!

»Mislio je odista na sve!«, priznade ninda u sebi, šireći ruke i lagano udišući vazduh. Prilika da se posle toliko vremena ponovo slobodno kreće opila ga je; gotovo je zaboravio

kakvo jednostavno uživanje može osetiti čovek u sasvim običnim pokretima.

Samo što to nisu dugo bili obični pokreti: oprezno ispitivši stanje svog tela, posebno pluća, ninda je postepeno prelazio na sve komplikovanije vežbe, angažujući istovremeno sve veći broj mišića, oprobavajući njihovu gipkost i čvrstinu, narušene gubitkom krvi i dugim mirovanjem.

Često je prekidao vežbanje, zastajući da se opusti i obriše znoj sa lica i tela dlanovima svojih ruku.

Potpuno nepotrebno, naravno. Ninde dobro poznaju svoje telo i poznaju način za svesno regulisanje njegove temperature, zračeći višak nastale toplote kroz kožu. Ovoga puta, međutim, mora odigrati malu predstavu za nevidljive posmatrače; Jošikava mora misliti da je mnogo manje fizički spreman nego što u stvari jeste.

Sve vreme zvučnik je ćutao. Japanac svakako nije želeo da ometa koncentraciju ninde i za to se javio tek gotovo sat kasnije, u vreme još jednog dužeg predaha.

— Umoran. Eldridž?

— Prilično. Ipak, moram reći da mi je ovo prijalo...

— U to ne sumnjam. Dobar si glumac, moram priznati!

— Šta to treba da znači, Jošikava?

Piskavi smeh, još više izobličen prolaskom kroz membranu zvučnika.

— Pokušavaš da me prevariš, a to nije lepo. Imaš mnogo više snage i brzine nego što želiš da ja poverujem, zar ne?

Ninda sleže ramenima.

— Ja se ne bih usudio da to kažem. Uostalom, Holden će ti bolje od mene reći u kakvom sam stanju...

— Holdan je prokleta budala koja samo misli da nešto zna o ljudskom telu. Uskoro mi više neće biti potreban. A što se tiče tvoje snage... postoji veoma jednostavan način da to proverim...

— Da?

— Odmakni se od ulaznih vrata. Do kraja, u najdalji ugao...

Pitajući se šta to Jošikava sada smera, ninda posluša.

Mehanizam zazuja još jednom i vrata se otvoriše i ponovo zatvoriše propuštajući u salu za vežbanje jednog čoveka.

Brdo mesa i sala, priliku koja u jednom trenutku podseti nindu na Jošikavu. Ovaj čovek, međutim, mnogo je viši i de-

blji od Jošikave. I mnogo mlađi. Njegovo mišićavo telo namazano je uljem, kao kod svakog sumo-rvača koji se sprema na borbu.

— On se zove Hosogaja — pređe Jošikava iznenada na japanski. — Moj je verni rob, spreman da umre ako mu ja to naredim. Je li tako, Hosogaja?

Nagi džin sklopi dlanove pred grudima, duboko se klanjajući glasu iz zvučnika.

— Nai! — složi se Hosogaja dubokim, brundavim glasom.

— Naredio sam mu da uđe u salu i ubije čoveka koga tamo zatekne — produži Jošikava na engleskom. — Učiniće to čim mu dam znak.

— Mogao bi i uspeti — reče Lesli, proučavajući telo i oči protivnika. — Sumo-rvač, je li tako?

— Jedan od najboljih. Ja lično sam ga trenirao.

— Šta ako uspe?

— Priznaću da sam se prevario — nasmeja se Jošikava. — Recimo da se radi o maloj opkladi između mene i Holden; ta budala tvrdi kako će te Hosogaja smrviti kao ljusku od jajeta. Ja, opet, imam nešto više poverenja u tebe, Eldridž. To ti ne laska?

— Počastvovan sam, Jašikava — san — nakloni se Lesli, odgovarajući na japanskom. Te reči, međutim, bile su namenjene Hosogaji, jer je ninda želeo da vidi njegovu reakciju.

Džin je međutim ostao na mestu, potpuno ravnodušnog lica.

— Spreman si, Eldridž? Ili želiš još malo da se odmoriš?

— Samo još jedno pitanje pre nego što svog psa nahuškaš na mene, Jošikava. — Da li on zna da ima posla — sa nindom?

Nimalo slučajno, pitanje je bilo postavljeno na japanskom. Ovoga puta strelica je pogodila cilj, jer se Hosogaja trže i zabulji u čoveka na drugoj strani sale.

— Vešto smišljeno! — odgovori Jošikava na istom jeziku. — Ali, neće uspeti: Hosogaja veoma dobro zna da ninda može postati samo Japanac. Reci mu, Hosogaja! Reci mu da je prljavi beli lažov!

— Ti si prljavi beli lažov! — ponovi džin automatski.

— I zato ćeš ga ubiti, Hosogaja! Sada! Odmah!

— Hai!

Umesto da ga čeka u uglu, Lesli načini nekoliko koraka napred, u susret telesini koja mu se bez žurbe primicala. Usne su mu se pomerale, ali je

njegov šapat bio tako tih da ga Jošikavini mikrofoni nisu mogli uhvatiti.

— Dođi, Hosogaja — šaputao je sa osmehom na licu. — Jošikava — san se prevario: ja **jesam** ninda jer se u mom telu kriju demoni iz planine Osail! Oni gospodare mojim telom i daju mi užasnu snagu! Dođi, Hosogaja! Kad prideš bliže videćeš da ja nisam čovek! Videćeš kako mi dugi ocnjaci izbijaju iz usta i oštre kandže na mojim nogama i rukama! Videćeš pakleni plamen u mojim očima, a iz mog ždrela će suknuti otvoreni dim koji će te ugušiti! Dođi, oh, dođi Hosogaja, željan sam tvoje tople ljudske krvi!

Trepćući, džin naglo zastade u mestu i zbunjeno nabra čelo. Ninda jasno vide strah u njegovim očima. Još koji trenutak i on će odista videti pakleni plamen u očima ninde i kandže na njegovim rukama, tolika je moć sugestije!

— Hosogaja! — kreštao je Jošikavin glas iz zvučnika. — Ubij ga, Hosogaja! Stisni ga svojim moćnim rukama, smrvi mu rebra i slomi vrat!

Šireći ruke, dižući ih nad glavom kao tigrove šape, ninda zarezaje iz dubine grla.

I Hosogaja zaurla, bacajući se napred, raširenih ruku, iznenađujućom brzinom za takvu telesinu. Strah ga je ipak sputao, usporio njegovo kretanje, učinio nepouzdanom procenu rashtojanja između njega i onoga koga je želeo da ščepa.

Povijajući se u kolenima, klizeći nad samim podom kao da uopšte ne mora da ga dodirne da bi se pokrenuo, ninda se ukloni sa puta ogromnoj masi mišića, izbegavajući Hosogajin zahvat.

Sama energija tog zahvata pomogla mu je da izvede udarac za koji njegovo telo još nije imalo dovoljno snage u sebi.

Dva ukrućena prsta desne ruke kao bodež proдреše u Hosogajine grudi, raskidajući najpre sloj sala, zatim čvrste mišićе i rebra, pre nego što dođоше do samog srca, mrveći na svom putu desnu predkomoru.

Udarac zaustavi Hosogajino telo u naletu i on se zbunjeno izbulji, dok su mu se noge još refleksno pokretale u pokušaju da telo ponesu još koji korak napred.

Smrt je bila brža; istrgavši ruku iz razjapljene rane na grudima čoveka, ninda se izmače, puštajući da džinovsko telo s treskom padne na pod.

Sa desne šake slivala mu se gusta topla krv i on je podiže prema najbližoj kameri da bi Jošikava bolje video.

— Dobio si opkladu, Jošikava — reče mirno — i izgubio još jednog čoveka...

*
* *

Delić sekunde pre nego što se prenuo iz vrlo dubokog, veštački izazvanog sna, ninda je znao da nešto nije u redu...

»Šta se dogodilo«, bilo je prvo pitanje koje je postavio sebi. »Ah, da... Holden sa injekcijom u ruci... i čudnim svetlucanjem u očima. A posle toga... ružičasta tama...«

Ninda otvori oči. Nagnut napred, sa rukama na kolenima, Jošikava je proučavao njegovo lice.

— Šta ste mi sada učinili, Jošikava?

— Mala operacija — osmehnu se Jošikava ispravljajući se. — Ništa što bi ti moglo naškoditi ili narušiti tvoju snagu, nindo.

Lesli je već znao šta se dogodilo, osećao je strano telo u svojim grudima. Nije mogao dotaći to mesto okovanim ru-

kama, ali mu pogled pokaza zavoj pričvršćen unakrsnim komadima flastera.

I dalje se smeškajući, Joškava iz džepa sakoa izvuče kutiju nalik na tabakeru, sa providnim plastičnim poklopcem.

— Vidiš ovo dugme ispod poklopca. nindo? Onoga trenutka kada ga dotaknem, uređaj emituje signal tačno određenog oblika. U tvojim grudima, vrlo blizu srca, nalazi se minijatureni detonator umetnut u komad plastičnog eksploziva modeliran tako da ne ometa tvoje pokrete i disanje. Dalje možeš i sam da zamisliš, zar ne?

— O da! Potmuo prasak i rupa u grudima — osmehnu se nindo. — Na tvom mestu dobro bih pazio na tu kutijicu. Joškava. Previše si novca i vremena uložio u mene da bi me izgubio zato što si se slučajno spotakao na tepih!

— Nadam se da se to neće dogoditi — ozbiljnog lica odvratiti Japanac. — Da ti objasnim samo i ostale osobine ovog uređaja: on nema veliki domet, ali se može priključiti na mnogo snažniji radio-uređaj; tako da daljina neće biti nikakva zaštita za tebe, nindo. Ni drugi hirurg neće ti pomoći; detonator je konstruisan tako da bi

svaki pokušaj njegovog uklanjanja izazvao eksploziju.

— Ukratko, dobio si roba koju će te verno služiti do kraja života — osmehnu se ninda. — Inače...

— Da. Dugo sam razmišljao kako da se obezbedim od tebe, nindo. Ovo je mnogo bezbednije i jednostavnije od svih tih lanaca koji te vezuju. Kad završimo ovaj razgovor narediću da te oslobode.

— Zaboravljaš jednu sitnicu, Joškava...

— Zaista?

— To parče eksploziva u mojim grudima nije samo sredstvo da me kontrolišeš. Za mene je to i dobar način da se oslobodim i tvojih nevidljivih lanaca...

— Samoubistvo? Ti to nikada ne bi učinio!

— Učiniću to onog trenutka kada budeš pokušao da me prinudiš da za tebe uradim nešto što se protivi mojoj savesti.

Joškava klimnu glavom.

— Poštena pogodba — reče sa finim osmehom na usnama.

— Kako napreduje tvoj plan?

— Još nekoliko dodatnih detalja i biću spreman. Da li je oprema koju sam tražio počela da stiže?

— Sve je već u sali za vežbanje. Koristim je kao skladi-

šte, pošto od danas možeš vežbati i u parku oko kuće. I još nešto: od danas ti mogu dati i tvoje oružje.

— Što znači da više nećemo biti u prilici da razgovaramo sa ovako bliskog rastojanja? — upita ninda sa vedrim osmehom na licu. — Ti verovatno znaš da te mogu ubiti mnogo pre nego što bi tvoj prst stigao do dugmeta na uređaju.

— To znam veoma dobro. Izbegavaću tvoju blizinu od onog trenutka kada te oslobode lanaca, imao ti oružje u rukama ili ne. Kao što vidiš, stražari sa puškama oko postelje takođe su uklonjeni. Više mi nisu potrebni. Kao ni ova prostorija; od večeras možeš spavati u jednoj od soba na spratu.

— Sam?

— Sa Sumiko — osmehnuo se Jošikava. — Sem ako ne želiš neku drugu ženu? Spreman sam da ispunim svaku tvoju želju, Eldridž, iako znam da mnoge ninde imaju neobične seksualne navike.

— Ne, hvala, Jošikava; moje navike, bar na tom planu, potpuno su obične.

— Vrlo dobro — Jošikava se uspravi. — Da, vrlo dobro... Da...

— Želiš još nešto da mi kažeš pre nego što pođeš?

— Pa... da. Mislim, s obzirom da je ovo poslednja prilika da ovako intimno govorimo...

— Ne liči na tebe da se tako ustežeš, Jošikava — nasmeja se Lesli. — Koliko se sećam, do sada si mi rekao već mnoge neugodne stvari!

— Da, tako je... Odnosno, ovo što ću ti reći ne spada u tu kategoriju...

— Gle, gle?

Jošikava se takođe osmehnu.

— Ovo sam hteo da kažem, Eldridž: ma šta da se dogodi, i ma kako da se završi naš susret, želim da znaš jedno — ti si čovek kome se divim i poštujem ga!

Izašao je pre nego što je ninda stigao bilo šta da odgovori.

»Ipak, čovek koji drži moj život u svojim rukama«, pomisli Lesli. »I opasniji, mnogo opasniji od svih koje sam do sada sreo...

On sklopi oči, Da li je moguće da zaista ne postoji izlaz iz ove situacije? Da li će stvarno do kraja života morati da čini samo ono što mu Jošikava zapovedi ili dopusti?

— Eldridž! — dopre Jošikavin piskavi glas iz zvučnika. —

Sada ću te osloboditi veza. Kada to učinim, možeš preći u sobu na spratu, tvoji prijatelji te već čekaju. Da, još nešto; bez gluposti: televizijske kamere prate svaki tvoj pokret!

Osmehnuvši se, ninda sačeka da mehanizam oslobodi njegove udove, a onda se bez žurbe uspravi, zatežući kimono, svoju jedinu odeću do tog trenutka.

Njegovi bosovi tabani bez šuma predoše put za stepenište do sprata. Jedna vrata otvoriše se u hodniku na desnoj strani i on se osmehnu.

— Les! — vrisnu Sumiko.
— Oh, Les!

Pala mu je u zagrljaj pre nego što je dospao da bilo šta kaže. Pribila se uz njega, tražeći usnama njegove usne, željno obavijajući ruke oko njegovih ramena, vrata, struka.

— Hej, devojčice... Zabavljaj da nas sad gledaju na najmanje dva televizijska ekrana — pobuni se on kroz smeh.

— Baš me briga! — prkosno odvrati ona, na trenutak se odvajajući od njega da bi ga pogledala očima blistavim od sreće. — Skoro da sam se navikla da neprestano motre na mene i to mi više gotovo i ne smeta!

— Hajde, hajde, upadajte! — dopre u hodnik snažni glas Tabasko Pita kroz otvorena vrata. — Naš ljubazni gospodar pobrinuo se za pravu gozbu, a jelo se već hladi na stolu!

Dva prijatelja srdačno stegose ruke jedan drugom dok je Sumiko zatvarala vrata prostorije u kojoj se Lesli našao.

— Tvoje oružje i oprema su tamo — reče Tabasko, pokazujući palcem preko ramena. — Sve je u redu, proverio sam...

Lesli klimnu glavom. Njegov pogled već je uhvatio dugi sto u uglu prostorije po kojem je bila poredana prava izložba japanskog srednjovekovnog oružja.

Prišao je hitrim pokretom i dotakao vrhovima prstiju dršku katana, dugog samurajskog mača u bogato ukrašenim koracima. Taj mač poklonio mu je sam sensei Tanaka, onoga dana kada ga je prvi put oslovio nazivom ninda...

Kao i uvek kada bi posle dužeg vremena dotakao oružje od plemenitog čelika, ninda oseti neku vrstu blagog strujnog udara iz drške, način na koji mu je oružje govorilo da je spremno za njegovu ruku, i samo ispunjeno energijom kojom može raspolagati u trenutku kada mu bude potrebna.

Okrenuo se svojim prijateljima, sa širokim osmehom na licu.

— Ono najgore je prošlo — reče. — Posao pred nama nije običan... ali mi nismo ni navikli na obične poslove, zar ne?

Tabasko Pit odloži na sto ispraznjenu konzervu australijskog piva, jedinog pića koje je smatrao dostojnim pravog muškarca. Sudeći po tome, Jošikava je odlučio da odista ispuniti sve želje svojih zatvorenika.

— Mogao bi konačno da nam kažeš i kakav posao, a, Les? Ovi tipovi ovde užasno su tajanstveni. Niko od njih ne govori više od riba iz akvarijuma!

— Posle ručka preći ćemo u jednu od prostorija u prizemlju — osmehnuo se ninda. — Jošikava je na jednom stolu dao da se načini reljef ostrva Omida, a zidovi su načiččkani vojnim sekcijama i fotografijama svih objekata na ostrvu.

— O-ho! Ozbiljan posao, dakle?

— Vrlo. Jošikava tvrdi da je izgubio gomilu ljudi pokušavajući da tamo dopre.

— Ko se tamo nalazi, Les? — tiho upita Sumiko.

— Sinovi pakla — osmehnuo se ninda. — Naziv Braća Drogog dolaska svakako će ti više

reći. A ime Džosaja Venders još više.

— Venders? — Sumiko nabra obrve. — Da, sećam se tog imena. Zar je on tako opasan?

— Videćemo kad stignemo do ostrva Omida. Ono se ne nalazi uz obalu Kalifornije, Pite: ili nisam dobro protumačio tvoju ravnodušnost kada sam ga pomenuo?

— Ne nalazi se? — zinu plavokosi džin. — Nego?

— U malim Antilima — odgovori Sumiko na to pitanje. — U blizini ostrva Nevis, ako se ne varam.

— Antili? Divan kraj! — isceri se Tabasko. — Rum i vrele žene, na to bih uvek pomislio kad se pomenu Antili!

— Odustaješ od piva? — iznenadi se Lesli.

— Ne, to ne... Samo pokušavam da ti kažem šta osećam. da će mi se ta Omida dopasti!

Lice Sumiko bilo je mnogo ozbiljnije. Ona rukom potraži šaku ninde.

— Les... zbog čema **mora-mo** da radimo za Jošikavu?

Ninda zastade sa tanjirom u ruci.

— Jošikava ima vrlo jake argumente. Malo plastičnog eksploziva pod mojom kožom i detonator sa daljinskom komandom. Može me ubiti kad god

poželi. Ovde, ispod ovog flas-tera.

Tabasko Pit se zabulji u nje-
ga i prestade da žvaće.

— Koliko plastičnog eksplo-
ziva? — upita radoznalo.

— Ne znam tačno. Ne mnogo
u svakom slučaju... ali dovo-
ljno da mi raznese srce ako se
aktivira — mirno odvрати Les-
li.

— Aha... Onda, ortak, ako
osetiš da ti se štuca, ili nešto
slično, budi tako ljubazan pa
se odmakni od stola. Ili još bo-
ljee, otrči odmah da zagrliš na-
šeg prijatelja Jošikavu!

*

* *

Za upravljačem čamca, Ta-
basko Pit baci pogled prema
silueti ninde na krmi.

— Koliko smo daleko? — do-
viknu da bi nadjačao urlanje
snažnog motora.

— Šest ili sedam milja. Ve-
tar duva iz pravca ostrva, još
ne mogu čuti naš motor, samo
produži!

— Kako, do đavola, znaš da
uopšte ima vetra? Meni oko
ušiju huji kao da smo upali u
uragan!

— Jednostavno znam — nas-
meja se ninda. — I budi srećan
što je tako; nije isto veslati če-
tiri i četrnaesta milja do ostr-
va!

Sumiko mu položi šaku na
snažnu mišicu i on joj obrgli
ramena.

— Nemoj se plašiti, devojči-
ce — šapnu. — Najvažnije od
svega je da smo zajedno, zar
ne?

— Da. Ali...

On joj zatvori usne poljup-
cem.

— Tiho — reče. — O tim st-
varima se ne razmišlja kada se
polazi u akciju.

— Moram razmišljati o to-
me, Les. Ono što me najviše
plaši, to je taj Ulon.

— Jošikavin čovek na ostrvu.
Da, to ime zlokobno zvuči. I
prilično je neobično, za čoveka
koji ima japanske krvi.

— Špijuni imaju neugodnu
naviku da rade za više gospo-
dara istovremeno, Lesli — upo-
zori devojka šapatom.

— Znam. Ne verujem da bi
Jošikava olako prešao preko
tako očigledne mogućnosti, po-
sle svih onih poraza koje je
pretrpeo od Vendersa. Moramo
se osloniti na Ulona, devojčice,
bar u početku, dok ne upozna-
mo malo bolje to ostrvce. Pos-
le toga možda više i neće biti

potreban, bez obzira što nam je dragocen čovek koji mnogo više od nas zna o onome što se na Omidi događa.

Prsti devojke skliznuše niz glatku crnu svilu tradicionalnog kostima ninde i zaustaviše se na grudima, u visini srca.

— A... ovo?

Lesli sleže ramenima.

— Jedna od stvari sa kojima se, za sada, ništa ne može učiniti. Prema tome, ponašaću se kao da taj eksploziv u mojim grudima ne postoji. Kada završimo posao na ostrvu, biće vremena da se otresem te stvarčice!

— **Kako**, Les? Ja već danima razmišljam o tome i uvek stižem do istog zaključka: nemoguće!

— Nemoguće je reč koja ne postoji u rečniku nindi — osmehnu se Lesli. — Nisi primećila da grešiš, sve to vreme?

— Grešim? U čemu?

— Razmišljala si o nečemu što se ne odnosi na neposredni zadatak pred nama. To ne bi bilo tako loše da je tvoje razmišljanje donelo rezultate; ovako, predstavlja samo izgubljeno vreme.

Privila se uz njega, obavijajući ga rukama, ali se odmah i trgla. Njena glava na trenutak se naslonila na ono mesto

pod kojim je dremao Jošikavin eksploziv!

— Ne boj se — osmehnu se ninda. — Sedište emocija u srcu, nema opasnosti da će vrećina aktivirati eksploziju.

Poljubio je još jednom, a onda se uspravio i bešumno prešao napred, do Pita.

— Vreme je da ugasiš motor — reče posmatrajući tamu pred njima. — Čini mi se da već naslućujem obrise Omide pred nama...

— U ovom mraku? Šališ se, čoveče?

— Treba gledati visoko — objasni ninda u iznenadnoj tišini. — Omida ima onu karakterističnu vulkansku kapu na zapadnoj obali, iznad naselja. Nebo je nešto svetlije od površine mora i zato sam je i mogao videti.

Nošen inercijom, njihov čamac i dalje je jurio glatkom površinom vode, ostavljajući za sobom trag od svetle pene koji je tama, međutim, vrlo brzo gutala.

— Dobićemo još nešto više od pola milje — proceni ninda brzinu čamca. — A posle toga — gimnastika! Koliko se sećam, veslanje je bilo nekada tvoja disciplina, Tabasko?

— O, da. Punih sedam dana, dok mi se nije učinilo glupim da

povijem leđa i kidam dlanove po komandi nekog žgoljavka koji udobno leži na krmu i galami na nas. Glup sport, to veslanje!

— Na žalost, to je jedini način da do Omide dođemo neprimećeni. I suvi.

— A što ne bismo plivali, do đavola? More je toplo, vazduh je topao, ništa nam se neće dogoditi!

— Moramo imati spreman čamac u nekom pogodnom skrovištu kraj obale, Pite. Sem ako ne želiš da pri povratku plivamo do ostrva Nevis, a to je dobrih tridesetak milja, ako se sećaš.

— Misliš da će nam se žuriti na povratku? A zašto ne bismo jednostavno sredili sve Vendersove ljude i postali gospodari ostrva, a? Tako bismo mirno morali sačekati gospodara Jošikavu i otići sa Omide njegovim hidroavionom!

— Mislim da je na ostrvu mnogo više ljudi nego što to Jošikava misli. Ulon ga je upozorio da Venders ima kontrolu nad urođenicima, ali on, čini mi se, nije to shvatio dovoljno ozbiljno. Osim jezgra svojih telohranitelja, Venders verovatno može poslati protiv nas i hiljadu ili dve hiljadi sa kojima Jošikava nije računao.

— Japanci su veći rasisti od nas belaca, zar ne, Lesli?

— Ponekad. Shvatam šta hoćeš da kažeš; Jošikava prezire te tamnopute, polunage i neobrazovane stanovnike Omide i zato ih i ne smatra opasnim protivnikom. Da, u pravu si.

— Mora da nikada nije morao da se bori u džungli — proučava Tabasko. — Da je prošao Vijetnam kao mi, znao bi koliko opasan može da bude samo jedan momak sa običnim nožem u ruci samo zato što je džungla njegova kuća!

— Venders se već pokazao kao pravi majstor u kontroli drugih ljudi i to je ono što me zabrinjava. Zato je važno da na Omidu stignemo neprimećeni i šćepamo onog glavnog pre nego što neko drugi dâ znak za uzbunu.

— U redu, u redu — uzdahnu Tabasko. — Ovaj čamac samo što nije stao; daj već jednom to veslo!

Sat kasnije obrisi obale jasno su se videli u tami ispred njih. Usporili su još više zamahe veslima, nastojeći da njihovo uvlačenje i izvlačenje iz vode ne izazove nikakv šum.

— U redu je — šapnu ninda konačno. — Izvucimo vesla. Sturuja će nas sama doneti do obale...

Bio je to trenutak da još jednom provere svoju opremu i pripreme se za iskrcavanje na nepoznatu obalu. Ninda navuče na glavu poslednji deo svog kostima, crnu kapuljaču sa dva uska otvora za oči. Katana mu je bio prebačen ukoso preko leđa, tako da mu drška mača štrči nad levim ramenom. Širok opasač od crne kože skrivao je čitav arsenal minijaturenih predmeta koje ninde čine smrtonosnima u borbi, a još mnoštvo drugog sitnog oružja bilo je smešteno po drugim skrivitim mestima u kostimu i po telu ninde.

Sklapajući oči, ninda se koncentrisa na ono što se događa na kopnu, udaljenom još pedesetak jardi od njih. Mesto je bilo odabrano zato što je ovde gusta džungla gotovo doticala liniju plime, a razučena obala ostrva nudila mnoštvo malih uvala i zatona u kojima će njihov čamac ostati neprimećen čak i posle površne pretrage.

Obala je bila tiha i mirna, ako se ne računaju uobičajeni šumovi džungle u noći i tiho grgoljenje vode pod pramcem čamca, nošenog još samo slabom strujom.

Odabравši pravi trenutak, ninda skliznu u vodu. Njegovo čulo za orijentaciju nije ga mo-

glo prevariti; nalazili su se tačno u visini zatona koji je unapred odabrao za iskrcavanje služeći se uveličanim fotografijama ostrva koje je načinio Jošikava.

Pit skliznu takođe u vodu na drugoj strani; držeći se jednom rukom za bok, oni zaplivaše prema obali, izvlačeći čamac iz struje koja je pretila da ih odvede dalje od njihovog cilja.

Desetak minuta kasnije svod džungle nadvi se nad njih i tama postade još gušća. Grmlje zašušta dok su primicali čamac do same niske obale.

Dugim užadima od crne svilе ninda priveza čamac za vitka stabla kraj obale, ostavljajući dovoljno užeta da bi se ovaj mogao dizati i spuštati sa plimom i osekom.

— Spremni? — upita šapatом kada su svi troje bili na obali. — Krećemo. Treba preći dve milje do mesta gde nas Ulon čeka...

Vođen nepogrešivim instinktom za orijentaciju, ninda pođe kroz mračnu džunglu u pravcu vulkanske kupe na zapadnoj obali. Između kupe i obale tle je bilo ravnije, postepeno se spuštajući ka moru. Uz mnogo truda džungla je tu bila iskrčena i pretvorena u planta-

že oko grupice nevelikih kuća, naselja koje su za sebe podigli Vendersovi ljudi.

Prvi deo puta biće najteži, jer moraju sebi u mraku krčiti put kroz gusto rastinje. Katanana je za taj posao dobar isto kao i najobičnija mačeta, ali ninda nije ni pomišljao da plemenito oružje upotrebi za tako prozaičan posao. Pit mu dodade jednu od dve mačete koje je sebi okačio za pojas i njih dvojica ravnomernim, jedva čujnim udarcima počеше da prave prolaz pošto su se najpre odmakli stotinak stopa od obale.

To neće trajati previše dugo, jer se na pola milja severnije od njih već pruža iskrčena i utabana staza do urođeničkog naselja na obali. Važno je da dođu do nje, a posle će napredovati mnogo brže i lakše.

— Dosta — reče ninda skoro sat kasnije. — Staza više nije daleko... Vas dvoje, sedite ovde i odmorite se.

— A ti? — šapatom upita Tabasko.

— Ulon je u blizini. Želim da mu pridem neopaženo i najpre pogledam njegovo lice. Ne možeš ni pomisliti koliko možeš doznati o čoveku koji misli da ga niko ne gleda.

— U ovom mraku? Biće dobro ako budeš uspeo da mu vidiš nos i uši, do đavola!

Ne odgovorivši ništa, ninda nestade u tami, bešumno napredujući kroz gustaš. Tabasko promrmlja nešto nerazgovetno i sa uzdahom se spusti na vlažno tle.

— Prokletstvo — mumlao je. — Ponekad zaboravim da taj tip u mraku vidi bolje od čitave gomile mačaka!

— Tiho — šapnu Sumiko. — Bez Leslija ne možemo biti sigurni da nekoga nema u blizini... a ja još ne verujem tom Ulonu!

— Do đavola sa njim... mene brine nešto drugo...

— Znam šta hoćeš da kažeš, Pite. I sama strepim od toga. Ponekad... ponekad, kad Les nije u blizini, učini mi se da sam čula prigušenu eksploziju i...

Tabasko je blago potapša po ramenu.

— Les je u pravu kada ti kaže da o tome ne smemo misliti, mala. Uzaludne brige okupiraju mozak i čovek onda nema vremena da razmišlja o pravim stvarima.

Stotinak jardi dalje, ninda zastade u gustišu, posmatrajući stazu levo i desno od mesta

na kojem je izbio na nju. Krošnje su se nadvijale nad stazu, čineći tamu još neprozirnijom.

Haragei čuti. Nikakve opasnosti zaista nema u blizini.

Jednim skokom ninda pređe stazu i nestade u tami na njevoj drugoj strani. Ulon ga očekuje iz pravca obale; elementarna je predostrožnost ako sti gne sa sasvim suprotne strane.

Mnogi poznavaoци džungle rekli bi da je ono što čini nemoguće; prolazak kroz gustiš, često načinjen od trnovitog žbunja, u potpunoj tami, **ne može** biti nečujan. A ninda je ipak to činio!

A sada još sporije i tiše. Negde pred njim čuje se šum pomeranja gumenih đonova na utabanoj zemlji staze...

Ulon je tamo.

Skriven iza debela, ninda raširi svoje zenice, kao mačka, u nastojanju da probije duboku tamu na stazi.

Sitna krhka prilika; okrugla glava, malo povijena ramena. Sve to odgovara opisu, ali on je ipak želeo da vidi Ulonovo lice.

Nekoliko bešumnih koraka u stranu. Da, sada je bolje. Razdvaja ih svega četiri ili pet stopa.

Usko, mršavo lice askete; sitne oči pod gustim obrvama, tanke usne. Lice čoveka koji u

sebi ima dobar deo japanske krvi. Na njemu je jednostavna odeća, pogodna za šunjanje po džungli.

Nema oružja kod sebe, zaključujući ninda proučavajući kako odeća leži po telu čoveka.

Izašao je iz svog skrovišta u trenutku kada mu je Ulon okrenuo leđa i nestrpljivo bacio pogled prema obali.

— Ulon? — rekao je tiho. Reakcija drugog čoveka reći će mu mnogo o njemu.

Ulon poskoči, a onda se okrete. Lagano, sasvim lagano, šireći ruke kako bi pokazao da su prazne.

— Eldridž?

— Da, ja sam. Kakvu poruku imaš za mene, Ulone?

Taj glas! Čak i izobličen šapatom bio mu je poznat, užasno poznat!

Znao je da Ulon nema nikakvu poruku za njega, ali je bilo važno da nešto kaže, bilo šta. Još samo nekoliko reči i on će se setiti gde je već čuo njegov glas!

— Poruku? Kakvu poruku? Dogovorili smo se da ne uspostavljamo vezu sa Jošikavom bez velike potrebe, Eldridž!

Da, sada zna!

Na traci kasetofona koji je podigao sa tla one noći kada je upao u Jošikavinu zamku...

Glas koji mu se obratio pripadao je Ulonu!

— Nemamo mnogo vremena za razgovor — užurbano je šaputao Ulon, tako dubokim glasom da je čak i oštri sluh ninde imao muke da jasno razabere svaku izgovorenu reč. — Vaš čamac je primećen i Venders je već naredio maksimalnu pripravnost!

— Primećen? Kako?

— Nije važno kako, do đavola! Srećom, svesni su da je noćna potera u džungli samo gubljenje vremena, ali ujutru će pročešljati svaku stopu, uz pomoć urođenika!

— Šta to znači? Da napustimo ostrvo i pokušamo neki drugi put?

— Ne... smislio sam plan. Opasan je, ali ima velikih izgleda na uspeh. Jedino mesto gde vas neće tražiti jeste samo naselje. Venders neće verovati da bi uljezi mogli biti toliko drski da se odmah uvuku tamo...

— Razumem. Dok svi budu zauzeti poterom, mi ćemo poći po Vendersa — osmehnu se ni-

nda pod svojom kapuljačom.

— Nije baš tako jednostavno, ali u opštim crtama to je moj plan. Pođi po svoje prijatelje, Eldridž, nemamo vremena za gubljenje.

— Kako ćemo ući u naselje ako su straže već u pripravnosti?

— Prepusti to meni — glas iz tame zvučao je samouvereno. — Pođi po njih, ja ću te čekati na ovom istom mestu. Eldridž, čuješ li me?

Desetak stopa dalje, ninda je nepomično stajao u zaklonu jednog stabla i smeškao se čoveku koji je raširenim rukama, kao slepac, pipao oko sebe, tražeći malopredašnjeg sagovornika.

— Proklet bio! — dopre šapat do njega. Bilo je jasno da Ulon sada govori sam sa sobom. — Prokleti ninda! Kao da se odjednom pretvorio u vazduh!

Još nekoliko trenutaka Leslie je posmatrao mračne Ulonove obrise u tami, a onda se ponovo nečujno zagnjuri u žbunje.

Situacija mu se nije dopadala. Ninde uživaju u iznuđenim potezima, ali samo kada ih oni diktiraju. Prvobitni plan nije predviđao tako drzak potez kao što je upad u samo središte Vendersovog malog carstva. Iako je sekciju ostrva i fotografije

načinjene iz vazduha urezao u svoju memoriju, ninda je imao nameru da najpre neko vreme sopstvenim očima prouči ono što se zbiva.

Črteži i slike na hartiji su jedno; osećaj atmosfere jednog mesta, ono do čega se dolazi sopstvenim čulima, nešto je sasvim drugo...

»Da li bi to mogla biti zamka?«, razmišljao je, analizirajući još jednom nijanse Ulonovog šapata. Svaki ninda, naime, doslovno je prirodni detektor laži; na nesreću, Lesli je Ulonu još uvek premalo poznavao da bi mu ta veština mogla biti od koristi, pogotovu u potpunosti.

Sumiko i Pit se prenuše kad im se približio. U nekoliko reči objasnio im je da se situacija izmenila, ali nije želeo da govori o svojim sumnjama o Ulonu. One, uostalom, još uvek nisu bile dovoljno jasne čak ni njemu samom.

— Znači li to da idemo na plan 3—C? — isceri se Tabasko Pit u mraku.

»Plan 3—C«, zapravo, predviđao je njihovu akciju u slučaju da budu primećeni ranije nego što su očekivali. Tabasko Pit privukao bi pažnju potere na sebe, omogućavajući tako nindi i Sumiko, daleko spret-

nijim u šunjanju i privlačenju, da za to vreme učine ono zbog čega su i došli na ostrvo.

— Ne, još nije vreme za to — odmahnu ninda glavom. — Moramo se, međutim, pobrinuti da ne nađu naš čamac. Sumiko, proverila si uređaj za automatsko vođenje?

— Kao sat — osmehnu se devojka. — Želiš li da ga odvedem na pučinu, ili...?

— Ne — jedna nova zamisao pade nindi na pamet i on hitro u mislima proveri sve nje ne dobre i loše strane. — Goriva ima sasvim dovoljno... pre toga mogli bismo malo da zbunimo protivnika. Daj meni uređaj za upravljanje, Sumiko.

Ona iz džepa svoje bluze vojničkog kroja izvuče kutijicu od crne plastike i pruži mu je.

— Šta želiš da učiniš? — prošaputa.

— Još ništa. Sačekaću da se sastanemo sa Ulonom, a onda aktivirati eksploziv punjenja koja će prekinuti užad. Baš me zanima kako će reagovati kad čuje prasak i zvuk motora.

— Ne veruješ mu?

— Još uvek ga ne poznajem dovoljno. Recimo da je i ovo što ću učiniti neka vrsta testa za njega... Hajde, pokret! Pit, drži se začelja i nastoj da tvoje provlačenje kroz žbunje

što manje podseća na provlačenje slona, važi?

Tabasko progunda nešto nerazumljivo, krećući za vitkom prilikom Sumiko. Istina, ninda je, bar u šali, bio i malo nepravedan prema njemu; za svoju visinu i težinu, Tabasko se veoma dobro snalazio u džungli. Uostalom, momci koji to nisu umeli ostali su, u svoje vreme. u veoma sličnim guštarama Južnog Vijetnama...

— Tiho! — siktao je Ulon kadaa su izbili na stazu, u njegovoj neposrednoj blizini. — Prokletstvo, čujete se sa pola milje!

— Potera još nije krenula — odvrati ninda, dodirujući u tami prvo dugme uređaja za daljinsko upravljanje čamcem. — Sam si mi to rekao...

Dva tiha praska odjeknuše gotovo istovremeno iz pravca obale i Ulon se trže čitavim telom.

— Prokletstvo, šta je to?

— Ne znam — odgovori ninda, nastojeći da u tami uhvati pokrete crta Ulonovog lica. — Kao da dopire sa mesta gde smo sakrili čamac...

— Vendersova patrola — prošaputa Ulon užasnutim glasom. — Mora da ih je poslao da obidu obalu...

Motor čamca zabrunda. poslušno se pokoravajući novom signalu. Sklapajući oči, ninda iz memorije dozva sliku zatona oprezno upravljajući minijaturnom polugom kako bi čamac neoštećen izvukao iz njega i usmerio prema otvorenom moru.

Razjapljenih usta, Ulon je osluškivao zvuk motora.

— Šta to treba da znači? — šaputao je. — Kao... kao da se udaljava od obale... Čekajte, vas troje ste bili sami. zar ne? Nikoga više nije bilo sa vama?

— Ne, nikoga — nasmeja se ninda. — Sve ovo izgleda mi kao da je neki od Vendersovih ljudi iskoristio pogodnu priliku da umakne sa ostrva. Koliko mi je Jošikava objasnio, to još nikome nije uspeo, zar ne?

— Ne, nikome — potvrdi Ulon šapatom. — Svi čamci su pod jakom stražom, a urođenicima je najstrože zabranjeno da grade nove pošto su svi koje su do tada imali uništeni.

— Oni se plaše Vendersa? — radoznalo upita Tabasko.

— Nešto mnogo gore od toga: oni ga smatraju za boga... Ali, vreme je da krenemo.

— Stazom?

— A kako drukčije? Sem ako ne želite da ponovo prose-

cate put kroz džunglu i svima pokazete kuda smo prošli, do đavola! Eldridž, ti si izvidnica; po onome što mi je Jošikava rekao o tebi, umeš da se učiniš praktično nevidljivim, je li tako?

— Da, tako je — osmehnu se ninda pod svojom kapuljačom. — Ti se još nisi uverio u to, Ulone?

— Jesam. Pođi onda napred, sve do mesta koje je otprilike pola milje od ulaza u naselje. Onda nas sačekaj, da još jednom razmotrimo situaciju. U redu?

— U redu — složi se ninda. Bila je vrlo upadljiva lakoća sa kojom je Ulon preuzeo glavnu reč, glatko donoseći odluke i izdajući naređenja.

Po Jošikavinom opisu, ninda ga nije zamišljao tako. Slika koju je formirao o Ulonu bila je slika tihog, neupadljivog čoveka koji svoju neuglednu pojavu dobro unovčava time što Jošikavi prodaje informacije o Vendersu. Njegov položaj u Vendersovoj organizaciji ne može biti naročito visok, jer bi inače morao već svom gazdi preneti mnogo više detalja o tajni besmrtnosti.

»Dvostruka igra«, pomisli, hitro napredujući stazom, potpuno uveren da će ga haragei

na vreme upozoriti na opasnost.

Zastavši na trenutak, on proceni u mislima položaj čamca, a onda još jednom pažljivo pokrete polugu uređaja, veoma sličnog sistemu razvijenom za navođenje protivtenkovskih raketa.

Gotovo dve milje daleko, na otvorenom moru, prazni čamac načini elegantan zaokret i povećava brzinu, vraćajući se sada po pravoj liniji prema naselju na zapadnoj obali ostrva.

»Tako«, razmišljao je ninda, produžujući svoje napredovanje kroz tamu. »Za četiri ili pet minuta ponovo ću promeniti pravac njegovog kretanja i poslati ga dalje uz obalu, da se naizmenično približava i udaljava. Ako to ne zbuni Vendersove ljude, ništa drugo neće«.

Ulonov plan više ne sme posmatrati kao čistu improvizaciju, ostvarenu u trenutku panike. Taj čovek igra neku svoju igru i sve što je maločas rekao, ili učinio, bilo je unapred planirano...

A sada ponovo da udalji čamac od obale i uputi ga po kružnoj putanji oko ostrva, pa da posveti pažnju pogledu na naselje, jer se već približava delu na kojem je džungla iskrcena da bi se podigle plantaže,

legalna maska za ono što Venders radi na ostrvu Omida...

Staza se širila, vodeći kroz plantažu do zgrada načinjenih od drveta i pokrivenih širokim tropskim lišćem. Venders je očigledno imao smisla da nove građevine uklopi u prirodni ambijent; sa druge tačke gledišta, naravno, moglo bi se reći da je Venders pravi stručnjak za kamuflažu.

Džip sa ugašenim svetlima stajao je u senci drveta pored staze, na samom ulazu u naselje.

Raštrkane kućice, okružene sa svih strana zelenilom. Tek ponegde retka svetla na mračnoj pozadini brega koji se, isprva blago, a onda sve strmije diže prema nebu, pretvarajući se u prepoznatljivu zarubljenu kupu davno ugašenog vulkana.

»Stotinu načina da se nepri-mećeno uđe u naselje«, mislio je ninda, proučavajući ono što se moglo nazreti u mračnoj noći i poredeći to sa podacima urezanim u memoriju. »Ulon će morati da mi navede vrlo jak razlog što želi da prođemo upravo ovuda...«

Ostao je u senci, neprestano držeći na oku džip sa stražom pored staze. Predaleko je da bi se odatle čuo neki šum, bar dok su ljudi u vozilu ovako ti-

hi kao sada. Loš znak; straža koja čuti pokazuje da ove noći ne radi rutinski posao i da je spremna na iznenađenje.

Još izdaleka je čuo približavanje troje ljudi, nekih petnaestak minuta kasnije. U međuvremenu, izveo je još dva manevra približavanja i udaljavanja čamca i sada ga je ponovo usmerio prema pučini gde će ostati dok im ponovo ne bude potreban.

»Nadam se da je ona karta morskih struja koju sam proučio kod Joškave dovoljno tačna«, pomisli. »Ako struje pre-daleko odnesu čamac, moglo bi se dogoditi da potroši previše goriva za povratak do ostrva, ili do nas stigne prekasno da bi nam mogao koristiti. Ali, to je rizik koji se u ovom trenutku mora prihvatiti. Boljeg načina da odavde umaknemo sa Vendersovom tajnom nema...«

— Video si stražu? — šapnu Ulon kada su se spustili na tle pored njega da se odmore.

— Da. Jedan džip je pod velikim drvetom uz stazu. Ne znam koliko je ljudi u njemu.

— Trebalo je da to izvidiš, do đavola, Eldridž!

— Zašto? Ima mnogo drugih načina da se uđe u naselje, zar ne?

— Svakako, ali je staza jedini siguran način! Zar misliš da Venders tako loše brine o svojoj bezbednosti?

— Kako, Ulone? Ne vidim nikakvu ogradu.

— Okolina naselja načička-na je senzorima i zaštićena pravim minskim poljem! Urođenci se plaše, ali se Venders od početka boji njihove pobune, otuda tolike mere 'predostrožnosti'. I Jošikava je donekle kriv za to; oni nespretnjakovići koje je slao predstavljali su samo dobru proveru za Vendersov sistem bezbednosti, ništa više!

— Postoji način da se prođe kroz minsko polje i izbegnu senzori — osmehnu se ninda.

— Možda, ali je i vreme veoma bitno! Šta ako Venders pošalje po mene? Ne smem izgubiti njegovo poverenje, inače...

— Drugim rečima, ja se moram odšunjati do džipa i savla dati stražu — sleže ninda ramenima. — Zašto to nisi, do đavola, odmah rekao? Taj posao sam do sada već mogao obaviti!

— Žao mi je — snuždeno prošaputa Ulon, iznenada napuštajući svoj arogantni stav, kao da se iznenada setio kakvu ulogu igra. — Mislim da me je uhvatila panika kada sam čuo

taj prokleti čamac... nisam dovoljno razmislio...

— U redu — klimnu ninda glavom. — Šta je, tu je. Ostanite ovde; kad svršim sa stražom, daću vam na neki način znak da možete krenuti.

— Hej, a ja, — pobuni se šapatom Tabasko Pit. — Šta sam ja ovde? Strategijska rezerva, boga mu?

— Bojim se da je za sada tako — osmehnu se ninda. — Budite oprezni; ako je Venders odista tako lukav kao što Ulon kaže, onda je moguće da je una oko posla patrolu vične šunjanju kroz džunglu...

Mahnuvši im rukom, ninda se izgubi u grmlju. Da bi se približio džipu odabrao je zaobilazni put koji će mu pružiti dobar zaklon i više prilike da osmotri okolinu. Ulonova žurba takođe mu je sumnjiva, najbolje je ako od ovog trenutka postupa tako kao da mu i od Ulona pretila opasnost ništa manje nego od Vendersovih ljudi.

Dvadesetak minuta kasnije bio je na samo trideset jardi od džipa. Dovoljno blizu da čuje disanje ljudi u njemu i šapat kojim bi, povremeno, razmenili nekoliko reči.

»Trojica... a onaj na zadnjem sedištu drži ruku na zatvaraču

teškog mitraljeza na postolju. Hmm... Venders se ponaša kao da će se ove noći na ostrvce iskrcati čitava armija!«

Dovoljno dugo je ovde i sada već zna sve što je potrebno o položaju ljudi u džipu i njihovih udova. To će odrediti i redosled kojim će njih trojica umreti; onaj na zadnjem sedištu biće poslednji, jer mu je potrebno i najviše vremena da svoje nezgrapno oružje pripremi za paljbu...

Pre toga, međutim, mora učiniti još nešto.

Deset minuta kasnije ponovo je bio na istom mestu. Još samo jedan pogled, da se uveri da se nešto nije bitno izmenilo, a onda...

Akcija!

Bešumno kao zmija, privukao se po travi do zadnjeg dela džipa i zavukao pod njega, osećajući oštar miris sagorelog benzina. Čovek na sedištu do vozača jedini je koji pušku drži spremnu za paljbu, prebačenu preko vrata vozila. On će biti prva žrtva.

Iskotrljavši se ispod džipa u visini desnih vrata, ninda se munjevito uspravi: njegova senka na trenutak zamrači vido krug prve žrtve, ali pre nego što je čovek dospeo da se iznenadi ruka sa dugim vaki-

zaši nožem, japanskih nindži, sruči se naniže, otvarajući grudi pogođenog s lakoćom koja se činila gotovo neprirodnom.

Vozač se trže, okrenuvši glavu; ruke mu se podigoše sa volana i on desnom posegnu prema pištolju na boku.

Vakizaši flijuknu, menjajući naglo smer svog kretanja. Leteo je sada horizontalno, putanjom koja njegov vrh brzinom munje provuče ispod brade žrtve, gotovo potpuno mu odvajajući glavu od ramena.

— Ah! — krik iznenađenja čoveka sa zadnjeg sedišta. Njegove ruke skliznuše po čeliku mitraljeza, prsti se sklopiše oko zatvarača u izvežbanom pokretu koji će ubaciti prvi metak u cev.

Leva ruka ninde iz neposredne blizine izbaci prema njegovom licu šuriken, šestokraku čeličnu zvezdu čije su ivice oštre poput brijaača. Silina udara zabaci glavu žrtve i gornji deo njenog tela unazad: čovek pade uskoro preko sedišta, kopajući prstima po krvavoj očnoj duplji u koju se zario jedan krak šurikena.

Uspravljajući se oprezno, ninda se naže preko ivice džipa da izvuče šuriken iz rane. Noć oko njega i dalje je bila tiha i mirna, kao da...

HARAGEI!

Reagovao je trenutno. Odbacujući se nogama od tla, Leslie pokušao da u deliću sekunde poveća rastojanje između sebe i onog mesta na podu džipa sa kojeg je i dopro prvi signal opasnosti. Prekasno...

Oblak belog dima raširio se naglo, obaavijajući čitav džip i prostor oko njega gustom smeom, nalik na vlažnu maglu. Iako je ninda odmah shvatio kakva opasnost preti, nije bilo dovoljno vremena da zatvori i usta i nosnice kako bi sprečio da mu ta magla prodre u organe za disanje.

Reakcija je bila trenutna. Pa dajući na kolena, on pokri lice rukama, ali samo na trenutak. Uspavljajući beli gas delovao je kao udarac u potiljak i on se sruči u travu, očajnički još jednom pokušavajući da se odvuče u stranu...

*
* *

»Dvostruka igra«, to su bile prve reči koje su zaigrale u svesti nande kada je došao sebi. »Dvostruka igra...«

S pravom je sumnjao u Ulonu. Jošikava mu nije bio jedini gazda. Ali ni Venders; Ulon vodi igru u kojoj u sukobu dva velika protivnika vuče poteze koji će koristiti nekom trećem.

Njemu samom? Ili...?

Prerano je da donosi zaključke o tome. Tek treba da vidi Ulonovo lice izbliza, pri punoj svetlosti. Ako uopšte dobije takvu priliku.

Uspravio se i bacio na posao da zagreje mišiće ukočene od dugog mirovanja. Uspavljujući gas nije ostavio nikakve posledice, srećom; za koji trenutak njegovi refleksi biće isto onako munjeviti kao i uvek.

Prostorija u kojoj se našao nije pravi zatvor, to je odmah utvrdio. Štaviše, sumnjao je da bi njeni zidovi od grubih dasaka, zidovi privremeno praznog spremišta, mogli odoleti naletu njegovog tela.

Ali, nema potrebe, za sada, za tako drastičnim merama. Svetlost sunca probija se kroz pukotine između dasaka, a baraka je sigurno pod jakom stražom. Ne suviše jakom, naravno, kao što ni ova prostorija nije pravi zatvor.

Venders ne zna da ovoga puta ima posla sa jednim nindom.

Ulon mu je, vrlo mudro, uskratilo tu informaciju. Predosećajući dvostruku igru i Lesli je prethodne noći, pre nego što se sa vakizašijem u ruci bacio na stražu, ostavio ostatak svoje opreme i kapuljaču ninde u pažljivo odabranom skrovištu na padini vulkana. Kostim koji sada ima na sebi, bez kapuljače i karakterističnog oružja, neće se učiniti posebno sumnjivim Vendersovim ljudima.

Pretrgli su ga, svakako, pre nego što su ga zatvorili ovde, ali samo površno. Dve ili tri stvarčice su im promakle; ako bude potrebno, on će vrlo brzo moći da ih upotrebi kao smrtonosno oružje.

Pit i Sumiko sigurno su takođe negde zatvoreni; ne previše daleko. Tako je i najbolje; ako krene u bilo kakvu akciju, ne mora neko vreme voditi računa o njihovoj bezbednosti...

To što Venders još ne šalje po njega takođe mnogo govori. Ulon mu je protivnike iskrcao na ostrvu predstavio kao manje opasne nego što jesu, tako da se patrijarhu Braće Drogog dolaska nimalo ne žuri da ih sasluša.

Naravno, ne još dugo. Sunce je prilično visoko na nebu, a u ovim tropskim predelima

ljudi se žure da obave važne poslove pre nego što počnu po dnevne vrućine...

Da, bio je u pravu; dolaze po njega.

Ključ u bravi se okreće. Stojeći nasred prostorije, Lesli pogleda prema vratima.

Samo dva čoveka. Vojnička odeća, automatske puške u rukama, tvrda lica. Tipični plaćeni vojnici, propalice koje skupe po prodaju svoju veštinu ubijanja...

Opasni protivnici, ali ne naročito opasni. Pogotovo što i ne sanjaju da pred sobom imaju jednog nindu...

— Hajde, ortak! — onaj prvi pokaza prema vratima. — Kreni!

— Kuda?

— U šetnju! — isceri se drugi. — Eli bi, možda, radije na plažu, a?

Slegnuvši ramenima, ninda pođe ispred njih, osluškujući korake iza sebe. Oprezni su, ipak; dovoljno su daleko da ih ne može iznenaditi ako se naglo okrene.

Staze među kućicama su prazne; njihovi stanari svakako su već na svojim uobičajenim dnevnim poslovima. Bilo bi veoma lako odskočiti u žbunje i izgubiti se pre nego što ova dvo

jica dospeju da pritisnu obarače oružja.

Ne bi bilo suviše koristi od takvog poteza, naravno; čitava gomila ljudi krenula bi u potragu za njima, svi bi bili mnogo oprezniji nego što su sada, ubedeni da im više ne pretili ni kakva opasnost. Najjednostavniji način da stigne do Vendersa je upravo ovaj: pred cevima pušaka.

Bez žurbe su se uspinjali pa dinom prema kući podignutoj u samom podnožju mesta sa kojeg se vulkanska kupa uzdizala strmo naviše; toliko strmo da se ono što je sprema bilo sprat, negde u visini svog poda otpozadi oslanjalo o bazaltne stene obrasle gustim tamno zelenim žbunjem.

»Venders je odabrao neobično mesto za sebe«, pomisli Lesli. »Dole niže ima mnogo pogodnijih položaja za gradnju...«

Stražar je šetkao po verandi, u hladu gustih, cvetnih pužavica. Zaastao je kad ih je ugledao, a onda dao znak rukom da mogu proći, radoznalo zavirujući u Leslijevo lice.

Neko stoji iza zavese prozora na prizemlju, levo od ulaza; krupna figura čoveka čije se lice ne može videti. Stražar ni je jedini koga muči radoznalost.

Cev puške zari se nindži u leđa.

— Sačekaj tu — reče čovek iza njega. Držeći Leslija na oku, on zakuca na vrata prosto rije o kojoj je ninda samo tre nutak ranije razmišljao.

— Uvedite ga — reče jedan snažni, energični glas iznutra.

Prostorija u kojoj se našao bila je ogromna, pružajući se, bez sumnje, sve do zadnjeg zida čitave kuće.

I gotovo prazna, nalik salama za primanje nekadašnjih kraljevskih dvorova.

Ovde, istina, nije bilo dvorjana u raskošnoj odeći, ali su zato zidovi, tavanica i pod predstavljali jedno jedino džinovsko slikarsko delo.

»Delo ludog slikara«, pomisli ninda, sa pažnjom proučavajući detalje prizora koji mu se ukazao. Ali slikara koji je, dok je ovo radio, odista osetio atmosferu Strašnog suda. Drog dolaska Isusa Hrista na Zemlju...

Iz poda su lizali vrlo uverljivi pakleni plamenovi kroz koje su se nazirala lica đavola što bulje u nebo, iznenađeni pojavom horde anđela sa zlatnim trubama na usnama. Lica grešnika, najednom puna nade; mrtvi koji ustaju iz svojih grobova, po zidovima stravični pri

zori velegrada koji se ruše u zemljotresima, pred talasima okeana koji, pobesneo, juriša na njih...

— Divan prizor, zar ne? — reče Venders svojim snažnim, muževnim glasom. — Malo je njih, istina, koji su imali prilike da ga vide, ali su, bar do sada, svi bili impresionirani!

Osmehnuvši se, ninda posve ti malo više pažnje čoveku koji mu se obratio.

Nimalo slučajno, Venders je stajao na delu poda koji je umetnik prikazao kao oazu mira u vihoru razaranja i užasa; šumska čistina, okružena krupnim nevino-belim krinovima koji kao da čine granicu između dva potpuno različita sveta.

Visok i krupan, duge i guste bele kose i brade. Ali je Vendersov stas uspravan, koža glatka i preplanula, plave oči pod sedim obrvama svetle bistrinom i energijom.

— Upečatljiv prizor — složi se ninda. — Mnogo talenta, malo unutrašnje ravnoteže, odmah se vidi.

— Da, to je najbolji epitaf za sirotog Šeldona Kejsija do sada izrečen — klimnu Venders glavom. — Mnogo talenta, malo unutrašnje ravnoteže, da...

— Droga, zar ne?

— Kokain. Suviše kasno je stigao do mene. Ovo što ovde vidiš je njegovo poslednje delo. I najbolje, svakako.

— Da li to znači da Braća Drugog dolaska ne mogu spasiti od smrti svakoga ko to poželi?

— Čak ni svakoga ko to zašlужuje — osmehnu se Venders staloženo. — Kejsija je ubio kokain, neke druge banalni ne srećni slučajevi. Ja nikome ne garantujem večiti život, ne zaboravi to. Uostalom, zakon verovatnoće radi protiv mene: što je čovekov život duži, to su i veći izgledi da mu se dogodi fatalna nezgoda.

— Ali je moguće produžiti čovekov život? Odnosno, učiniti ga mlađim nego što zapravo jeste?

— Moguće je. Nemam razloga da to krijem od tebe, Eldridž. Da, Ulon mi je rekao tvoje ime. I imena tvojih pratilaca, naravno. Ovoga puta Jošikava je napravio prilično čudan izbor, čini mi se.

— Kako se to postiže, Venders?

— Ahhh! — Venders zadovoljno pogladi svoju bradu. — Na nesreću, ova planeta još nije zrela za takvo otkriće; je-

dan od razloga što sam se morao povući na ovo ostrvce da bih vaspitavao svoje sledbenike u pravom duhu. Iako ćeš uskoro umreti, tu tajnu ti ne mogu otkriti. Žao mi je.

— Koliko godina imaš, Venders?

Ponovo zadovoljan osmeh, ručka koja nežno gladi bradu.

— Šta ti misliš, Eldridž?

— Ne mogu da budem određen. Koliko znam o tebi, najmanje osamdeset. Izgledaš mnogo mlađi, naravno; bez te brade, i sa malo boje u kosi izgledao bi kao čovek četrdesetih godina.

— I upravo se tako osećam, iako imam tačno devedeset šest godina, Eldridž. No, što sam stariji, počinjem da primećujem kako priroda nije bila baš ljubazna prema nama, ljudima. Kapacitet ljudske memorije je ogroman, ali ne toliko da ga ne bi ispunile uspomene zaista dugog života. Sada se bavim upravo tim problemom i mislim da sam na putu da ga rešim... Ko je to sad?

Ninđa se pomeri korak u stranu, kako bi imao u vidnom polju i vrata kroz koja je maločas ušao. Neko je s poštovanjem zakucao na njih.

— Ulon, učitelju — ču se spolja glas pun poštovanja. — U-

pravo sam primio novu poruku od Jošikave. Vrlo je važna, moram odmah govoriti sa vama...

— Udi! — reče Venders veselo, dobacivši nindži pogled. — Udi, Ulone! Baš me zanima šta je to sada smislio naš dragi prijatelj iz Japana!

Vrata se otvoriše ponovo i Ulon se s poštovanjem nakloni. Odeven u dugu i široku odeždu tamnih boja, podsećao je pre na karikaturu sveštenika nego na čoveka od akcije.

Ljudi sa puškama takođe su imali takvu predstavu o njemu. Zato, kada je Ulon iz svog širokog rukava izvukao veliki nož, nijedan od njih dvojice nije reagovao na pravi način...

— Drži ga, Eldridž! — uzviknu Ulon, zamahujući nožem prema grudima bližeg telohranitelja. — Vendersa!

— Straža! — zaurala Venders moćnim glasom samo delić se künde kasnije. — Straža!

On sam reagovao je mnogo brže od svojih ljudi. Bacivši se prema zadnjem zidu prosto rije, trčao je prema njemu dugim, elastičnim skokovima, podsećajući na jelena u begu.

Ninđa načini pokret da krene za njim, ali se predomisli.

U njegovoj podsvesti haragei je bubnjao na opasnost i to upozorenje nije se smelo prene bregnuti.

Koraci stražara sa verande zatutnjali su pred vratima; on je čuo Vendersa i uleteće sa uperenom puškom, zasipajući vatrom sve pred sobom. Tek kada svrši s njim, a to će biti u sledećem deliću sekunde, ninda će imati vremena da krene za Vendersom.

Vrata s treskom odleteše u stranu; prvi telohranitelj već je klizio naniže, staklastih očiju, a Ulon je izvlačio nož iz njegovih grudi, izvijajući se da telo postavi u što povoljniji položaj za napad na drugog, još uvek zbunjenog iznenadnim razvojem događaja.

Kao izbačeno iz katapulte, telo ninde polete prema vratima, paralelno sa podom.

Savršeno je proračunao trenutak svog skoka; njegove ruke sklopiše se oko vrata stražara pre nego što je dospeo da podigne svoje nezgrapno oružje.

Silina naleta baci ih obojicu na pod, ali je ninda baš to i planirao; koristeći vrat žrtve kao oslonac, on se odbaci u vazduh i načini salto, privlačeći noge uz telo.

Kada je ponovo poleteo na trag, naniže, noge se ispraviše kao dve naglo otpuštene čelične opruge.

Vrisak stražara naglo se pre kide; nalik klipovima parne mašine, stopala ninde prikovaše mu telo za pod, mrveći grudni koš užasnom snagom.

Ostavljajući na podu telo kroz čiju su krvavu i pocepanu odeću virili krajevi smrskanih rebara, ninda se kao vihor obrte u mestu, u pravi čas da vidi kako se čitav jedan deo zida na suprotnoj strani sklapa za Vendersom. U istom trenutku, Ulon savlada i poslednji očajnički otpor drugog stražara i po treći put, sa glasnim krikom na usnama, zari mu okrvavljeni nož iskosa u vrat.

— Brzo! — uzviknu ninda.
— Za njim!

Umesto da ga posluša, Ulon odbaci nož iz ruke. Koordiniranim pokretom u trku je sa poda šćepao jednu od odbačenih pušaka i ustremio se na vrata pored ninde.

Mora da je stražar, pre nego što je utrčao, dao nekakav znak za uzbunu. Ljudi u vojničkoj odeći trčali su uzbrdo, prema zgradi, mašući puškama i dovikujući se.

— Gore! — doviknu Ulon, pritiskujući obarač. — Uz stepenice, Eldridž!

Prvi Ulonov rafal pokosi grupu koja je trčala na čelu; pokazujući prisustvo duha i poštovanje prema strelcu u kući, ostali se hitro baaciše u stranu, tražeći zaklon u žbunju po red puta.

Ulon isprazni okvir i odbaci pušku, trčeći za nindom uz stepenice na sprat. Čitava salva zasu prednji zid i meci zafijukaše kroz otvorena vrata, po gađajući podnožje stepenica.

Ninda zastade na vrhu, propuštajući Ulona napred. U ovoj zgradi on se sigurno mnogo bolje snalazi.

Jureći kao furija, sitni čovek u širokoj odeždi otvori jedna vrata pred sobom, otkrivajući iza njih jednostavno uređenu spavaću sobu. Prozor na njenoj drugoj strani bio je zatvoren, ali Ulona to ne zadržalo; štiteći lice ukrštenim rukama on se baci direktno kroz staklo, izgubivši se nindi iz vida.

Oslušnuvši korake na stepeništu, ninda pohita za njim.

Ulonov skok, zapravo, i nije bio tako opasan kao što se činilo, jer je tle bilo samo na dve ili tri stope pod prozorom.

Ulon je već trčao ukoso, udaljavajući se od zgrade, jedva vidljiv u sve gušćem rastinju. Ne oklevajući ni trenutka, ninda pohita za njim.

Bacio se na zemlju nekoliko trenutaka kasnije, osluškujući kako nasumce ispaljeni hici sa prozora zasipaju žbunje po čitavoj padini. Njima će to slepo gađanje brzo dosaditi, znao je, a proći će bar nekoliko minuta pre nego što organizuju dovoljno jaku poturu da mogu pročešljati svaku stopu predele obraslog gustim zelenilom.

Ulon je ležao nekoliko stopa dalje i pažljivo osluškivao. Lice mu je bilo ukočeno i mokro od znoja.

— Idemo — reče ninda, uspravljajući se oprezno. — Oni neće više pucati...

— Čemu? — promrmlja Ulon. — Nismo uspeli, do đavola! Venders je živ i zdrav; samo je pitanje vremena kada će nas Sinovi pakla ščepati.

— Da si me ranije uputio u svoj plan, mogli smo uspeti — sleže Lesli ramenima. — Ono dole, u kući, bilo je đavolski nespretno izvedeno, moram ti reći.

— Možda. Ali, da si ti ščepao Vendersa, kao što sam ja

mislio da ćeš učiniti, sve bi bilo u redu.

— Sa mnom možda. Koristio bih bar Vendersovo telo kao zaklon. TEBE bi stražar sa vrata izrešetao da se nisam umešao. Kuda je umakao Venders, do đavola? Koliko mogu da se orijentišem, on je sada negde tačno ispod nas!

— Da — umorno odgovori Ulon, s naporom sledeći nindžu uz strminu prema vrhu vulkanske kupe. — Kuća je podignuta na ulazu u prirodnu pećinu koju je Venders preuredio za svoje laboratorije. Znao sam da postoji neki tajni prolaz, iako još nijednom nisam bio u pećini. Znaš, nije imao mnogo poverenja u mene.

— Zašto bi ga i imao? — os mehnu se ninda. — Čovek koji je spreman da izda jednog gospodara, uvek će izdati i drugog. Venders to svakako zna. Uostalom, i mene si pokušao da uvučeš u svoju igru, je li tako?

— Nije bilo drugog načina — dahtao je Ulon. — Drukčije nisi mogao dospeti do Vendersa, sem kao zatvorenik. On ni je znao da si ninda: ne zna go tovo ništa o Japanu.

— Ti si me, dakle, namerno odveo do stražara u džipu, zna

jući da je postavljena bomba sa uspavljujućim gasom?

— Da. Venders je prihvatio moj plan da vas pohvatamo. Znao sam da više od dvojice ljudi neće biti tu kada te izvedu pred njega i planirao da u tom trenutku upadnem i ubijem oba čuvara. Trebalo je da ti ščepaš Vendersa. Da se taj prokleti treći stražar nije umešao, to bi se i dogodilo!

— I onda?

— Šta i onda?

— Šta je tvoj plan predviđao posle toga, Ulone? Moju pomoć da otmemo Vendersovu tajnu, a zatim? Ne verujem da si spreman da je prepustiš Jošikavi!

— To sada više nije bitno — Ulon kleče da se odmori, dišući široko otvorenih usta. — Šta sada tražiš po tom žbunju, nindo?

— Ovo...

— Ohhh! Proklet da si! Pa ti... ti si sve vreme znao da će se stvari ovako odigrati!

— Gotovo da jesam! — nasmeja se ninda. izvlačeći iz skrovišta svoje oružje, ostavljeno tu prethodne noći. — Ne baš svaki detalj, naravno, ali dovoljno da budem spreman na sve.

— Katana ti više ne može pomoći. Oni će opkoliti čitav breg pre nego što padne noć. Pozvaće i urođenike u pomoć. Sinove pakla. Oni su pravi sinovi pakla, nisi to znao, ninda?

— Pretpostavljao sam. Vendersove ideje mnogo lakše su dale ploda kod tog primitivnog naroda, je li tako?

— Ljube svaku stopu zemlje kuda on prođe. Neverovatno! **Zadobio** ih je sa nekoliko prilično jednostavnih mađioničarskih trikova i time što je neke od njihovih staraca učinio mlađima nego što su bili. Sada su spremni da krenu i u vatru i u vodu za njim.

— Ni to me ne iznenađuje. Priča o minskim poljima i senzorima je izmišljena, zar ne?

— Da. Kako bih te drukčije naveo da napadneš ljude u džipu? Idemo dalje... ponovo sam došao do daha.

Krećući se ukoso, kako bi lakše savladali strminu, oni su se laagno približavali vrhu ugašenog vulkana, iako su se kroz sve ređe rastinje morali kretati sporije nego do tada.

— Ovamo — reče ninda naglo skrećući i spuštajući se u usek koji je, ko zna kada, tu načinila lava.

— Kuda me vodiš, do đavola? — dahtao je Ulona.

— Odavde imamo bolji pogled — mirno reče ninda. — Vidiš...

Gotovo celo ostrvo videlo se iz zaklona među stenama koji je ninda odabrao. Motreći ispod oka Ulona, ninda je proučavao pejzaž.

— Njima se ne žuri — reče zamišljeno. — Misle da nas imaju u rukama...

— I imaju nas — Ulonovo lice bilo je napeto. — Odavde samo ptice mogu neprimećeno umaći, do đavola!

— A tamo? — ninda palcem pokaza prema otvoru grotla iza njih.

— U grotlu? Ti si lud! Ako se tamo uopšte može sići, bićemo u još goroj zamci nego do sada!

— Možda. A možda i ne. Ni si nikada učio geologiju, zar ne. Ulone?

— Geologiju? Ne. Zašto?

— Ako u podnožju postoji neka pećina, onda je ona nastala kao kanal za isticanje lave. Drugim rečima, lako se može dogoditi da još uvek postoji prolaz u Vendersovu jazbinu.

— Misliš? Boga mu, to bi bilo... Hej, kakav je ono dim, tamo nad džunglom?

Ninda je već nekoliko trenuta posmatrao detalj koji je Ulon tek sada primetio.

— Pre nekoliko godina — reče — Tabasko Pit, prijatelj koji je ovde sa mnom, Tabasko Pit i ja proveli smo neko vreme kod Navaho Indijanaca u Arizoni. Naučili smo od njih veštinu dimnih signala. I te stare veštine mogu ponekad biti korisne, zar ne?

— Misliš da je ON tamo?

— Siguran sam — slobodnom rukom ninda privuče sebi nekoliko grančica i gomilu sve žeg lišća, prinoseći joj plamen upaljača. — Vendersovi ljudi su dobri... ali su Pit i Sumiko mnogo bolji. Ni trenutka nisam sumnjao da će uspeti da se oslobode. Tako... a sada, Ulone, budi ljubazan, pa mi na nekoliko trenutaka pozajmi tu tvoju mantiju...

zbaci sa sebe tamnu odeždu, otkrivajući mršavo telo žučkas te kože i upalih grudi. Pomažući se raširenom tkaninom, ninda pusti prema nebu nekoliko oblačaka dima različitog oblika i veličine, a onda hitro razgrnu vatru, prekidajući na taj način svoju poruku.

— Fino — reče, zadovoljno se osmehujući. — Evo ti tvoja

odeća, Ulone. A sada ćemo sići u grotlo i potražiti ulaz u Vendersovu pećinu. Ništa bolje trenutno ne možemo ni da preduzmemo, zar ne?

— Ne znam... Misliš da ima mo izgleda na uspeh?

— Sigurno više nego ako ovde sedimo i čekamo da dođu po nas. Pogledaj: oni ljudi dole konačno su počeli nešto konkretno da rade.

Ulon s naporom priguši uzvik. Prostrani predeo oko nase lja iznenada se ispunio ljudima, nalik mravinjaku u koji je neko iznenada bacio veliki kamen.

Pristizali su sa svih strana, nalik vukovima koje je dugi urlik predvodnika dozvao u poteru za plenom. Nekeo vreme otvorena ravnica podsećala je na uzbuđeni mravinjak, sve dok se nisu disciplinovano okupili u četiri velika odreda koji će uskoro krenuti na više.

— Sinovi pakla — Ulonov glas je drhtao. — Sinovi pakla... dolaze da nas pobiju...

Ninda je ćutao, ali mu je lice bilo mirno kao stene pod njima, a prsti su milovali ukrašenu dršku mača žednog krvi.

— Imamo mnogo vremena pre nego što stignu do nas —

reče na kraju. — Hajde, Ullone. Ti i ja imamo još posla po ovim stenama...

*
* *

Dugo i tanko uže od crne svile, jedan od rekvizita skrivenih pod kostimom ninda, po moglo im je da stignu do mračnog dna grotla, ako je na kraju Leslie gotovo morao nositi Ulona gde god su prirodne prepreke bile nešto teže.

»Sva sreća što je ovako lak«, pomisli u jednom trenutku, je dnom rukom se pridržavajući za uže koje se usecalo u dlan, a drugom stežući kraj Ulonove odežde kako drugi čovek ne bi skliznuo u ponor, bez snage u mišićima da se sam pridržava za stenu preko koje su silazili.

Strah je sputavao slabašne Ulonove udove. Strah od visine, od tame, od zlokobnih odjeka koje je njihovo kretanje stvaralo u uskom dimnjaku vu lkanskog grotla. Stene niz koje su se spuštali bile su mokre od kondenzovane vlage, ponegde u udubljenjima nailazili su na čitave barice ledene vode.

Rastinja više nije bilo, sem ponekog lišaja od one vrste koja ne mari mnogo za svetlost Sunca.

Ninda podiže pogled prema nepravilnoj elipsi neba koja se mogla videti sa mesta gde su još jednom zastali da se Ulon odmori.

— Koliko još? — dahtao je Ulon.

— Ne mnogo.

— A šta... šta ako nema otvora do Vendersove pećine?

— Ništa. Vratićemo se natrag — mirno reče ninda.

— Natrag? Ja... mislim da ne bih imao snage za to...

— Onda ostani ovde — sleže ninda ramenima. — Dok ne prikupiš snagu, mislim.

— Ti... ostavio bi me... OVDE?

— Ne oklevajući ni trenutka. Nisi se pokazao baš kao ve liki prijatelj, Ulone, zar ne?

— Jošikavi se to... ne bi do palo...

— Možda. To zavisi od odgovora na pitanje da li će dobiti Vendersovu tajnu ili ne. Ako je dobije, neće se uzbuđivati zbog tvoje sudbine. A ako ne... imaće sasvim dovoljno brige da me kazni zbog toga što nisam uspeo.

— To znači da... da je ulaz u pećinu moja jedina šansa, Eldridž!

Usne ninde raširiše se u sar kastičan osmeh.

— Drago mi je što si to shvatio. Treba mnogo vremena da se dno grotla pažljivo pregleda u ovoj polutami. Posao će ići mnogo brže ako se i ti iskreno založiš, zar ne?

— A šta... ako postoji način da te primoram... da me izvedeš odavde?

— Sumnjam da postoji. Ali, ako postoji, razmotriću koliko je taj razlog jak; ninde umeju da poštuju tuđe argumente, znaš...

— U redu, Eldridž... — Da li se vara ili u tom dubokom, neprirodno dubokom glasu za uski grudni koš naslućuje i traga pretnje?

— Idemo — reče Leslie oprezno se uspravljajući na klizavoj podlozi. — Ovde dole po slednja erupcija izmešala je slojeve tla i stvorila pravi lavirint od kanala sa ohlađenom lavom. Neće biti lako naći pukotinu koja vodi do pećine.

— Ako ta pukotina uopšte postoji...

— Ako ta pukotina uopšte postoji — složi se ninda. — Koju stranu želiš, levu ili desnu.

Ulon zari pogled u polutamu oko sebe i uzdrhta čitavim telom.

— Razdvojićemo se?

— Da. Ići će dvostruko brže, zar ne?

— Ja... ne želim da budem sam na ovom mestu... Mislím...

Ninda uzdahnu.

— Zar ne misliš da je konačno došlo vreme da zbaciš tu masku kukavice i slabića... Ulone? Nećeš uspeti da me prevariš, jer te neprestano držim na oku. Ako shvataš tu jednostavnu činjenicu, kreni na tu stranu tamo, a ja ću na drugu. U redu?

Nasmejavši se, on mirno okrete leđa čoveku zgurenom u podnožju komada ohlađene lave kojem je erupcija dala oblik gotskog zamka sa mnogobrojnim ostrim šiljcima. Nije više gledao šta Ulon radi; u gotovo potpunoj tami svu pažnju mora posvetiti traganju među stenama najrazličitih oblika, ako želi da pronađe ono što mu je potrebno.

Tišina ovoga mesta će pomoći, srećom. Mnogo su veći izgledi da kroz ohlađenu lavu do njega dopre neki šum, ili vibracija, ukazujući gde treba koncentrisati pažnju na traženje kanala koji ima prirodnu vezu

sa Vendersovom pećinom, nego da tu pukotinu otkrije služeći se samo čulom vida.

Ipak, biće to težak i dugotrajan posao. Nema razloga za žurbu, naravno. Ljudi koji se, tamo napolju, sada lagano uspinju prema vrhu, moraju pažljivo zaviriti u svaki žbun. Sem toga, Tabasko Pit konačno je došao na svoje: dimni signali ninde dopustili su mu da igru vodi onako kako je od početka želeo.

Tabasko Pit bio je pravi majstor gerilske taktike. Njemu i Sumiko neće biti teško da se dočepaju oružja Vendersovih ljudi i počnu igru skrivanja i prepada na terenu kao stvorenom za to. Potera iza čijih leđa se nešto neprestano događa ne može se dobro koncentrisati na svoj zadatak i napredovaće sporije nego što bi mogla.

— Nindo? — dopre do njega tihi Ulonov glas. Nindo?

— Šta se dogodilo?

— Dođi... mislim da sam nešto otkrio...

Ulon je čučao uz usku pukotinu između dve stene.

— Ovde — reče kada je Leslie stigao do njega. — Oslušni...

Ninda se baci na tle i prisloni uho na vlažni kamen.

Da...

Vibracije. Nalik onima koje stvara ravnomerni rad snažnog motora.

— Video sam da naselje ima električnu struju. Gde se nalazi agregat?

— Uhh... Oduvek sam mislio da je negde u zadnjem delu Vendersove kuće.

— Pa, i ovo bi se moglo nazvati zadnjim delom Vendersove kuće — nasmeja se ninda. — Imaš dobar sluh, moram priznati.

— Kakva korist od mog sluha? Ni ja se ne mogu provući kroz ovu pukotinu, a ti...

— Pretražićemo ovo mesto detaljno. Možda postoji još neka pukotina, šira i dublja.

Nije, međutim, bilo takve pukotine, ali ninda primeti da su na jednom mestu, u jedva primetnom udubljenju u kamenu, vibracije nešto snažnije.

— Ništa — razočarano je dahnuo Ulon. — Prokletstvo, ništa!

— Moj učitelj — reče ninda — govorio je kad nešto ne vidiš dobro iz blizine, onda se odmakneš nekoliko koraka, pa pogledaš još jednom.

— Kakve su to gluposti?

— Nisu gluposti. Neke stvari, ponekad, daju se bolje videti izdaleka...

Oprezno gazeći po neravnom tlu dna grotla, ninda se odista odmače od rastojanja sa kojeg je u polutami još uvek mogao nazreti isprekidane linije nago milanih stena.

Kao i obično, sensei Tanaka je bio u pravu...

— Pogledaj — reče ninda kada se vratio do Ulona — ova stena pred nama u vreme erupcije bila je iznad mesta gde se sada nalazi. Da znaš nešto više o geologiji, jasno bi video prelom tamo odakle je neki po tres zbacio, tako da je skoro sasvim zatvorila kanal kojim je lava do tada isticala.

— Pa šta? Nema neke velike koristi od toga što sve to vidiš, nindo; ta stena ostaće tu. Do sledeće erupcije...

— Tačno. Koliko ljudi Venders može imati u pećini?

— Ne mnogo. Onaj najuži krug najvernijih među Braćom. Tridesetak ljudi.

— Obezbeđenje?

— Nikakvo obezbeđenje mu nije potrebno — sleže Ulon ramenima. — Nalazi se među lju dima kojima veruje i koji ve-

ruju njemu. Ulaz u pećinu do bro je čuvan, to je sasvim dovoljno.

— Tako sam i pretpostavljao — osmehnu se ninda izvlačeći naglo katana iz korica. Kad oštrica blesnu u polutami. Ulon skoči na noge i prinese ruku svojoj odeždi.

— Šta... — šta hoćeš s tim mačem?

Umesto odgovora, ninda oprezno zavuče oštricu u pukotinu u kojoj je Ulon prvi put osetio vibracije motora.

Ohlađena lava je tvrda. Ali je plemeniti čelik katana, u ruci ninde mnogo tvrdi...

— Ti si lud — podsmehnu se Ulon, shvativši šta se događa. — Potrebni su dani da bi tim mačem proširio otvor dovoljno da može da se prođe!

— Toliko i ne želim da ga proširim. Za sada.

— Nego?

— Sam si odgovorio na to pitanje. Maločas.

— Ja?

— Baš ti. Rekao si da će ova stena ovde ostati do sledeće erupcije.

— Da, pa šta?

— Ništa. Izazvaćemo tu erupciju malo ranije nego što bi to priroda učinila...

— Erupciju? Eldridž... s tobom je sve u redu, zar ne?

— U najboljem — nasmeja se ninda. TI si taj koji treba da se zabrine; čini mi se da je mozak od straha potpuno prestao da ti funkcioniše!

— Eksploziv! — šapnu uzbuđeno Ulon. — Prokletstvo, kako se toga nisam setio? Ali...

— Imam eksploziva, Ulone — preduhitri ninda novo pitanje. — Nadam se da ga imam i dovoljno...

Sat kasnije, u zadnjem delu pukotine vrh mača dovrši obradu duboke i uske rupe u kamenu i poslednje jato varnica raspršta se sa plavkaste oštrice zagrejane neprestanim do- dirom sa tvrdim kamenom.

»Dobar posao«, pomisli ninda. »Ali me je stajao užasno mnogo energije...«

Razmrdaši prste svojih ruku da bi bili elastičniji, on iz skrovišta u svom opasaču počeo da vadi sitne okrugle predmete, ne veće od dečjeg klike- ra, i da ih pažljivo ubacuje je- dnog po jednog u načinjeni ot- vor.

— TO je eksploziv? — šap- nu Ulon — Šališ se? Tu nema dovoljno čak ni da dobro pro- tresse ovaj prokleti kamen!

— Videćemo...

On ubaci u otvor i petu ku- glicu, zadržavajući poslednju u ruci.

— Sastav ovog eksploziva — objasni — dobro je čuvana taj na nindi već stolicima. U po- ređenju sa količinom, efekti su mu fantastični.

— Da — šapnu Ulon. — Ko liko je rastojanje bezbedno pre nego što aktiviraš eksploziv?

— Na tvom mestu ja bih se izmakao bar pedeset jardi i stao u zklon neke stene, premda će eksplozija mnogo jače delovati prema drugoj strani, tamo gde je veći i otpor. Ne bi trebalo da bude mnogo krhotina, ali ipak nemoj prerano da izviruješ.

— A ti?

— Neko treba i da aktivira eksploziv, zar ne?

— Tu... nema detonatora?

— Ne, na žalost. Nema ni dugog kabla sa prekidačem, ni uređaja koji aktivira eksploziv daljinskom komandom. Onih pet kuglica u rupi eksploziv- će kada unutra ubacim ovu po slednju, šestu.

— Sad znam da si lud! — užasnuto reče Ulon. — Moraš biti u neposrednoj blizini ako želiš da pogodiš taj mali otvor!

To je samoubistvo!

— Samoubistvo na spektakularan način — klimnu ninda glava. — Veliki rizik, priznajem, ali drugi način ne postoji.

On podiže ruku sa kuglicom, odmeravajući rastojanje do otvora, čiji je prečnik bio jedva dva palca, koliko i širina katanata.

— Stani! — dreknu Ulon u žurbano se udaljavajući. — Sačekaj, nindo, do đavola!

Lesli se osmehnu, odmičući se untrag i neprestano držeći početak otvora na oku. Ulon ipak ne zna dovoljno o nindama; da bi se neki cilj pogodio, pa čak i tako mali, nije neophodno da ga ninda vidi. Dovoljno je urezati u memoriju njegovu veličinu u položaj u prostoru, sve ostalo samo je pitanje tehnike.

Daleko od toga da će ta eksplozija biti bezopasna po njega, naravno. Rastojanje ipak ne sme biti preveliko; pet kuglica je apsolutni minimum koji obećava da će velika stena biti razneti. Ako promaši otvor i tako protraći ovu koju ima u ruci, moraće da se baci na osetljiv posao izvlačenja je dne od kuglica iz rupe, uz ri-

zik da nedovoljna masa eksploziva u sledećem pokušaju ne postigne željeni cilj.

Dvadeset jardi. Ne sme povećavati to rastojanje...

Pod nogama mu je udubljenje, to je dobro. Neravna tla zaštitice ga, nadao se, od prvog udarnog talasa eksplozije i oštih krhotina kamena koje će se razleteti na sve strane.

— Spreman, Ulone? — dobaci u tamu.

— Da — dopre tihi odgovor iz zaklona udaljenog pedesetak jardi levo od njega.

Ninda ispuni pluća vazduhom, a onda sklopi oči i zadrži dah.

Izbačena prstima desne ruke, eksplozivna kuglica polete prema svom nevidljivom cilju...

*
* *

Žutocrveni plamen na trenu tak obasja dno grotla, dočaravajući sliku kakvu je nekada davno bez sumnje stvorila poslednja erupcija, već izbledela iz ljudskog sećanja.

Ninda je već ležao u prirodnom udubljenju kada je udar-

ni talas eksplozije prohujao nad njim. Tle pod njim se zatrese, a onda unaokolo počese da pljušte krhotine od kamena.

Najpre one najveće, naravno; sitniji komadi odbačeni su mnogo dalje uvis i biće potrebno više vremena da ih Zemljina teža vrati do nivoa tla.

Samo što on nema vremena da čeka da taj pljusak kamena prođe. Čak ni da se potpuno oporavi od šoka koji je dobro prodrmao njegovo telo i mozak.

Stena koju je minirao raspukla se na dva velika dela i jedan od njih je malo skliznuo u stranu, otkrivajući široku pukotinu iz koje sada prodire oštra bela električna svetlost, tek donekle prigušena prašinom koju je digla eksplozija!

U nekoliko dugih skokova ninda dospe do pukotine, gazeći po komadima polomljene stene. Katana mu je bio u rukama; ako se neko nalazi u blizini ovog mesta u pećini, ako se uopšte oporavio od potresa i eksplozije, oštrica će brzo razbiti sve njegove iluzije o srećno izbegnutoj opasnosti po život...

Visoki prirodni svod pećine, duž njega načičkane velike svetiljke na kablovima koji se još njišu od potresa...

Desno, uza sam zid, ogromni agregat za proizvodnju struje, sa svom svojom opremom. Njegova buka je zaglušena u ovom uskom prostoru.

»To nije čitava pećina«, proleće nindi kroz glavu. »Onaj hodnik tamo... mora da je to prolaz u glavnu pećinu i Vendersove laboratorije«!

Sada je trčao po glatkom kamenom podu, ne mareći da li Ulon ide za njim ili ne. Taj čovek je obavio jedan deo svog posla i sada privremeno ponovo preuzima ulogu statiste u ovoj priči. Pre ili kasnije opet će zahtevati glavnu ulogu, ali to vreme još nije došlo...

Suženje podzemnog hodnika; na tom mestu su vrata od grubog drveta. Nikakva prepreka, u stvari; Venders ih je tu postavio samo da bi ostatak pećine zaštitio od buke agregata.

Sa druge strane čuju se uzbuđeni ljudski glasovi. Stežući čvrsto katana, ninda podiže levu ruku pred lice i skoči.

Možda ta vrata i nisu zaključana, ali on nema vremena da proverava. Ljudi na njima

voj drugoj strani ne smeju imati vremena da se srede, psihički pripreme na pomisao da sledi napad.

Drvo zaprašta, raspadajući se pred naletom ninde. Prepreka ne uspe čak ni da uspori skok u koji je uneo gotovo čitavu energiju svog tela.

Bilo bi dobro da je unapred znao kakva ga slika očekuje na drugoj strani vrata. Ovako, moraće da reaguje munjevito i improvizuje svoje poteze u skladu sa situacijom...

Još pre nego što su stopala ninde ponovo dotakla tle, on je jednim dugim, pogledom uhvatio sve važne elemente slike koja mu se ukazala i jurnuo dalje, samo malo menjajući pravac svog kretanja.

Prostrana visoka pećina, jako osvetljena. Drvene pregrade postavljene bočno na njene zidove razdvajaju pojedine laboratorije, radionice, prostorije u kojima svetlucaju ekrani kompjutera. Oko njih su ljudi u belim mantilima, svi okrenuti prema vratima kroz koja je upravo uleteo kao vihor.

Jedna grupa trči mu u susret. U njihovim rukama vidi pištolje.

»Beli mantili«, prolete mu kroz glavu. »I po tome kako drže oružje vidi se da njime ne umeju da se služe. Venders ih je bacio pred mene u očajničkom pokušaju da me na trenutak zadrži, pre nego što dobije pomoć spolja. Bio je potpuno svestan da su ovi ljudi već mrtvi kada ih je poslao pred mene«!

Kao i u svakoj gomili koja nije pretvorena u homogenu ekipu, reakcije su bile različite: jedan je zastao, buljeći zbunjeno u stvorenje u crnom koje užasnom brzinom juri na njega, vitlajući blistavim mačem u ruci. Drugi je okrenuo leđa da beži, zaboravljajući na oružje u rukama; onaj tamo pritiska obarač, ne primećujući da mu je pištolj još zakočen. Četvrti urla iz sveg glasa, boreći se sa neposlušnim mehanizmom zatvarača koji tvrdoglavo odbija da prihvati ubačeni metak...

Vihor u crnom ulete među njih i razveja unaokolo delove njihovih tela kao što oluja razbacuje uvelo jesenje lišće. Jedna polovina ljudske glave otkliza po podu zajedno sa odsečenom šakom koja je uzaludno pokušala da spreči udarac; na drugu stranu pade ukoso

presečeni trup, neko užasno i prodorno vrisnu kad shvati da mu je munjeviti potez mačem potpuno otvorio utrobu i rasuo iskidana creva po tlu...

Možda je kod nindži najužasnija ta brzina i lakoća kojom ubijaju, mnoge pre nego što običan čovek stigne da shvati šta se to uopšte događa pred njegovim očima. Čak i najiskusniji borac mora zadrhtati kad shvati da je njegov pažljivo nanišanjeni hitac proleteo kroz vazduh daleko od kao čigra okretne figure u crnom koja je u međuvremenu, dok je metak tražio svoj cilj, zadala još tri ili četiri fatalna udarca.

Hitro menjajući smer da izbegne nekoliko nasumce ispaljenih hitaca, nindža projuri kroz veliku podzemnu odaju. Pred očima mu je bio deo pećine sa nižim svodom, tamo gde je drugi podzemni hodnik vodio u pravcu Vendersove kuće.

Jer, njega nije bilo u gomili ljudi odevenih u bele mantile, video je to u prvoj sekundi pošto je u naletu razneo drvena vrata. Da je bilo potrebno, mogao bi opisati lica svih dvadesetak ljudi koja je video u on-

om kratkom vremenu utrošenom zajuriš kroz podzemnu odaju; memorija nindže i doslovno se sme nazvati fotografskom.

Još jedna vrata, od istog drveta i iste otpornosti kao prethodna. Slabašni signali harageija, međutim, upozoravaju da iza tih vrata postoji nešto — ili neko — ko bi mogao predstavljati i opasnost za njega.

Svejedno!

Prilika u crnoj odeći još je dnom, nalik protivtenkovskoj raketi, probi vrata, razbacujući na sve strane sitne komade tvrdog drveta.

Da, Venders je tu!

Kratki, niski hodnik, jarko osvetljen, tako jako da se svetlost odbija od vlažnih kamenih zidova, stvarajući optičke varke koje će otežati procenu rastojanja.

Venders stoji negde oko polovine hodnika; tresak smrsanih vrata zaustavio je zapovednički pokret kojim četvorici svojih naoružanih telohranitelja pokazuje pravac kojim treba krenuti.

Odjek praska još odjekuje podzemnim hodnikom, a nindža je dugim skokom progutao še-

sti deo prostora koji ga razdvaja od petorice ljudi ukočenih iznenađenjem!

Ovi ovde, međutim, nisu početnici...

Venders se pribrao prvi, još jednom pokazujući izuzetno kratko vreme reakcije.

— Pucajte! — dreknuo je snažnim glasom. — Vatra!

Pokrenuli su se, sva četvorica, kao da je Vendersov glas raskinuo nevidljive niti iznenađenja koje su ih sve do tada vezivale. Pokrenuli su se istovremeno, u jednom od najbolje koordiniranih napada koje je ninda ikada video.

Sve će biti odlučeno u veoma kratkom deliću sekunde; moć ninde je u tome što misle i reaguju mnogo brže, tako da će se taj delić sekunde u njihovim mozgu rastegnuti na dugi, dugi period vremena.

Napredujući dugim skokovima, ninda prati svaki pogled petorice ljudi pred sobom.

Zaštićen telima svojih ljudi, Venders uzmiče, sve brže i brže. Borba golim rukama i oružjem nije ono u čemu je on najjači i zato je napušta, verovatno već svestan ishoda obračuna u niskom hodniku...

Prvi čovek levo ne žuri; ras-koračivši se da postigne što sta

bilniji položaj, on podiže pušku prema ramenu.

Pored njega, drugi je nešto sporiji; sem toga, on misli da je bolje ako počne da puca sa kuka, zasipajući čitav presek hodnika masom olovnih projektila...

Treći pada na koleno; u školi koju je prošao učili su ga da jedan dobro odmeran hitac lakše će rešiti ishod borbe nego nasumce ispaljen rafal.

Četvrti će poslednji doći na red da umre; njegovo iznenađenje i strah sputali su mu pokrete. Sporiji je od drugih, ne mnogo, ali ipak sporiji.

Na vrhuncu svog novog skoka, ninda iz podignute leve ruke lansira prvi šuriken; zujeći kao pobesneta osa, šestokraka zvezda sa smrtonosnom tačnošću nađe svoj cilj.

Vendersov telohranitelj, koji je kleknuo da bi bolje naci-ljao, bezglasno zabaci glavu i pade na leđa, ispuštajući pušku. Čelična zvezda zarila mu se u nosnu kost, tačni između očiju, donoseći trenutnu smrt.

Dotakavši jednom nogom tle, ninda se baci ukoso prema zidu. U pravi čas...

Prvi neprecizni rafal zadobiva po kamenu i ostacima vrata iza ninde. Čovek koji je gađao sa kuka zatrepta u oblaku

plavog dima, tražeći zamućenim pogledom cilj koji mu je iznenada nestao iz vidnog polja.

Drugi šuriken polete iz leve ruke nindže. Svaki njegov pokret bio je tako hitar da je čak imao vremena da baci kratak pogled u Vendersovom pravcu.

Njegovo povlačenje već se pretvorilo u trk. Još ga samo nekoliko koraka razdvaja od vrata iza kojih očekuje spas.

Drugi šuriken takođe pronađe pravi cilj; prvi čovek levo, onaj koji je takođe pažljivo nišanio, dospeo je da ispali svoj prvi hitac, ali on odlete prema tavanici; oštri krak šurikena raspara mu podlakticu do lakta, odbacujući ruku sa oružjem na više.

Još dva skoka i ninda će biti pred njima. Drugi neprecizni rafal iz dve puške ponovo promaši hitri cilj čiji su pokreti jednostavno varali oči strelaca.

Katana fijuknu, zlokobno. Sečivo mača sruči se ukoso na vrat jednog od strelaca, kratko zaškripa na kičmi, odvajajući glavu od ostatka tela. Novi fijuk, novi pogodak, novi krik; iz popreko rasečenih grudi drugog strelca pomoliše se plavkasta pluća koja su se ub-

rzano pokretala u ritmu disanja.

Vrata na drugom kraju hodnika zalupiše se za Vendersom; ne zastajući ni trenutka, ninda u prolazu pogodi drškom katana u lice čoveka koji je nastojao da nepovređenom levom rukom okrene pušku prema njemu.

Od siline udarca glava tresnu o zid i pršte kao ljuska od jajeta, razbacujući unaokolo krave komade mozga. Uspostavljajući ponovo ravnotežu, ninda ubrza korak. Ne sme dopustiti da mu Venders ponovo umakne; možda pod kućom i oko nje postoji pravi lavirint podzemnih hodnika u kojima se begunac može izgubiti kao pacov.

Njegova stopala neko vreme su ostavljala krvave tragove po podu hodnika, ali se krv brzo sušila, upijena nataloženom prašinom.

Ne, iza tih sledećih vrata nije bilo nikakvog spleta podzemnih hodnika. Samo uski prolaz koji je vodio nekud udesno, u dubinu brega.

Ninda uspori korak. Akustična šupljina prema kojoj je išao sa savršenom vernošću prenosila mu je šum disanja jedinog čoveka.

Usred svoje jazbine, Venders je ostao sam. Hiljade njegovih ljudi nalazio se unaokolo, ali ništa što bi oni u ovom trenutku mogli učiniti više ne može izmeniti njegovu sudbinu.

Kameni svod ovde se ponovo uzdizao, stvarajući podzemnu galeriju prečnika nepunih dvadeset jardi. Udobno gnezdo za proroka Braće Drugoh dolaska. Ili Oca sinova pakla, što je možda bolji naziv...

Vendersovo lice, međutim, bilo je savršeno mirno. Stajao je, čekajući nindu, lako oslobođen o komandnu tablu koja bi u nekom naučnofantastičnom filmu mogla predstavljati deo svemirskog broda.

— Znam zašto si došao, Eldridž — reče smireno. — Po moju tajnu večite mladosti. Ne ćeš je dobiti...

— Zašto si odjednom tako siguran u to?

— Zbog ovoga...

Venders se okrete pokazujući rukom prema tabli. U vidno polje ninde dođe brojčanik ispod čijeg je stakla svetlucala lampica zlokobne crvene boje.

Deset podeljaka, kazaljka koja kratkim trzajima napreduje po krugu. Deset minuta.

— Uređaj koji će uništiti sve što se nalazi u pećinama — objasni Venders. Aktiviran je i

ništa ga više na ovom svetu ne može zaustaviti...

— Deset minuta je puno vremena — primeti ninda. — Mogu izvući tajnu iz tebe i otići odavde mnogo pre eksplozije. Postoji mnogo sposobnih ljudi na ovoj planeti koji će otkriti tvoju tajnu kada ih jednom usmerim pravim putem.

— To je tačno. Samo, ne postoji način da mi otmeš moju tajnu. Pogledaj!

U Vendersovoj ruci, među čvrsto stisnutim prstima, svetlucala je tanka zlatna igla.

— Otrov, Venders?

— Deluje trenutno. Dovoljno je da samo malo zagrebem svoju kožu.

— Čemu to? — osmehnu se ninda. — Zar ta tajna toliko вреди?

— I više. Hiljade ljudi su umrle pre nego što sam došao do nje.

— Kao zamorčići, pretpostavljam?

— Kao zamorčići i zato što su bili suviše radoznali. Nećeš uspeti da me zavašaš praznim rečima, Eldridž; potpuno sam svestan da ću umreti onog trenutka kada bilo kome otkrijem sastav sredstva do kojeg sam, priznajem, došao sasvim slučajno. Potreba je tačno određena kombinacija uslova da se stvo-

ri materija koja iz ljudskog organizma uklanja tragove koje ostavlja prolazak vremena ... Milioni godina će proći, to je cifra koju je dao račun verovatnoće, milioni godina će proći pre nego što neko ponovo naleti na moje otkriće...

Ninđa sleže ramenima, lice mu dobi izraz rezignacije.

Ako Venders pomisli da se pomirio sa neuspehom, opustiće se. To je, možda, trenutak da naglim skokom pokuša da ga ščepa, tako brzo da ne stigne da upotrebi smrtonosnu iglu.

Međutim...

Tih koraci u prolazu iza njega.

Poznati koraci...

Nije se ni potrudio da okrene glavu.

— Ah, najzad — reče lakim, razgovornim tonom. — I poslednji glumac je stigao na završnu scenu. Ulon... ili je možda bolje da kažem... mister Jošikava?

*
* *

Izmakao se u stranu, da bi jednim pogledom mogao da prati izraz na licu čoveka koji je ukočeno zastao na ulazu u podzemnu galeriju.

Ostalo je mirno. Jošikava je sada mogao da odbaci masku slabasnog Ulona, isto onako efikasno kako je odbacio i sve one kilograme tereta i uloške u grlu koji su mu potpuno izmehnili glas. Pod kožom lica više nema ubrizganog parafina koji menja izgled, sa glave je nestala ćelava perika...

— Jošikava? — zapanji se Venders. — Ti si... Jošikava?

— Da — reče Japanac, primakavši se korak bliže nindži. U ruci mu je bila poznata kutijica sa providnim poklopcem i on je značajnim pokretom podiže da bi je Lesli bolje video. — Ja sam Jošikava, Venders. Čovek koji mesecima živi na nekoliko korako od tebe.

— Instikt me nije prevario — sleže Venders ramenima. — Nisam ti verovao od početka, bez obzira koliko tvoje informacije izgledale dragocene. Bilo mi je, međutim, vrlo zanimljivo da doznam kako si uspevao da povremeno izmakneš sa ostrva, a da ja to ne otkrijem.

— Verovatno — Jošikavin hladni pogled pade na brojčanik sa crvenom lampicom. — Samo, predložio bih da taj razgovor nastavimo na nekom drugom mestu ako ovo što vidim znači ono što mislim da znači...

— Znači upravo to — osmehnu se hladno Venders. — Još šest i po minuta, Jošikava. Ako želiš da se spaseš, krajnje je vreme da kreneš odavde.

— Nindo — zapovedi Jošikava — uhvati ga.

Lesli se osmehnu.

— Promakla ti je jedna iglica u Vendersovoj ruci, Jošikava — reče.

— Blef! Nije lud da umre i dopusti da ta tajna ode u grob sa njim!

— Moguće, ali ja ipak ne bih pokušao...

— Nindo! Zapovedam ti da ga savladaš! Ti kao da si zabravio da tvoj život imam u ov-
oj ruci!

— Ti? Gluposti...

Jošikavine oči se suziše.

— Nemoj me izazvati, nindo
.... Nemoj me izazvati...

— Nemaš još mnogo vremena, Jošikava. Ako misliš da me ta igračka u tvojoj ruci može ubiti, onda pokušaj da to izvedeš.

Japanac se zapanjeno zabu-
lji u njega, ali su njegovi prs-
ti hitro radili. Plastični poklo-
pac odlete u stranu i on položi
prst na dugme.

— Poslednji put, nindo!

Lesli se nasmeja, zabacujući
glavu.

Krv navre Jošikavi u glavu.

— Umri! — zaurla svojim
dubokim glasom. — Crkni!

Zavrtevši glavom, ninda se
okrete i bez žurbe krete prema
izlazu iz podzemne galerije.
Znao je da mora trčati ako že-
li da se nađe van nje u času
kada kazaljka satnog mehani-
zma dodirne poslednji podelj-
ak, ali je bilo još suviše rano
za trčanje.

Kao sumanut, Jošikava je
pritiskivao dugme, buljeći u
čoveka koji se hladnokrvno uda-
ljavao. Nerazumljivo krkljanje
izbijalo mu je iz grla, mehuri-
ći vazduha razbacivali su belu
penu sa njegovih usana.

— Ah, da! — ninda zastade
na samom izlazu i okrete se sa
osmehom na licu. — Da ne za-
boravim, Jošikava; ta spravica
je onespособljena; trebalo je
malo bolje da paziš šta se do-
gađa sa tom tvojom odećom
dok sam slao dimne signale Ta-
basko Pitu... Mislim, nije bi-
lo teško izvući kutijicu iz dže-
pa, malo je obraditi vrhom no-
ža i ponovo vratiti u džep...
Lepo se zabavljajte, gospodo...

Potrčao je čim im se izgubio
iz vida. Brojčanik sa crvenom
lampom nije mu bio potreban
da bi znao da do eksplozije ima
još nešto više od četiri minuta.

Sa ove strane mehanizam ta-
jnih vrata na zadnjem zidu

Vendersove prostorije sa slikom Strašnog suda bio je jasno vidljiv. Ostavljajući vrata otvorena, ninda kao vihor pojuri preko nje.

Prozor na drugom kraju je zatvoren, ali to nije nikakva prepreka za njega. Ako i ima stražara na verandi, biće toliko iznenađen da neće stići ništa da preduzmu.

Prasak stakla i polomljenog drveta; dočekavši se na obe noge, ninda poodiže ruku sa šurikenom prema džipu parkiranom desetak jardi dalje.

— Kao sa neba! — začu se poznati, malo iznenađeni glas. — Hej, čoveče, šta ćeš sa tim gvoždem?

Udobno zavaljen na zadnjem sedištu džipa, ruke nežno prebačene preko kundaka teškog mitraljeza, Tabasko Pit je gledao u njega, široko se cereći. Sumiko je sedela na mestu vozača; njene oči zablistale kad ga ugleda.

Jednim skokom ninda se bacila sa verande prema džipu.

— Pali motor! — uzviknu. — Ovde se sprema veliki vatromet!

Jedva se spustivši na sedište pored devojkice, a snažna mašina zaurala. Okrenuvši džip u uskom luku, Sumiko dodade gas,

puštajući vozilo da jurne po nizbrdici.

— Šta se dogodilo sa svim onim Sinovima pakla? — iznenađen upita ninda, osvrćući se oko sebe.

— Sinovi pakla? — nehajno odvrati Pit. — Neki momci se veru gore po onom bregu, valjda nekoga traže. To su ti Sinovi pakla. a?

— Nemoguće da ovde nisu nikoga ostavili?

— O, jesu! — nasmeja se Sumiko. — Neko vreme je bilo čak prilično vruće, sve dok Pit nije sredio posadu ovog džipa i zaplenio ga, sa svim naoružanjem. Utrošili smo tri ređenika municije, znaš...

— Dečja igra! — prezrivo frknu Tabasko. — Taman je postalo zanimljivo, kad su poslednji preživeli pobegli u kuću kao da ih sam đavo goni! Da nisi možda sreo neke tipove sa automatskim puškama u šapama, Les?

— Trojicu ili četvoricu — odvrati ninda istim tonom. — Nije bilo posebno zabavno, ti momci...

Tle pod njima zatrese se od džinovske eksplozije. Džip poskoči na svojim gumama, ali predmeti u čvršćoj vezi sa tlom to nisu mogli učiniti.

Udarni talas kao uzdah diva

pređe preko njih, povijajući krošnje drveća i noseći krovove sa kuća u naselju. Za njim odmah stiže tutnjava eksplozije, tako snažne da će seizmografi u ovom delu sveta signalizirati da je vulkan na ostrvu Omida ponovo proradio.

Dim, visok crni stub, kroz koji su svetlucali crveni plamčići, dizao se u vazduh užasnom brzinom, postepeno se šireći.

Čitave kamene gromade, neke od njih velike kao kuća, lagano su se obrtale u vazduhu, okružene oblacima sitnijih kr-

hotina, među kojima oštro okoninđe zapazi i raskomadane delove ljudskih tela.

— Ko izađe sa brega posle ovoga — tiho reče Sumiko — može biti đavolski srećan.

— Da — složi se ninda. — Pod jednim uslovom...

— Kojim?

— Da ne pomisli... kao neki koje poznajem... odnosno koje sam poznavao...

— Šta da ne pomisli? — razdoznalo upita Tabasko.

— Da ne pomisli da posle ovoga može večito živeti...

KRAJ

NOVO! NOVO! NOVO!

POPUST 40%

UECHI PUT TIGRA, ŽDRALA I ZMAJA

SAMOODBRANA ZA ŽENE I MUŠKARCE

Jedinstvena na zapadu i kod nas, bestseller knjiga samoodbrane, koju preporučujemo svima koji se interesuju ili bave nekom borilačkom veštinom.

Kanei Uechi — Hanshi 10. dan sa svojim učenicama na više od 1000 fotografija demonstrira izvornu veštinu južnokineskog kružnog sistema borenja (Shalin Chuan fa — tigra, ždrala i zmaja). Vrlo redak istorijski dokumentarni materijal, specifične vežbe zagrevanja, osnovne tehnike, kineski manuskript sa metodama treninga, tri kineske kate, kyu sho vitalne tačke, Sanchin univerzalna vežba za aktiviranje i kontrolu Ki energije tela, itd.

Knjiga je štampana na velikom formatu 28 x 20, na 270 strana. Cena knjige je 650.000 din, sa 40% popusta cena je 390.000 din., plus poštarina. Poklon karate nalepnica, a prvih 100 porudžbina donosi nagradu — knjigu po vašem izboru: »Ninda oružje«, »Fan Tsi« i »Pa Kua Chang«. Ova cena važi mesec dana od objavljivanja oglasa. Poručite na adresu:

P. FAH 56 — 11050 Beograd 22

U novembru Ninda 78

POD SENKOM SMRTI

... Čovek za koga je taj mač nekada davno bio iskovan morao je biti pravi džin, ali je Armitadž zamahnuo njime kao da u ruci ima štapić od trske.

Pravovremeni skok u stranu ukloni nindu sa putanje široke oštrice i ona prohuja na palac ispred njegovog lica.

– Ne čini to – reče on oštro motreći pokrete Armitadžovih stopala, koja će prva najaviti novi napad. – Ne zaboravi šta ti je rečeno: sve dok si blizu mene, živiš pod senkom smrti!

Ubistvo Roze Blid

BROJ 6 ● CENA 12 000

KRIMI roman

U prodaji je

UBISTVO ROZE BLID